'. baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2009
GÖLGELERİN EFENDİSİ 31-' Gorlan Karabeleri
John Flanagan
özgün adı: Ranger's Apprentice :The Ruins ofGorlan
ISBN: 9/8-9/5-389-382-9
©John Flanagan, 2004 Kapak tasarımı © John BlackFord, 2008 Bu kitabın
Türkçe yayın hakları Random House Anadolu'dan alınmıştır ve
Beyaz Balina Yayınları'na aittir.
Yayın yönetmeni: Zülent Oktay Yayın danışmanı: Mevlael Yener Editör:
Şubeyde Abat Son okuma: Aslı Onat İngilizceden çeviren: Özgü Çelik Sayfa
tasarımı: Adem Şenel
Baskı: Ökşev Matbaacılık, İstanbul
s^ ?
Cilt: Eko Ofset, İstanbul Beyaz Balina Yayınları
Selsiz Mah. 83. Sokak Altay Apt. No: 10C Beytinburnu/Istanbul
Tel: 0212 546 0C 32 / 33-40-57 in t o *bevazbal ina.se m. t r
Genel Dağıtım: Yelpaze Tanıtım Selsiz Mah. 55. Sokak Altay Apt. No: 10C
Beytinburnu/Istanbul
Tel: 0212 546 86 57 Faks:0212 546 86 64-65 'i i'bü velpaze .co iii.tr
Gorlan Karabeleri'
John Flanagan
İngilizce aslından çeviren: Özgü Çelik
/

Rus Denizi
Çölleri
ARALUEN VE KOMŞULARI XS. 643
BATI OKYANUSU
Gölbaş
Orman
DIKTA
Aralucn Denizi
ARALUEN
SONSUZ
OKYANUS
/V\ a umuml zı
^SKANDİYA
*v /N ! „ HalUtlt0lm
SOSSERLAND
v^v
Do@:
Sarajmr'
Beyaz Firtına ' Deniz'
— — V
TFl.Tl.AN?' T
!
V-,

\
Da
Jjeçit
To X:sc?to
GALYA
: ALPINA
A.
Montsaunbrc: J '
' \
\ / J V
* /
/

1. baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2009

GÖLGELERİN EFENDlSl-1 Gorlan Harabeleri

John Flanagan

özgün adı: Ranger's Apprenticc ITıe Ruins ofGorlan

ISBN: 978-975-999-384-9

©John Flanagan, 2004 Kapak tasarımı © John Blackford, 2008 Bu kitabın Türkçe yayın hakları. Randorn Ilouse Avustralya'dan alınmıştır ve Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay Yayın danışmanı: Mavisel Yener Editör: Zübeyde Abat Son okuma: Aslı Onat İngilizceden çeviren: Özgü Çelik Sayla tasarımı: Adem Şenel

Baskı: Oktav Matbaacılık, İstanbul

a* 7

Cilt: Eko Ofset, İstanbul Beyaz Balina Yayınları

Telsiz Malı. 85. Sokak Altay Apt. No: 100 Zcytinburnu/Istanbul

Tel: 0212 546 86 32 / 39-46-57 in t o #bevazbal ina.ee m. t r

Genel Dağıtım: Yelpaze Dağıtım Telsiz Mah. 85. Sokak Altay Apt. No: 100 Zeytinburnu/lstanbul

Tel: 0212 546 86 57 Faks:0212 546 86 64-65 ıı ılb@ yelpaze .co ıı ı.tr

Gorlan Harabeleri

John Flanagan

İngilizce aslından çeviren: Özgü Çelik

4

Buz Denizi

Çölleri

ARALUEN VE KOMŞULARI MS. 643

BATI OKYANUSU

Gritaş

Ormanı

PİKTA

Aralucn Denizi

ARALUEN

SONSUZ

OKYANUS

/V\ a umumi rı

^SKANDİYA

•v /M („__HalUtltûlm

SOSDERLAND

v^V

Doğu

Stcjmri

Bevaz Fırtına ' Denizi

— — v

TEl.Tl.ANDT I

!

V-,

I

\

Dar

Jjcçit

La K:saftc

GALYA

ı ALPINA

A.

Montsonıbrc J ^

^ \

\ / J V

* /

/

İBERYON

TOSKANO I MAYA

Sakin Deniz

Rostoy

Denizi

KARAKT€RL€R V€ YARATIKLAR

Wili: Aıaluen Krallığındaki Redmont Eyaleti'nde, Baron Aıald'ın koruması altında büyüyen ufak tefek, çelimsiz bir yetim olan Wıll, yetimhanede şövalyelik hayalleri kurarken, kendini Orman Muhafızı Halt'ın çırağı olarak bulur.

Halt: Gelmiş geçmiş en iyi Orman Muhafızlarından bıı olan Halt, gölge gibi sessizce hareket edebilir, yayı ve oku kusursuz kullanır.

Halt, yıllar önce Morgaıath'ın ordusunun yenilmesinde de büyük pay sahibi.

Gilan: Halt'ın eski çırağı. Esprili ve çok becerikli bir Orman Muhafızı.

Morgarath: Aıaluen Krallığı'nın eyaletlerinden Goılan'm

• •

eski baronu. Ürkütücü yaratıklar olan Wargallardan oluşan bir ordu kuran Morgarath, on beş yıl önce Kral Duncan'a başkaldırmış ama ordusu yenilmiş. On beş yıldır intikam

planlan yapan Morgarath, artık harekete geçmeyi planlamakta.

Baron Arahl: Redmont Eyaleti'nin lordu. Adıl bir yönetici ve cesur bir

savaşçı.

Sör Rodney: Savaş Okulu'nun başkanı ve savaş sanatları ustası.

Horace: Yetimhanede yetişen iriyan bir çocuk. Başta Wıll ile anlaşamasa da sonradan ıyı dost olurlar. Savaş Okulu'na kabul edilen Horace, kusursuz kılıç kullanır.

Aiyss: Will'in yetimhaneden arkadaşı ve Redmont Kalesi Dışişleri Bölümü'nün başkanı olan Leydi Pauline'in çırağı.

Jenny: Tombul ve neşeli Jennie harika bir aşçı ve Redmoııt'un aşçıbaşısı Chubb Usta'nın çırağı.

George: Pek ıyı konuşamayan ama iyi yazı yazan Geoıge, Şato'dakı Yazı Ustası Nigel'ın çırağı.

Wargal: Yüzleri insanı andıran, tıknaz, şekilsiz varlıklar. Hayvan gibi uzun, kaba buıunlan ve sivri dişleri var.

Kalkara: Ayı ile goril arası, korkunç bir yaratık olan Kalkara, gözlerine bakanı hareketsiz kılabilme özelliğine sahip.

GİRİŞ

Araluen Krallığı'nın eyaletlerinden Gorlan'ıı eski baronu, Yağmur ve Gece Dağları'nın Lordu Morgaratlı, soğuk ve kasvetli havada aniden bastıran yağmurda ıslanmıştı. Belki bininci kez, lanetlenmiş ülkesine doğru baktı.

Artık kendine ait olan çok az şey kalmıştı: Sarp granit uçurumlar,

devrilmiş kayalar ve karlı dağlar. Dik vadiler ve eğimli dar geçitler. Ne bir ağaç ne de bir çalı, yalnızca çakıllı ve taşlı yollar.

Ona hapishane olan bu çekilmez ülkeye geri gönderilmesinin üzerinden on beş yıl geçmişti. Ancak, eskiden sahip olduğu bölgenin göz alıcı yeşil düzlükleriyle sık ağaçlıklı tepeleri, hâlâ belleğindeydı. Dereler balık, tarlalar ise ürün ve oyun doluydu. Gorlan, çok güzel ve hayat dolu bir yerdi. Yağmur ve Gece Dağları ise ölü ve ıssızdı.

Waıgal birliklerinden biri, az ıleıidekı şatonun avlusunda antrenman yapıyordu. Morgaıath, birkaç saniye onları seyretti, hareketlerine eşlik eden boğuk ve ritmik tekdüze şarkıyı dinledi. Waıgallar tıknaz, şekilsiz varlıklardı. Yüzleri insan yüzü gibiydi ama koca burunlan ve sivri dişleriyle hayvandan farksızdılar.

İnsanlarla temastan kaçman Wargallar, uzun zamandır bu uzak dağlarda yaşıyorlardı. Onlan gören olmamıştı. Ama efsanelerde dağlarda yaşayan, zekâsı pek gelişmemiş bu valışı yaratık kabilesinden hep söz edilirdi.

Aıaluen Krallığı'na karşı bir isyan planlayan Moıgarath, bu kabileyi bulmak için Gorlan Eyaleti'nden ayrılmıştı. Bu yaratıklar gerçekten varsa, yaklaşan savaşta ona üstünlük kazandıracaklardı.

Aylarca aradıktan sonra, onları buldu. Wargallarin, sözsüz şarkılar dışında konuştuklan bir dil yoktu. İletişim kurnmak için, ilkel bir zihin okuma yöntemi kullanıyorlardı. Düşünceleri basitti. Dolayısıyla, onları yönetmek çok kolaydı. Morga- ıath, onlara hükmederek, kendine kusursuz

bir ordu kurmuştu. Kâbus gibi çirkin, acımasız ve tamamen onun emirlerine uyan bir ordu...

Onlara bakarken, ipek giysili hammlanmn alkış ve tezahüratları eşliğinde Gorlan Kalesi'ndekı mızrak oyununa katılan, parlak zırhlar giymiş şövalyeleri hatırladı. Bu kara kürklü, şekilsiz yaratıkları onlarla karşılaştırınca, yine sövdü.

Moıgarath'ın düşüncelerine duyarlı olan Waıgallar, onun huzursuzluğunu sezerek, tedirginlikle kımıldandılar. Moıga- rath ise onlara kızdı ve işlerine geri dönmelerini emretti.

Camsız pencereden uzaklaşıp, bu kasvetli şatonun nemini ve soğuğunu gideremeyen güçsüz ateşin yanma gitti. On beş yıl, diye düşündü yine. O zaman yirmili yaşlarında bir genç olan, yeni taç giymiş fCral Duncan'a başkaldıraıasmm üzerinden, tam on beş yıl geçmişti. Morgaıath, yaşlı kralın hastalığı

ilerlerken, her şeyi dikkatlice planlamıştı. Kralın ölümünden sonra ortaya çıkan kararsızlık ve kargaşa ortamından yararlanarak, tahtı ele geçilmek istemişti.

Dağlarda gizlice Wargal ordusunu eğiterek, onları saldırmaya hazır hale getirmişti. Moıgarath ve Wargallan, kralın ölümünü izleyen kargaşa ve yas günlerinde, baronlar ordularını başıboş bırakıp cenaze için Araluen Kalesi'ne gittiklerinde saldmnışlardı. Moıgarath, ona karşı çıkmaya

çalışan başıboş, kannaşa içindeki kuvvetleri bozguna uğratmış, birkaç gün içinde krallığın güneydoğu bölgesini istila etmişti. Genç ve deneyimsiz

Duncan, asla ona karşı duramazdı. Krallık ve taht, Morgarath'ın hakkıydı.

Derken, yaşlı kralın en yüksek rıttbelı komutam LordNort- holt, bazı

genç baronlarla sadık bir birlik kurarak Duncan'ın kral olmasını

desteklemiş ve diğerlerinin cesaretim pekiştirmişti. Ordular Hackham

Çayıı'nda, Ayrılıklar Nehri yakınla- nnda karşılaşmıştı. Saldın ve

savunma ile geçen, büyük can kaybının yaşandığı çarpışına, beş saat

sümıüştü. Ayrılıklar, sığ bir nehirdi ama bataklık ve yumuşak çamurdan

oluşan kıyıları aşılmaz bir engel oluşturarak, Morgarath'ın sağ kanadını

koruyordu.

Ama sonra, Onnan Muhafızları denilen şu gri pelerinlilerden bııi, bir

süvari birliğiyle nehrin on kilometre yukarısındaki gizli bir sığlıktan

karşıya geçmişti. Zırhlı atlılar, savaşın kader anında ortaya çıkarak,

Morgarath'ın ordusuna arkadan saldırmışlardı.

Engebeli dağlarda eğitilen Wargallarin zayıf bir noktası vardı. Atlardan

korkarlardı. O yüzden, birdenbire ortaya çıkan

• •

süvari biıiiğının saldırısına karşı koyamadılar. Yenildiler ve Uç Adım

Geçidi’nin dar sınırlarıyla, Yağmur ve Gece Dağlan'na geri çekildiler.

İsyanı bastınlan Morgaıath da onlarla birlikte gitti. Ve bu yerde, on beş

yıl boyunca sürgün hayatı yaşadı. Bunu ona yapanlardan nefret ederek ve

entrikalar düşünerek bekledi.

Artık intikam vaktinin geldiğim düşünüyordu. Casusları, ona krallığın

gevşek yönetildiğim, Morgarath'ın varlığının ise hemen hemen unutulduğunu söylüyorlardı. Morgaıath, artık efsanelerde geçen bir isimdi. Anneler

yaramaz çocuklanm, uslu durmazlarsa ona vennekle korkutuyorlardı.

Vakit gelmişti. Morgaıath, yine Wargallaıiyla saldırıya geçecekti. Ama bu sefer başka işbirlikçileri de olacaktı. Ayrıca bu kez önceden beUısız ve

kaıaıaşık bir ortam yaratarak, hazırlık yapacaktı. Bu kez, ona komplo

kurmuş olanlar, BCıal Duncan'a yardım edemeyeceklerdi.

Çünkü Morgarath'ın bu kasvetli dağlarda bulduğu en ilkel ve en ürkütücü yaratıklar yalnızca Waıgallar değildi. Daha korkunç ıkı işbirlikçisi daha vardı: Kalkara adıyla bilmen ve dehşet saçan varlıklar.

Onları salmanın zamanı gelmişti.

BİR

"Bir şeyler yemeye çalış, Wıll. Ne de olsa yarin büyük giın."

Sanşıı, güzel ve neşeli Jenny, Will'in el sürülmemiş tabağını işaret

ederek, onu cesaretlendıiircesıne gülümsedi. Wıll bu tebessüme karşılık

vemieye çalışsa da beceremedi. En sevdiği yiyeceklerle dolu tabağını

çatalıyla didikledi. Bu gece gerginlik ve bekleyiş yüzünden, midesine bir kaya oturmuş gibiydi. Kendisini zorlayarak bir lokma aldı.

Yarın hayatının en önemli günü olacaktı; çünkü herkesin beklediği

Seçmeler yapılacaktı ve geleceği bu Seçmeler'e bağlıydı.

Geoıge, çatalını bırakıp anlayışlı bir tavırla ceketinin yakalarını

kavrayarak "Heyecandan, herhalde," dedi. Zayıf, uzun boylu, kanun ve düzen hastası, gayretli bir çocuk olan George'un, her konuyu iki açıdan

ele alıp - bazen uzun uzadıya - tartışmak gibi bir tutkusu vardı.

"Heyecan, korkunç bir şey. İnsanı öyle bir dondurur ki, düşünemez, yemek yiyemez, konuşamazsın," dedi.

Will, Horace'm alaycı bir yorumda bulunmak ıçm başım kaldırdığını çabuk

fark etti ve "Ben heyecanlı değilim," dedi.

Geoıge, WiH'in söylediği söz üzeıinde düşünerek, başını

birkaç kez salladı. "Ote yandan," diye ekledi, "belli ölçüde heyecan, başarı getirebilir. İnsan heyecanlanınca algı yeteneği gelişir ve daha

güçlü tepkiler verir. O yüzden, kaygılı olman, ille de kaygılanmanı

gerektirecek bir durum olduğu anlamına gelmez."

Wıll, kendini tutamadı ve ağzını çarpıtarak gülümsedi. George'un hukuk

alanında çok başarılı olabileceğim düşündü. Ertesi sabah. Yazı Ustası'nin Geoıge'u seçeceğinden hiç kuşkusu yoktu. Wıll, kendi sorununun temelinde, bunun yatıyor olabileceğini düşündü. On ıkı saat içinde düzenlenecek olan Seçmeler'den korkan tek kişi, kendisıydı.

Horace, "Heyecanlanması gerek!" diye dalga geçti. "Sonuçta, lıangı Zanaat Ustası onu çırak olarak almak ister kı?"

Aiyss, "Hepimizin heyecanlı olduğuna eminim," dedi. Wıll'e gülümseyerek

"Heyecanlanmamak aptallık olur," diye ekledi.

Horace, "Ben heyecanlı değilim," dedi. Sonraysa tek kaşım kaldırıp, Jenny de kıkırdayınca, kızarıverdi.

Will, bunun Alyss'ın tipik davranışı olduğunu düşündü. Bu uzun boylu ve

zarif kızın, Redmont Kalesi Dışişleri Bölümlünün başkanı olan Leydi

Paıılıne'ın çırağı olarak yerinin çoktan hazır olduğunu biliyordu. Ertesi gün yapılacak Seçmeleı'e hazırlanırken heyecanını saklayamaması ve

Horace'm kırdığı pota dikkat çekmekten kaçınması, onun zaten yetenekli

bir diplomat olduğunu gösteriyordu.

Jennyise elbette, Redmont'un aşçıbaşısı olan Chubb Usta'nın mutfağında

kendine bir yer bulacaktı. Chubb Usta, bütün krallıkta, şatonun devasa yemek salonlannda düzenlenen ziyafetlerle tanınan bir adamdı. Jemıy, yemeğe ve yemek pışiıaıeye bayılırdı. Uysal karakteri ve bitmez tükenmez esprileri, onu şato mutfaklarının karmaşası içinde, çok değerli bir eleman yapıyordu.

Hoıace, Savaş Okulıı'na girip, şövalye olmak istiyordu. Wıll, tabağına yığdığı kızarmış hindiyi, domuz budunu ve patatesleri iştahla midesine indiren arkadaşına baktı. Hoıace, yaşma göre iliydi ve doğuştan atletikti. Savaş Okulıı'na kabul edilmeme olasılığı sıfırdı. Hoıace, Sör Rodney'nin savaşçı çıraklarında aradığı her şeye sahipti. Kuvvetli, atletik ve zindeydi. Wıll, biraz alaycılıkla, onun fazla zeki olmadığını düşündü. Savaş Okulu, Hoıace gibi halktan gelen çocuklar için, şövalyeliğe giden yoldu.

Wıll ise Hoıace'ın fiziksel özelliklerinden yoksundu. O neyi seçecekti? Daha da önemlisi Hoıace'ın belirttiği gibi, hangi zanaatın ustası, onu çırak olarak kabul ederdi kı?

Seçmeleı'ın yapılacağı gün, şato evlatlıklarının hayatındaki en önemli gündü. Onlar Redmtnt Eyaleti Lordu Baron Arald'm koruması altında büyüyen, öksüz çocuklardı. Çoğunun anne babası, göıevleıi sırasında ölmüştü. Baron da onların çocuklarını büyütüp seçkin insanlar haline

getirmeyi, kendi sorumluluğu olarak görmüştü.

Bu fırsatı seçmeler sağlıyordu.

On beş yaşına basan evlatlıklar, her yıl, saraya hizmet eden çeşitli zanaat ıstalanna çırak olmak için başvurabiliyorlardı.

Genelde çocuklar, ebeveynlerinin meslekleri doğrultusunda ya da zanaat ustalarının yönlendirmesiyle kendi alanlannı seçiyorlardı. Kısıtlı olanaklara sahip olan şato evlatlıkları için bu olay, onlara kendi geleceklerim yaratma fırsatı veıiyoıdu.

Seçilmeyen ya da açık kadro bulunmadığı için boşta kalan evlatlıklar ise civar köylerde yaşayan çiftçi ailelere verilirdi. Orada, tarımla ya da hayvancılıkla uğraşırlar, böylece saray halkının beslenmesine katkıda bulunurlardı. Will, bunun pek sık gerçekleşmediğini biliyordu. Baron ve zanaat ustaları, evlatlıkların hepsini bir zanaata yönlendirmek için ellerinden geleni yaparlardı. Ama sonuçta çiftçi olma olasılığı da vardı ve Wıllb en çok korkutan buydu.

Hoıace, onun gözleıine bakıp küstahça gülümsedi. Ağzı hindi ve patatesle dolu halde "Hâlâ Savaş Okulu'na katılmayı planlıyor musun, Will?" diye sordu. "O zaman bir şeyler ye bari. Biraz güçlenmen gerek."

Hoıace gürültüyle kahkaha atınca, Wıll ona ters ters baktı. Birkaç hafta önce, Will, Savaş Okulu'na katılmayı ne çok istediğim Alyss'e anlatmış, Hoıace da buna kulak misafiri olmuştu.

O günden sonra her fırsatta, Will'in, sıska bedeniyle Savaş Okulu'nunsıkı eğitiminden geçemeyeceğini söylüyor, ona hayatı zehir ediyordu.

Hoıace'm haklı olması, durumu daha da çekilmez kılıyordu. Hoıace uzun boylu ve kaslı, Will ufak tefek ve incecikti. Çevik, hızlı ve şaşırtıcı derecede güçlüydii. Ne kadar çevik, hızlı ve kendisinden beklenmeyecek ölçüde güçlü olsa da Savaş Okulu için aranan vücut ölçülerine sahip değildi işte.

Yıllarca Seçmeler için hazırlanmış, ancak istediği fiziksel gelişmeyi gösterememişti. Ve işte, o gün gelip çatmıştı.

Wıll bir şey demedikçe, Hoıace sözlerinin tam hedefi bııl- dıığıınıı seziyordu. Bu, onların çalkantılı ilişkilerinde seyrek olan bir şeydi.

Will ile Horace, geçen yıllar boyunca durmaksızın çatışmışlardı. Daha kuvvetli olan Horace, genellikle Wıll'i alt ederdi. Ama Wıll nadiren de olsa, hızının ve çevikliğinin faydasını görüyordu. Horace'a beklenmedik bir tekme ya da yumruk atıp, yakalanmadan kaçtığı da oluyordu.

Ama Horace, Wıll'le fiziksel çatışmalarında üstün gelse de sözlü çekişmelerinde başarısızdı. WiH'in zekâsı da vücudu kadar kıvraktı ve çoğu zaman son sözü söylemeyi bilirdi. Aslında ikisinin arasındaki gerginliğe yol açan da buydu. Wıll, son sözü söylemenin her zaman iyi bir fikir olmadığını yeni anlıyordu. Şimdi Horace, ezici üstünlüğünü sonuna kadar kullanacaktı.

Horace, "Savaş Okulu'na girmek ıçm gerçekten sağlam kasların olması gerek, Wıll," dedi. Bir yandan da söylediğine itiraz eden biri var mı diye masadaki diğer çocuklara bakıyordu. İki arkadaşın arasındaki gerginlikten rahatsız olan diğer evlatlıklar, dikkatlerini tabaklarına verdiler.

• •

Wıll, Hoıace'ı "Özellikle de ıkı kulağının arasında," diye yanıtladı.

Jeıiny, bu kez kendini kıkırdamaktan alamadı. Horace'm yüzü kızardı ve yelinden kalktı. Ama Wıll daha hızlıydı. Daha Horace sandalyesinden kalkmadan, kapıya varmıştı bile. Kaçan arkadaşının ardından son bir hakaret daha savurarak, kendini tatmin etti.

"Tabii, kaç bakalım, Wıll Adıyok! Senin adın yok ve kimse sem çırak olarak almayacak!"

Antreye çıkmış olan Wıll, bunu duyunca yanaklarının alev alev yandığını hissetti. Hislerini belli etmemeye çalışsa da kendisiyle böyle alay edilmesinden nefret ederdi.

Gerçekte kimse, Will'in soyadını bilmezdi. Kimse onun anne babasını tanımazdı. Bir aile geçmişine sahip yaşıtlarının aksine Will, gökten düşen bir bebek gibi ortaya çıkmıştı. On beş yıl önce yetimhanenin bahçesine konmuş bir sepetin içinde, küçük bir battaniyeye sarılmış halde bulunmuştu. Battaniyeye iliştirilmiş notta sadece şunlar yazılıydı:

Annesi doğum sırasında öldü.

Babası bir kahraman olarak öldü.

Lütfen onunla ilgilenin. Adı W ili.

m •

O yıl. Will dışında bir yetim daha vardı: Aiyss. Aıyss'in babası, Moıgarath'ın Waıgal ordusunun yenilip dağlara sürüldüğü Hackham Çayın Savaşı'nda ölen bir süvari üsteğmeniydi. Alyss'ın annesi ise, eşinin yokluğuna dayanamamış, doğumdan birkaç hafta sonra ateşlenerek ölmüştü. Dolayısıyla yetimhane, babasının kimliği bilinmeyen bu bebeği himayesine aldı.

Baron Aıald, yufka yürekli bir adamdı. Koşullar uygun olmasa da WiH'in Redmont Kalesi'nin evlatlığı olarak kabul edilmesine izin vermişti. Eğer notta yazanlar doğruysa, WiH'in babası Moıgaıath'a karşı yapılan savaşta hayatını kaybetmiş olmalıydı. Baron Aıald da adı bilinmeyen babanın fedakârlığını onurlandırması gerektiğim düşünmüştü.

Böylece Will; bir Redmont evlatlığı olmuş, Baron'ıın koruması altında büyüyüp eğitim almıştı. Zamanla Aiyss gibi yeni arkadaşlar edinmiş, kendi yaş gruplaıında beş kişi olmuşlardı. Fakat diğerleri ailelerine dair anılara ya da anne babalannı tanıyanlara sahipken, Wıll geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Bıı yüzden, çocukken bir hikâye uydurmuştu. Ve yıllar boyu öyküsüne yeni

aynntılar ekledikçe, sonunda ona kendisi de inanır oldu.

Babasının bir kahraman gibi öldüğünü biliyordu. O yüzden onu bir kahraman gibi resmetmek mantıklıydı: Waıgal sürüsüne karşı savaşarak, sayısız Waıgal doğramış olan, baştan ayağa zırhlı bir şövalye... Wıll o uzun boylu adamı, zırhını ve silahlarım en ince ayrıntısına kadar hayalinde canlandırmıştı. Ama yüzünü bir türlü gözünün önüne getiremiyordu.

Babası, bir savaşçı olarak Will'in, onun izinden gitmesini isterdi. Will için Savaş Okıılu'na gitmek, o yüzden bu kadar önemliydi. Seçilme olasılığı azaldıkça, seçilme umuduna daha çok sarılıyordu.

Yetimhane binasından karanlık kale avlusuna çıktı. Güneş batalı çok olmuştu ve şatonun duvarlarına her yirmi metrede bir yerleştirilmiş olan meşaleler titrek, dengesiz bir ışık saçıyordu. Bir an duraksadı.

Yetimhaneye dönüp, Horace'm sonu gelmez alaylarına maruz kalmayacaktı. Bunu yaparsa yine kavga edeceklerdi. Bu kavgada büyük olasılıkla yenileceğini de biliyordu. Ayrıca Geoıge, sorunu her iki yönden ele alıp çözümleyecek, hepten içinden çıkılmaz hale getirecekti. Alyss ile Jenny'nin - özellikle birlikte büyüdükleri için, Aiyss'in - de onu teselli etmeye çalışacaklarını biliyordu. Ama şu anda onların merhametini istemiyordu. Bu yüzden yalnız kalabileceğini bildiği bir yere gitti.

Şatonun orta kulesinin yakınında büyüyen dev incir ağacı, ona hep sığmak olmuştu. Yüksekten korkmayan Will, ağaca

rahatça tırmandı. Başkasının durabileceği yerleri kolaylıkla aşıp, ağırlığının altında sallanan ince dallara vardı. Geçmişte Hoıace'dan kaçıp buraya geldiği çok olmuştu. Daha iriyan olan Hoıace, ağaca Wıll kadar hızlı tırmanamazdı. Bu kadar yükseğe çıkmayı da istemezdi. Wıll uygun bir dal bulup oraya yerleşti. Dallar vücudunu akşam esintisinde sallarken, hareketlerini ağacınkine uyduruyordu. Aşağıdaki nöbetçiler ise kale bahçesinde devriye geziyordu.

Will, yetimhane binasının kapısının açıldığım duyunca, aşağı bakıp bahçeye çıktı. Umutsuzca onu arayan Aıyss'i gördü. Uzun boylu kız, birkaç saniye duraksadıktan sonra omuz silkip içeri döndü. Aiyss, kapıyı ardından yavaşça kapatınca, açık kapıdan bahçeye düşen ışık kesildi.

Will, insanların nadiren yukarı bakmaları ne kadar garip, diye düşündü.

Bir kanat sesi geldi ve paçalı bir baykuş, yandaki dala kondu. Solgun ışıkta, başını döndürerek iri gözleıini açtı. Wılli ilgisizce inceledi, sanki ondan korkmasına gerek olmadığını biliyordu. Avcı bir kuştu. Geceleri çıkar ve sessiz uçardı.

Will, kuşa, alçak sesle "En azından sen kını olduğunu biliyorsun," dedi.

Kuş yine başını döndürdü. Sonra karanlığın içine doğru uçarak, Will'i düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Wıll ağaçta otururken, şatonun pencerelerindeki ışıklar bir bir sönmeye başladı. Meşaleler yanıp biterek, için içıı yanan kabuklara dönüştüler. Nöbet değişimiyle gece yarısı, yerlerine yemleri koyuldu. Sonunda

yalnızca bir ışık yanık kaldı. Wıll, bunun Baıon'un çalışma odası olduğunu biliyordu. Redmont Lordu, büyük olasılıkla oturmuş çalışıyor, belgelen ve raporları inceliyordu. Çalışma odası, Will'in ağaçta oturduğu yerle aynı seviyedeydi. Wıll, masasında oturan Baron'uıı diyarı vücudunu görebiliyordu. Nihayet Baron Aıald ayağa kalkıp geıindı. Uzanıp lambayı söndürdükten sonra, üst kattaki yatak odasına gitmek üzere odadan çıktı.

Şimdi, surlardaki nöbetçiler dışında, bütün şato halkı uykudaydı.

Will, Seçmeler'e dokuz saatten az zaman kaldığını fark etti. Sessizce ve keyifsizce, en kötü olasılığın gerçekleşeceğim düşünerek ağaçtan indi. Işıkları sönmüş erkekler yatakhanesindeki yatağına doğru yürüdü.

iki

"Pekâlâ, adaylar! Bu tarafa! Canlanın bakalım!"

Konuşmacı, daha doğrusu çığırtkan. Baron Aıald'm sekreteri Martın idi. Sesi içeride yankılanırken, beş evlatlık, oturdukları uzun tahta sıralardan kararsızca doğruldular. Çocuklar, büyük gün sonunda gelip çattığı için heyecanlıydılar. Hiçbiri, Maıtin'in onlar için açtığı büyük demir kapıdan geçen ilk kişi olmak istemiyordu. Ayaklarını sürüye sürüye ilerlediler.

Martin, "Haydi, haydi!" diye sabırsızca bağırdı. Sonunda başa, Will'in tahmin ettiği gibi, Alyss getıildı. Diğerleri de dal gibi, sarışın kızın peşine takıldılar. Başı çekecek biri bulununca, diğerleri de onu izlemeye razı oldu.

Will, Baıon'un çalışma odasına girince, merakla etrafına baktı. Şatonun

bu kısmında daha önce İliç bulunmamıştı. Yönetim bölümüyle Baıon'un özel

odalarını kapsayan bu kule, alt sınıftan olanlar - örneğin şato

evlatlıkları - tarafından nadiren ziyaret edilirdi. Odanın içi çok geniş, tavanı çok yüksekti. Duvarlar büyük taş bloklardan, aralarına çok ince

harç

konularak örülmüştü. Doğuya bakan duvarda, doğayla rç içe ve büyük ahşap

panjurları olan bir pencere vardı. Will, bunun önceki gece gördüğü

pencere olduğunu fark etti. Bugün, pencereden giren güneş ışığı, Baron

Aıald'm büyük meşe masasına düşüyordu.

"Haydi bakalım! Dizilin, dizilin!" Martin bu idarecilik işinden hoşlanmışa benziyordu. Çocuklar beceriksizce sıraya dizildiler. Martın,

onlan beğenmez bir ifadeyle tek tek kontrol etti.

"Boy sırasına göre! En uzununuz bu uca gelsin!" Aralarında en uzun olanın dumıasmı istediği ucu gösterdi. Grup, yavaş yavaş düzene gııdı. Elbette,

Horace en uzunlanydı. Ondan sonra Alyss geliyordu. Sonra, ondan yarım baş

kısa ve oldukça zayıf olan Geoıge vardı. Kambur duruyordu. Wıll ile

Jenııy duraksadılar. Jenııy, Will'den bir parmak daha uzun olsa da, ona

gülümseyerek öne geçmesini işaret etti. Jenııy hep böyley- di. Şato

evlatlıkları arasındaki en ufak tefek kışı olmanın Will'i ne kadar

üzdüğünü biliyordu. Will sıraya girerken, Martin'in sesi onu durdurdu.

"Sen değil! Kız geçecek oraya."

Jenııy, özür dileıcesine omuz silkerek, Martin'in gösterdiği yerde durdu.

Will de sıranın en sonuna geçti. Martin'in onun boyuna bu kadar dikkat çekmesine içerlemişti.

Martın, "Haydi! Kendinize bir çekidüzen verin! Hazır ola geçin bakalım," diye konuşurken, boğuk bir ses, onun sözünü kesti.

"Şart değil. Martin."

Konuşan, devasa masasının arkasındaki küçük kapıdan içeli giren Baron Arald idi. Şimdi Martin hazır ola geçmişti. Elle- ıını arkasında kavuşturmuş, topuklarını sıkıca birbirine yapıştırmıştı. Dizleri birbirinden ayrık, bacakları arkaya doğru kavisli ve başı arkaya yatık duruyordu.

Baron Arald, gözleıini devirdi. Sekreteri, bu konularda bazen aşırıya kaçıyordu. Baron, tipik bir krallık şövalyesi gibi geniş omuzlu, çok kaslı, iri bir adamdı. Fakat Baron Aıald'ın yeme içmeye düşkün olduğu bilinirdi. Dolayısıyla iriyan vücudu, tamamen kastan oluşmuyordu.

Kısa ve düzgün kesilmiş kır sakalıyla kırk iki yaşında olduğunu ele veriyordu. Güçlü bir çenesi, iri bir burnu, kaim kaşlarının altında kara ve delici gözleıi vardı. Wıll, Baıon'un yüzünde kaba olmayan, güçlü bir ifade olduğunu sezdi. O kara gözlerinde şaşırtıcı bir muziplik vardı.

Wıll bunu, Aıald'ın evlatlıkların bölümüne geçtiği, seyrek ziyaretlerinde fark etmişti.

Martın, Baıon'un yüzünü hafifçe ekşitmesine neden olarak "Efendim!" diye

bağırdı. "Adaylar bir araya toplandı!"

Baron Arald sabırla "Gördüm," diye yanıtladı. "Zanaat us- talannı da içeri alsaydm ya!"

Martın, topuklarını birbirine vunnaya çalışarak, "Efendim!" diye karşılık verdi. Yumuşak deriden ayakkabılar giydiği ıçıı, bu girişimi başansız

oldu. Dirsekleriyle dizlerini bükerek, çalışma odasının kapısına yürüdü.

Yürüyüşü, Wıll'e horozları anımsattı. Martın elini kapının koluna

koyarken Baron, onu bir kez daha durdurdu.

Yumuşak bir tonla "Martın?" dedi. Sekreter, soran bir bakışla arkasına dönerken, Baron aynı tonda konuşmasını sürdürdü: "Lütfen'rica et1.

'Bağırma' onlara. Zanaat ustaları bundan hoşlanmazlar."

Martın, biraz havası sönmüş görünerek, "Peki, efendim," dedi. Kapıyı açtı ve alçak sesle konuşmak için kendini zorlayarak, "Zanaat ustalan. Baron hazır," dedi.

Zanaat Okulu idarecileri, öncelik sırası gözetmeksizin içeli girdiler.

Hepsi birbirlerine büyük bir hayranlık ve saygı bes-

• •

ler, nadiren katı bir tören usulü izlerdi. Önce Savaş Okulu'nun başkanı

Sör Rodney ıçeıı gııdı. Baron gibi uzun boylu ve geniş omuzluydu.

Zincirden örülmüş zırhtan bir savaş giysisiyle, kendi arması olan kızıl

bir kurt başının işli olduğu, beyaz bir cüppe giymişti. Bu armayı

gençliğinde, krallığın doğu kıyısını sürekli olarak yağmalayan Skandıyalı deniz akıncılan- mn kurtgemileriyle savaşarak hak etmişti. Belinde ise

elbette bir kılıç keıneıi ve kılıç vardı. Hiçbir şövalye, insan içine kılıç- sız çıkmazdı. Rodney, Baıon'la hemen hemen aynı yaşlardaydı ve mavi gözlüydü. Kocaman kınk bir burnu olmasa, son derece yakışıklı bir yüzü vardı. Bıyıklan fazlasıyla kalındı ama Bar on'un aksine, sakalı yoktu.

Sonra içeri, şatodaki güçlü savaş atlarının bakımı ve eğitimiyle ilgilenen Usta Ulf gııdı. Meraklı, kahverengi gözlere, kaslı kollara ve kaim bileklere sahipti. Yünlü bir gömlekle basit bir deri yelek giymişti. Yumuşak deriden yapılmış uzun binici çizmeleri, dizlerinin üzerine kadar çıkıyordu.

Leydi Paulıne, Ulfun peşinden odaya girdi. İncecik, kır saçlı ve zaılfbır hanım olan Leydi Pauline, gençliğinde çok güzeldi. Hâlâ erkeklerin başım döndürecek kadar alımlı ve şıktı.

Krallığın dış siyasetiyle ilgili çalışmaları dolayısıyla, bileğinin hakkıyla geldiği yer, Redmoıt'un Dışişleri Başkanlığıydı. Baron Aıald, onun yeteneklerine çok değer verirdi. Leydi, onun en yakın sırdaşlarından ve danışmanlarından biliydi. Aıald, sık sık Dışişleri'nin en iyi çalışanlarının kızlar olduğunu söylerdi. Onlar, Savaş Okulu'na girmek için doğal özelliklere sahip olduklarını düşünen erkeklere göre çok daha kurnazdı. Ayrıca erkekler sorunların çözümü için fiziksel yöntemlere başvururken, kızlar zekâlanm kuUamyoıiardı.

Odaya Leydi Paulıne'in peşinden Yazı Ustası Nigel'ın girmesi, doğaldı.

Martinin onlan çağırmasını beklerken, ortak ilgi alanlanna dair konular

hakkında sohbet ediyorlardı.. Ni- gel ile Leydi Pauline, hem yakın

arkadaş hem de meslektaştılar. Leydi Pauliıiein diplomatlarının getirdiği resmi belge ve bildirilerin hazırlanması işim, genellikle Nigel'm

yazıcıları görürdü. Hukuk alanında çok deneyimli olduğundan, evrakta

kullanılacak sözcükler konusunda ona danışılırdı. Nigel'm küçük, Wıll'e

gelinciği hatırlatan, sabırsız ve meraklı bir yüzü vardı. Saçı parlak

siyah, yüz hatlaıı inceydi. Kara gözleri, fıldır fıldır odayı

inceliyordu.

Redmont'un aşçıbaşısı Chubb Usta, odaya giren son kişiydi. Haliyle, beyaz bir aşçı gömleği giymişti. Uzun şapka takmış, şişman, koca göbekli bir

adamdı. Ateşe düşen yağ damlası kadar çabuk parasıyla ünlüydü. Bu yüzden, evlatlıklann çoğu ondan çekinirdi. Kırmızı yanaklı, kızıl saçlı Chubb

Usta, her yere elinde tahta kaşıkla giderdi. Bu kaşığa bir de görev

yüklemişti. Onu sık sık dikkatsiz, unutkan ya da eli yavaş mutfak

çıraklannın kafasına indirirdi. Evlatlıklann içinde yalnızca

Jennifer, Clnıbb'ı bir kahraman olarak görürdü. Onun emrinde çalışıp

beceıileıini Öğrenmek, Jennifer'ın hayaliydi.

Tabii başka Zanaat Ustaları da vardı. Bunlardan ikisi Zırhçı ile Demirci

idi. Ama bugün, yalnızca yeni elemana gereksinimi olan Zanaat Ustaları

Seçmeler'de bulunacaktı.

Martin sesim yükselterek, "Zanaat Ustalan toplandılar, efendim!" dedi.

Belli kı ses tonunun yüksekliğiyle, olayın önemim vurgulayacağını

düşünüyordu.

Baron, yine gözlerini devirdi. Yavaşça "Gördüm," dedi. Sonra da daha resmi bir şekilde, "Günaydın, Leydi Pauline. Günaydın, beyler," dedi.

Ustalar karşılık verdiler ve Baron, yine Martin'e döndü. "Devam etsek mi?"

Martın birkaç kez başını salladı. Elindeki notlara baktıktan sonra,

sıraya dizilmiş adaylara doğru yürüdü. "Pekâlâ, Baron bekliyor! Baron bekliyor! İlk kını geliyor?"

Gözleri yerde, ağırlığını heyecanla bir o ayağına bir diğerine veren

Will, aniden birinin ona baktığı hissine kapıldı. Başını kaldırdığında.

Orman Muhafızı Halt'uıı kara, derin bakışıyla karşılaşarak iirperdi.

Wıll, onun ıçeıı girdiğini görmemişti. Herkesin dikkati diğer Zanaat

Ustalarına yönelmişken, Halt'uıı sürmeli bir kapıdan içeıi girmiş

olduğunu anladı. Halt, her zamanki gibi kahverengi ve gıileıe bürünmüştü.

Uzun, gıılı-yeşillı muhafız pelerinine sarınmış halde, Baron'un arkasında ayakta dikiliyordu. Halt, biraz ürkütücü bir insandı. Beklenmedik bir

anda, insanın yanında bitivennek gibi bir huyu vardı. Geldiğini

duymazdınız. Batıl inançlı köylüler. Orman Muhafizlan'nin sıra-

dan insanlara görünmez olmak için büyü yaptıklarına inanırlardı. Will'in

bu konuda net bir fikri yoktu. Halt'un orada ne işi olduğunu merak etti.

Halt, Zanaat Ustası sayılmazdı. Will'in bildiği kadarıyla, daha önce

Seçmeler'e hiç katılmamıştı.

Halt bakışını WiH'den ayıımca, çocuğa sanki bir ışık sönmüş gibi geldi. O

sırada Martın, yine konuşmaya başladı. Belli ki sekreterin, cümleleri

tekrarlama alışkanlığı vardı. "Peki, o zaman, ilk kim geliyor? İlk kını gehyor?"

Baron yüksek sesle ıç geçirdi. Sakın bir sesle "Sıranın başındaki gelsin işte," dedi.

Martın birkaç kez başını salladı. "Elbette, Lordum. Elbette. Sıranın başındaki, öne çık."

Hoıace, bir an duraksadıktan sonra, öne çıkıp hazır olda durdu. Baron onu birkaç samye süzdükten sonra "Adın ne?" dedi.

Hoıace, bir an Baıon'a nasıl sesleneceğim bilemeyerek, adını söyledi.

"Horace Altman, efendim... Lordum."

Baron, daha soruyu sorarken yanıtı bilen birinin edasıyla, "Peki, bir tercihin var mı, Horace?" diye sordu. Horace, kendinden emin bir şekilde

"Savaş Okulu, efendim!" diye yanıtladı.

Baron başım salladı. Bunu tahmin etmişti. Düşünceli bir şekilde çocuğu

inceleyerek, onun uygunluğunu değerlendiren Rodney'ye baktı.

"Savaş Sanatları Ustası," dedi Baron. Normalde Rodney'ye unvanıyla değil, adıyla hitap ederdi. Ama bu resmi bir toplantıydı. Aynı şekilde Rodney de Baıon'a genellikle "Efendim," diye seslenirdi. Ama bunun gibi bir günde

"Lordum," demek daha doğruydu.

İıi şövalye, zincirden örülmüş zırhıyla mahmuzlan çıngırdayarak, öne

doğru yürüdü. Horace'ı baştan aşağı süzdükten sonra, arkasına geçti.

Çocuğun kafası da onunla dönmeye başladı.

Sör Rodney, "Kımıldama," dedi. Çocuk, kımıldamadan durup karşıya baktı.

"Yeterince kuvvetli görünüyor, Lordum. Yem savaşçılara her zaman

ihtiyacım vardır." Bir eliyle çenesini ovdu. "Ata biniyor musun, Horace Altman?"

Bunun karşısına bir engel çıkarabileceğini düşünen Horace, bir an

kararsız kaldı. Şato evlatlıklarının ata binme olanakla-

nnın çok sınırlı olduğunu söyleyecekken, Sör Rodney onun

• • • •

sözünü kesti. "Onemh değil. Öğrenebilir."

İriyaıi şövalye, Baron'a dönüp başını oıiaylarcasma salladı. "Çok iyi, Lordum. Onu Savaş Okıılıı'na alayım, üç ay staj yapsın."

Baron, önündeki kâğıda not alıp, karşısındaki mutlu ve rahatlamış gence

belli belirsiz gülümsedi. "Tebrikler, Horace. Yann sabah Savaş Okulu'nda hazır bulun. Saat tam sekizde."

Horace, ağzı kulaklannda sırıtarak, "Evet, efendim!" diye karşılık verdi.

Sör Rodııey'ye dönüp hafifçe eğildi. "Teşekkür ederim, efendim!"

Şövalye esrarlı bir şekilde, "Bana teşekkür etme," dedi. "Okula ne için kabul edildiğim henüz bilmiyorsun."

uç

Hoıace sırıtarak yerine dönerken, Martin "Sıradaki kını?" diye bağırdı.

Alyss, onu bir sonraki aday olarak göstennek isteyen Maıtin'i

sinirlendirerek, zarifçe öne çıktı.

Ölçülü sesiyle, "Alyss Maımvarııg, Lordum," dedi. Ardından, kendisine sorulmadan, devam etti. "Dışişleıi'ııde görev almak istiyorum. Lordum."

Aıald, ağırbaşlı kıza gülümsedi. Onu Dışişleri için biçilmiş kaftan

yapan, sağlam bir özgüveni olmasıydı. Gözlerini Leydi Pauline'e çevirdi.

"Leydim?" dedi.

Leydi Pauline, başını birkaç kez oıiaylarcasma salladı. "Alyss'le

konuşmuştum zaten, Lordum. Mükemmel bir aday olacağına inanıyorum.

Onaylıyor ve kabul ediyorum."

Alyss, akıl hocası olacak kadına doğru, başıyla hafifçe selam verdi. Will onların birbirlerine ne kadar benzediklerim düşündü, ikisi de uzun boylu, kibar ve ağırbaşlıydı. Eski arkadaşı adına mutlu oldu. Onun bu göreve

seçilmeyi ne kadar çok istediğini biliyordu. Alyss, diğerlerinin yanma

dönerken,

Martin bu sefer ondan önce davramlmasma ızm vermeyerek, George'u işaret

etti. "Evet! Sıra sende! Sıra sende! Baıon'a isteğini söyle."

George öne çıktı. Ağzı birkaç kez açılıp kapandıysa da sesi çıkmadı.

Diğer evlatlıklar, şaşkınlık içinde onu izliyorlardı. Herkesin hemen her

konuda resmi sözcü olarak gördüğü George, sahne korkusuna yenilmişti.

Sonunda, odadaki kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle bir şey

söylemeyi başardı. Baron Aıald, öne doğru eğilip, "Affedersin,

duyamadım?" dedi. George, Baıon'a bakıp kendini zorlayarak, güç duyulur bir

sesle konuştu.

"G-George Carter, efendim. Yazı Okulu, efendim."

Geleneklere her zaman dikkat eden Martın, kısa süren sunumundan dolayı

George'u azarlamak üzere nefes aldı. Baron o bunu yapamadan araya

gıiince, herkes rahatladı.

"Çok güzel. Martın, ona izin ver." Martın biraz gücenmiş gibi görünse de onun dediğim yaptı. Baron, tek kaşı soru sorar gibi havada. Yazı Ustası

Nıgel'a baktı.

Nıgel, "Kabul edilebilir. Lordum," dedi. "Geoıge'unbazı işlerim gördüm.

Gerçekten güzel yazı yazma yeteneğine salııp."

Baron kararsız görünüyordu. "Pek etkili bir konuşmacı sayılmaz ama değil mi, Yazı Ustası? İleride hukuki danışmanlık yapacak olursa, bu sorun

yaratabilir."

Nıgel bu itirazı savuşturmak istercesine omuz silkti. "Size söz

veriyorum. Lordum, iyi bir eğitimle bu sorun aşılabilir."

Yazı Ustası konuya ısınırken, üzerindeki cübbemsi giysinin geniş kol

ağızlarının içinde, ellerini ovuşturuyordu.

"Yedi yıl önce aramıza bir çocuk katılmıştı. Tam da buna benziyordu. Onda da ayakkabılarına bakıp mırıl mini konuşma huyu vardı. Ama bu engeli kısa zamanda aştı. En gönülsüz çıraklarımız, üstün birer konuşmacı olup

çıktılar. Lordum."

Baron bir şey söylemek için ağzım açtıysa da Nıgel, konuşmasına devam

etti.

"Bunu duymak sızı şaşırtabilir ama ben bile çocukken kekemeydim. Çok kötüydüm. Lordum, iki kelimeyi bir araya getirip de konuşamazdım."

Baron, araya girmeyi başararak, sertçe, "Bu sorununu aşmışsın,

bakıyorum," diye konuştu. Nıgel onun ne demek istediğim anlayarak,

gülümsedi. Eğilerek Baron'a selam verdi.

"Kesinlikle, Lordum. Yakında genç George'un da çekingenliğini üzerinden atmasına yardım edeceğiz. Hareketli ve gürültülü Yazı Okulu'nda bu

sorunun çaresine bakacağız. Hiç kuşkunuz olmasın."

Baron, elinde olmadan gülümsedi. Yazı Okulu, seslerin nadiren

yükseltildiği ve mantıklı, akla uygun tartışmaların yapıldığı, çalışkan

insanlann bulunduğu bir yerdi. Baron, Yazı Okulu'na gittiğinde, orayı çok sıkıcı bulurdu. Orası hareketli ve gürültülü denilebilecek son yerdi.

Yazı Ustası'na "Sana güveniyorum," diye karşılık verdi. Sonra da Geoıge'a döriüp, "Tamam, Geoıge. İsteğin kabul edildi. Yarın Yazı Okulu'nda ol,"

dedi.

Geoıge, gaıip bir şekilde ayaklarım kımıldatarak mırıldandı. Baron, yine

alçak sesle söylenen sözleri anlayabilmek için, öne doğru eğildi,

kaşlarını çattı. "Ne dedin?" diye sordu.

George, sonunda başım kaldırıp, "Teşekkür edeıini. Lordum," diyebildi. Ve çabucak sırasına döndü.

Baron, biraz şaşırarak "Ah," dedi. "Önemli değil. Şimdi, sıradaki..."

Jenny, öne çıkmak için adımını atmıştı bile. Sanşın ve güzel bir kızdı;

itiraf etmek gerekirse, biraz da tombuldu. Ama bu, ona yakışıyordu.

Şatodaki etkinliklerde, hem yetimhanedeki yaşıtlan hem de şato

çalışanlarının oğulları tarafından en çok tercih edilen dans eşiydi.

Jenny, Baron'un masasının tam kenarına gelerek, "Chubb Usta, efendim!"

dedi.

Baron, Jenny'nin yuvarlak yüzüne baktı. Kızın mavi gözlerinde ışıldayan

hevesi görünce, elinde olmadan gülümsedi. Nazikçe, "Ne olmuş ona?" diye sordu.

Jenny, duyduğu coşkudan, Seçmeler'in kurallarina uymadığım fark ederek,

duraksadı. "Ah! Affedersiniz, efendim... şey... Baron... Lord

Hazretleri," diye sıraladı. Kafasında doğru hitap şeklim bulmaya

çalışırken, dili de aynı hızda çalışıyordu.

Martın, Jenny'ye "Lordum!" diye fısıldayarak kopya verdi. Bunun üzerine Baron Aıald, kaşlarını kaldırarak Maıtin'e baktı.

"Evet, Martin?" dedi. "Ne var?"

Martın, kibarlığından dolayı kendim geri çekti. Efendisinin, onu yanlış

anlamış gibi yaptığının farkındaydı. Derin bir nefes alıp özür dileyen

bir tavırla, "Ben... yalnızca adayımızın isminin Jennifer Dalby olduğunu bildirmek istedim, efendim," dedi.

Baron başını salladı. Gür sakallı adamın sadık hizmetkârı Martin,

lordunun gözlerindeki onaylayıcı bakışı gördü. "Teşekkürler, Martın.

Şimdi, Jennifer Dalby..."

"Jenny, efendim," dedi kız birden.

Baron omuz silkerek "Jenny, o zaman," dedi. "Sanıyorum, Chubb Usta'ya çırak olmak için başvuruyorsun?"

Jenny, nefes almadan, şişman, kızıl saçlı adama hayranlıkla baktı ve

"Evet lütfen, efendim!" diye yanıt verdi.

Chubb kaşlarını çatıp Jenny'yı süzdü. Kızın karşısında bir ileri bir geri yürüyerek, "Mmmmm... olabilir, olabilir," diye mırıldandı. Jenny ona hoş

bir şekilde gülümsedi ama Chubb, böyle kadınsı lülelere kanmazdı.

Jenny hevesle, "Çok çalışırım, efendim," dedi.

Chubb canlanarak, "İstersen çalışma!" diye karşılık verdi. "Gözümü üstünden ayımiam, kızım. Mutfağımda aylaklığa ve kaytarmaya yer yoktur,

sana söyleyeyim."

Fırsatın elinden kaçmasından korkan Jenny, kozunu kullandı. "Bilişe

fiziğim de uygun," dedi. Chubb kızın yuvarlak hatlara sahip olduğunun farkındaydı.

Aıald, yemden gülümsedi. "Kız haklı, Chubb," diye araya girdi.

Aşçı, onaylar bir edayla Baron'a döndü. "Şekil önemlidir, efendim. Bütün büyük aşçılar... yuvarlak hatlıdır." Yine kıza dönüp onu incelemeyi

sürdürdü. Diğerlerinin kendi öğrencilerini bir bakışta seçmelerinin bir

sakıncası olmadığını düşündü. Ama aşçılık özel bir şeydi.

• •

"Söyle bakalım," dedi hevesli kıza. "Önünde hindiH börek

olsa?"

Jenny ona baş döndürücü bir şekilde gülümsedi. "Yerim," dedi hiç düşünmeden.

Chıubb elindeki kaşıkla Jenny'nin kafasına vurdu. "Nasıl pişirirsin demek istiyorum," dedi. Jenny duraksadı, düşüncelerini topladı. Sonra da böyle bir şaheseri nasıl hazırlayacağına dair teknik ayrıntıları uzun uzadıya

anlattı. Diğer dört yetim. Baron, Zanaat Ustaları ve Martın,

anlattıklarından hiçbir şey anlamasalar da Jenny'yi zevkle dinlediler.

Chubb ise o konuşurken, başını birçok kez onaylaıcasma salladı. Jenny,

hamuru yuvarlama kısmının ayrıntılarını veıiıken, kızın sözünü kesti.

Merakla "Dokuz kez mi dedin?" diye sordu.

Jenny de kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Annem hep şöyle derdi: 'Yaprak gibi olması ıçm sekiz kere, bir kere de sevgi için',"

dedi.

Chubb, düşünceli bir şekilde başını salladı. "İlginç, ilginç," diye mırıldandı. Sonra Baıon'a bakarak, "Onu alıyorum. Lordum," dedi.

Baron, yumuşak bir tonla "Çok şaşırdım," dedi. Ardından, "Çok güzel.

Sabah mutfakta hazır bulun, Jennifer," diye ekledi.

Kız yeniden "Jenny, efendim," diye onu düzeltti. Gülümsemesi, odayı aydınlatıyordu.

Baron Aıald güldü. Karşısında duran çocuklara baktı. "Sanırım bir

adayımız kaldı."

Elindeki listeye baktıktan sonra, başını kaldırdı. Bakışları, Will'in

üzgün gözleiiıe takıldı.

Will öne çıktı. Heyecandan boğazı kuruduğu için sesi fısıltı halindeydi:

"Will, efendim. Adım Will."

DÖRT

Martın sabırsızca "Wıll? Wıll ne?" diye sordu. Adaylar hakkındakı bilgilerin yazür olduğu kâğıtları inceledi. Topu topu beş yıldır Baron'un sekreterliğim yapıyordu. Bu yüzden Will'in geçmişi hakkında hiçbir şey

bilmiyordu. Çocuğun ailesine ait bilgileri göremeyince, bu hatayı gözden kaçırdığı için kendine sinir oldu.

Ciddi bir şekilde "Soyadın ne, oğlum?" diye sordu. Will bu andan nefret ederek, kararsızlık içinde Martin'e baktı.

"Benim... soyadını yok..." diye söze başladı.

Neyse kı o sırada Baron araya girdi. Usulca, "Will'in durumu özel.

Martin," dedi. Bakışlarıyla sekretere konuyu kapatmasını söylüyordu.

Wıll'e dönerek, onu cesaıetlendıircesıne gülümsedi.

"Hangi okula başvurmak istiyorsun. Will?" diye sordu.

Will, "Savaş Okulu, lütfen. Lordum," diye yanıt verdi. Seçimim kendinden emin bir şekilde söylemeye çalışıyordu. Baron kaşlannı çatıp abımı

kınştmnca, Will'tn ümitleri de suya düştü.

Baron, onu kıramaya çalışarak "Savaş Okulu mu. Wıll? Sence sen... biraz ufak tefek değil misin?" diye sordu. Wıll dudağını Isırdı. Halbuki

kendini eğer çok isterse eksikliklerine rağmen kabul edilebileceğine

inandırmıştı.

Çaresizce, "Henüz gelişimimi tamamlamadım, efendim," dedi. "Herkes öyle diyor."

Baron ıkı parmağıyla sakallı çenesini sıvazlayarak, çocuğu inceledi.

Sonra Savaş Ustası'na dönüp "Rodney?" dedi.

Uzun boylu şövalye, öne çıktı. Bir ıkı saniye Will'i süzdükten sonra,

başını iki yana salladı. "Ne yazık kı çok ufak. Lordum," dedi.

Kalbını buz gibi bir pençenin kavradığını hisseden Wıll, "Göründüğümden daha kuvvetliyimdir, efendim," diyerek ustayı etkilemeye çalıştı. Ama Savaş Ustası, etkilenmiş görünmüyordu. Baıon'a baktı. Durumun onun da

hoşuna gitmediği açıktı.

Baron, "Başka bir tercihin var mı, Will?" diye sordu. Sesi yumuşak, hatta kaygılıydı.

Will uzun süre duraksadı. Başka bir şeyi düşünmemişti bile. Sonunda

"Atçılık Okulu olabilir mi efendim?" diye sordu.

Atçılık Okulu'nda, şatonun şövalyelerinin bindiği güçlü savaş atları

eğitiliyordu. Will, En azından Savaş Okulu [vla bağlantılı, diye düşündü.

Ama Usta Ulfda Baron daha sormadan, başını 'hayır1 anlamında salladı.

"Çıraklara ihtiyacım var, Lordum," dedi, "ama çocuk pek ufak. Benim savaş

atlarimı kontrol edemez. Onu görür görmez üzeıinde tepinirler."

Will, şimdi Baron'u ancak bir buğunun arkasından görebiliyordu.

Gözyaşlarının yanaklaıindan akmaması için var gücüyle

çabaladı. Savaş Okulu'na kabul edilmeyip ardından Baron'un, Zanaat

Ustalaıı'mn ve yetimhane arkadaşlarının önünde bebek gibi ağlamak, küçük

düşürücü bir durumdu.

Baron ona "Yeteneklerin neler, Will?" diye sordu. Will beynini zorladı.

Dil derslerinde Alyss kadar başanlı değildi. Geor- ge gibi titiz,

mükemmel mektuplar da yazamazdı. Yemeklerle de Jenny kadar

ilgilenmiyordu.

Elbette Hoıace gibi kaslı ve güçlü de değildi.

Baron'un bir yanıt beklediğini görerek "îyı tırmanırım efendim," dedi sonunda. Ama hata ettiğim hemen anladı. Aşçı Chubb, ona öfkeyle

bakıyordu.

"Doğru, iyi tırmanır. Bir keresinde su borusuna tırmanıp, mutfağımın penceresinde soğumakta olan bir tepsi tatlıyı çalmıştı."

Bu haksızlık karşısında, Will'in ağzı açık kaldı. Olay iki yıl önce

olmuştu! O zaman henüz çocuktu ve yaptığı şey yalnızca bir şakaydı.

Bunlaıı söylemek istedi. Ama şimdi konuşma sırası Yazı Ustası'ndaydı.

"Geçen yıl da bizim üçüncü kattaki odamıza tırmanıp, resmi bir görüşmemiz sırasında ıkı tavşanı salıverdi. Ne kadar ayıp!"

Baron, "Tavşan mı dedin. Yazı Ustası?" dedi.

Nigel başıyla onayladı. "Biri erkek, biri dişi tavşan. Lordum, anlarsınız ya?" diye yanıt verdi. "Çok ayıp, gerçekten!"

Will, o çok ciddi Leydi Pauline'in zarif eliyle ağzım kapattığını görmedi. Esnemesini gizliyor olabilirdi. Ama elim indirdiğinde, ağzının

kenarları hafifçe yukarı kıvrıktı.

"E, evet," dedi Baron. "Tavşanları herkes bilir."

Nigel, Baron'un konuyu anlamamış olabileceğim düşünerek, "Üstelik,

dediğim gibi mevsim ilkbahardı" diye devam etti. Leydi Pauline, pek de kibarca

olmayan, öksürüğe benzer bir ses çıkardı. Baron biraz şaşırarak,

ondan tarafa baktı.

"Sanıyorum manzara gözümüzde canlandı. Yazı Ustası," dedikten sonra, bakışlarını karşısında duran zavallı çocuğa çevirdi. Wıll çenesi

yukarıda, dosdoğru karşıya bakıyordu. Baron o an delikanlıya karşı bir

yakınlık duydu. O canlı kestane rengi gözlerde birikmiş ve sonsuz bir

kararlılıkla akıtılmayan yaşlan gönuüştii. İradesi ne kadar güçlü, diye

düşündü. Çocuğu bu duruma düşürmüş olmak hiç hoşuna gitmese de bunun

yapılması gerekiyordu. Belli etmeden ıç geçirdi.

"Bu çocuğu çırak olarak alabilecek kimse var mı aranızda?" dedi.

Wıll, elinde olmadan başını hafifçe çevirip, yalvarırcasına Zanaat

Ustalaıı'na baktı. İçlerinden birinin acıyıp onu kabul etmesi için dua

ediyordu. Hepsi birer birer 'hayır' anlamında başlanın salladılar.

Odadaki dayanılmaz sessizliği bozan, şaşırtıcı bir şekilde Orman Muhafızı oldu.

"Bu çocuk hakkında bilmeniz gereken bir şey var. Lordum," dedi. Wıll, Halt'un konuştuğunu daha önce lüç duymamıştı. Sesi boğuktu ve usulca

konuşuyordu. Hafifbır Hıbeıia' aksam vardı.

İleri doğru yürüyüp, Baron'a ikiye katlanmış bir kâğıt uzattı.

Arald, kâğıtta yazılanları okurken kaşlarını çattı. "Bundan emin misin.

Halt?" diye sordu.

Antik Yıınan'da İrlanda'ya verilen isim

"Eminim, Lordum."

Baron kâğıdı dikkatle katlayarak masasına koydu. Parmaklarıyla masanın üzerinde trampet çaldıktan sonra konuştu:

"Gece bu konuyu düşüneyim."

Halt, başını sallayarak geri çekildi. Will, ona endişeyle baktı. Bu gizemli adamın Baron'a nasıl bir bilgi verdiğini merak etti. Çoğu insan gibi Will de Orman Muhafızlarından uzak durmanın iyi olduğuna inanarak büyümüştü. Orman Muhafız- lan, kendi aralarında özel bir dil konuşan, gizemli ve belirsiz davranışlar sergileyen bir gruptu. Belirsizlik ise korku uyandırırdı.

Halt'un onun hakkında bir şey biliyor olması, Will'in hoşuna gitmemişti.

Hem de bu şey o kadar önemliydi ki Halt, onca zaman beklemiş ve onu bugün söyleme gereği duymuştu. Kâğıt oracıkta, masanın üzerinde, kapalı bir şekilde duruyordu. Wıll'e çok, çok, çok uzaktı.

Wıll etrafında bir hareketlenme olduğunu ve Baıon'un konuşmaya başladığını fark etti.

"Bugün burada seçilenleri tebrik ediyorum. Hepiniz için büyük bir gündü. O yüzden günün geri kalanını serbestçe, istediğinizi yaparak geçirebilirsiniz. Mutfak çalışanları, sizin bölümde bir ziyafet hazırlayacak. Ayrıca gün boyu hem kalede hem de köyde istediğiniz gibi dolaşabilirsiniz.

"Yarın ilk iş olarak, yeni ustalarınıza görüneceksiniz. Size önerim, tam zamanında orada olmanız." Dört çocuğa gülümseyip Wıll'e döndü, sesi

şefkatliydi:

"Wıll, seninle ilgili kararımı sana yarın bildireceğim." Martin'e dönüp yeni çırakları uğurlamasını işaret etti. "Herkese

teşekküller," dedikten sonra, masasının arkasındaki kapıdan dışan çıktı.

Wıll, kâğıdın durduğu masanın yanından geçerken duraksayarak,

diğerlerinin peşine takıldı. Bir an, sanki kâğıdın öbür yüzüne yazılmış

sözcükleri okuyabilecekmiş gibi, dikkatlice baktı. O sırada az önceki

gibi, birinin ona baktığı hissine kapıldı. Başım kaldıımca Orman

Mıihafizı'nm kara gözleriyle karşılaştı. Sanıldığı peleıının içinde

neredeyse görünmez olan Halt, Baron'un yüksek arkalıklı koltuğunun ardında duruyordu.

Wıll, ani bir ürperti duyarak çabucak odadan çıktı.

B€Ş

Saat, gece yansım çoktan geçmişti. Kalenin bahçesinde göz kırpan meşale

alevleri, bir kere değiştirilmelerine rağmen, diplerine kadar

yanmışlardı. Will sabırla bıı anı - ışıklanıl loş olduğu, ıiuhafızlann

mesailerinin bittiği zamanı beklemişti.

Böyle kötü bir gün geçirdiğini hiç hatırlamıyordu. Akran- lan kutlama

yapıp, ziyafetin tadını çıkarmışlar, günün kalanını kalede ve köyde

gamsızca at binerek geçirmişlerdi. Will ise kale duvarlarından bir

kilometre uzaktaki ormanın sessizliğine kaçmıştı. Orada, ağaçların altındaki loş ve yeşil seıinlıkte, kara kara Seçmeler'de olup biteıileıi düşünmüştü. Hayal kırıklığım yatıştırmak isterken, bir yandan da Orman Muhafizı'nin kâğıda ne yazdığım merak ediyordu.

Uzun gün bitip, ağaç gölgelen uzadığında. Will bir karara vardı.

Kâğıtta ne yazdığını öğrenmek zorundaydı. Hemen bu gece.

Karanlık çöktükten sonra, köylülerle şato ahalisine görünmeden şatoya döndü. Bir incir ağacına tırmanıp,

kendini dalların arasına sakladı. Yolda gizlice mutfağa sızıp, kendine ekmek, peynir ve elma almıştı. Hava kararıp şato gece sessizliğine bürünürken, Wıll, keyifsizce ve hiçbir tat alamadan azığım yedi.

Muhafızların hareketlerini gözleyerek, attıklan turların zamanlamasını öğrendi. Muhafız birliği dışında. Baron Arald'ın yaşadığı bölüme çıkan kulenin kapısında görevli bir çavuş vardı. Ama şişman ve uykulu biriydi; Wıll için risk oluşturmazdı. Zaten WiH'in kapıyı ya da merdiveni kullanmaya niyeti yoktu.

Will, yıllarca bilmediği şeyleri öğrenme merakı ve gitmemesi gereken yerlere gitme tutkusu sayesinde, açık alanlardan görülmeden geçme yeteneğini geliştirmişti.

Rüzgâr, ağaçların yüksek dallarını sallayarak, ay ışığında hareket eden

şekiller oluşturuyordu. Bu şekiller, şu anda Will'in çok işine yarıyordu. Hareketlerini, içgüdüsel olarak ağaçlanıl ritmine uyduruyordu. Böylece göze batmadan, bahçenin bir parçası olarak, saklanarak ilerleyebiliyordu.

Şişko çavuş bahçeden bililerinin geçeceğine ihtimal vermediği için Will’i gönuedi bile.

Nefes nefese kalan Wıll, kule duvarının kaba saba taşma yapıştı. Çavuş çok yakınındaydı. Wıll, onun nefes alıp verişini bile işitiyor ama duvardaki küçük çıkıntı sayesinde ondan gizlenebiliyordu. Başını geriye yatırarak, önündeki duvarı inceledi. Baroıı'un çalışma odası oldukça yüksekteydi ve kulenin arka tarafında kalıyordu. Oraya ulaşmak için tırmanması gerekiyordu. Sonra, çavuşun nöbet tuttuğu yerin ilerisine kadar duvarın üzerinde ilerleyecek, ardından tekrar tıaıanacaktı.

Heyecanla dudaklarını yaladı. Kulenin dış duvarları, düzgün ıç duvarlannm aksine, aralannda boşluklar bulunan büyük kaya parçalarından oluşuyordu. Tırmanmak sorun olmazdı. Will'in elleriyle ayaklarını koyabileceği birçok yer olacaktı. Bazı yerlerde' taşların rüzgârla aşınarak düzleşmiş olacağını biliyordu. Bu yüzden dikkatli gitmesi gerekecekti. Ama daha önce, diğer üç kuleye tırmanmıştı; bunda da zorlanmayı beklemiyordu.

Görülürse, bu kez bunu şaka olarak geçiştiremezdi. Şatonun girmesi yasak olan bir bölümüne gece vakti tırmanacaktı. Sonuçta Baron, bu kuleye

muhafızları keyfinden yerleştirme- mişti. insanlar, işleri olmadıkça,

buraya yaklaşmamalıydılar.

Heyecanla ellerini ovuşturdu. Ona ne yapabilirlerdi ki? Zaten Seçmeler'de aşağılanacağı kadar aşağılanmıştı. Kimse onu istememişti. Hayatının geri

kalanını tarlalarda çalışarak geçirecekti. Bundan daha kötü ne

olabilirdi?

Ama beynini kemiren bir düşünce vardı: Öyle bir hayata mahkûm

edildiğinden tam anlamıyla emin değildi. Hâlâ ufacık bir umudu vardı.

Belki Baron ona acırdı. Belki sabah. Wıll ona yalvarır ve babasını, Savaş

Okulu'na katılmasının onun ıçm ne kadar önemli olduğunu anlatırsa, dileği kabul edilirdi. Kabul edilince de, ne kadar hevesli olduğunu gösterirdi.

Böylece kararlılığı onu değerli bir çırak yapardı. Zaten o zamana kadar

fiziksel gelişimini de tamamlamış olurdu.

Birkaç dakika içinde yakayı ele veıiıse, en ufak şansı bile kalmayacaktı.

Yakalanırsa basma 11e geleceğini bilmiyordu. Ama Savaş Okulu'na artık

kesinlikle kabul edilmeyeceğinden emindi.

Onu harekete geçirecek bir şey bekliyordu. İhtiyaç duyduğu şey, çavuştan

geldi. Will, adamın derin nefes alışını, aletlerini toplarken çivili

çizmelerinin taşlarda çıkardığı sesi duydu.

Çavuşun, nöbeti boyunca attığı ıastgele turlardan biline başlamak üzere

olduğunu anladı. Bu tur genellikle, kapının sağından ya da solundan çıkıp kulenin etrafım dolaşmak ve yine aynı yere dönmekten ibaretti. Çavuş,

bunu özellikle uyanık kalmak için yapıyordu. Aııa Wıll, hemen harekete geçmezse, birkaç saniye sonra çavuşla yüz yüze geleceklerini anladı.

Çabucak, kolayca duvara tırmanmaya başladı. Dört bacaklı, dev bir örümcek gibi duvara yayılarak, saniyeler içinde ilk birkaç metreyi tırmandı.

Derken hemen aşağıdan gelen ağır ayak seslerini duyarak, olduğu yerde dondu.

Aslında çavuş bir şey duymuş gibiydi. WiH'in tam altında durup, gecenin karanlığına gözlerim dikmişti. Ay ışığında sallanan ağaçların hareketli, alacalı gölgelerinin ardını göımeye çalışıyordu. Ama Will'in bir gece önce düşündüğü gibi, insanlar nadiren yukarı bakarlardı. Çavuş, sonunda önemsiz bir gürültü duyduğuna karar verdi ve ağır ağır kulenin etrafında dönmeyi sürdürdü.

İşte bu, Will'in beklediği fırsattı. Bu sayede duvarda yan yan ilerleyerek, istediği pencerenin altına geldi. Ellerini ve ayaklarını koyacak noktaları kolaylıkla bularak, yürüyen bir insanın hızıyla kale duvarını tırmandı.

Bir noktada durup aşağı baktı. İşte bu hataydı. Başı dönmese de ne kadar yükseğe çıktığını ve şato bahçesinin ne kadar uzakta kaldığını fark edince, görüşü hafifçe bulanıklaştı. Çavuş tekrar görüş alanına giriyordu. Bu yükseklikten bakınca, adam ufacık görünüyordu. Will, gözlerim kırpıp baş dönmesinden kurtuldu ve tırmanmaya devam etti. Bu kez

daha yavaş ve dikkatliydi.

Sağ ayağını yeni bir boşluğa uzatırken, sol ayağı kocaman taşın rüzgârdan aşınmış, yuvarlak kenarından kaydı. Elleriyle duvara asılı kalınca,

yüreği ağzına gelerek ayaklarını koyacak yer aradı. Sonra toparlanıp

ilerlemeye devam etti.

Elleri taş pencerenin kenarını bulunca, rahat bir nefes aldı. Kendini

pencere boşluğuna çekip, yavaşça içeri atladı. Baron'un çalışma odası,

elbette ıssızdı. Dörtte üçü görünen ay, odayı aydınlatıyordu.

İşte oradaydı! Will'in geleceğini belirleyecek olan kâğıt, Baron'un

bıraktığı yerde duruyordu. Wıll, heyecanla odaya göz attı. Baron'un

yüksek arkalıklı büyük koltuğu, bir nöbetçi gibi masanın arkasında

duruyordu. Diğer birkaç mobilya da karanlık ve hareketsiz görünüyordu.

Baron'un atalarından biri, duvardaki portresinden Will'e suçlaıcasına

bakıyordu.

Wıll bu gerçekdışı düşüncelerden kurtulup, hiç ses çıkarmadan çabucak

masaya doğru yürüdü. Elini uzatsa, yansıyan ay ışığıyla parlak beyaz bir

renk almış kâğıdı ele geçirebilirdi. Al, oku ve git, dedi içinden. Tek

yapması gereken buydu. Elini kâğıda uzattı.

Parmakları kâğıda dokundu...

Ve birden bir el, onu bileğinden yakaladı!

Will, korkuyla bağırdı. Yüreği ağzına gelmişti. Başını kaldırdığında

Orman Muhafızı Halt'un soğuk gözleriyle karşılaştı.

Nereden çıkmıştı bu adam? Will odada kimsenin olmadığından emindi.

Kapının açıldığını da işitmemişti. O anda. Orman Muhafizı'ıım gıı-yeşil

pelerinine sarınıp gölgelere karışarak, tuhafbir şekilde gizlenebildiğim hatırladı.

O anda, Halt'un bunu nasıl yaptığının bir önemi yoktu. Asıl sorun, onun

Wıll'ı Baron'un odasında yakalamış olmasıydı. Bu da çocuğun umutlarının

yok olması demekti.

Om an Muhafızı alçak sesle, "Böyle bir şeye kalkışacağın aklıma geldi,"

dedi.

Son birkaç saniyenin şokuyla kalbi deli gibi atmakta olan Will, hiçbir

şey demedi. Utanç ve ümitsizlik içinde başını ıkı yana salladı.

Halt, "Söyleyecek sözün var mı?" diye sordu. Wıll ise o kara, insanın içme işleyen gözlere bakmayı reddederek, başını ıkı yana salladı. Halt'un sonraki sözleri, Will'in korkularını pekiştirdi. "Bakalım, Baron ne

diyecek buna?"

"Lütfen, Halt! Yapma..." Will sustu. Yaptığı şeyin hiçbir gerekçesi olamazdı. En azından cezasını erkekçe kabullenebı- lirdi. Tıpkı bir

savaşçı gibi, babam gibi, diye düşündü.

Orman Muhafızı, ona bir an dikkatlice baktı. Wıll o gözlerde anlık bir...

tanıma pırıltısı mı görmüştü? Sonra gözler yine karardı.

Halt, sertçe "Ne?" diye sordu.

Will başını sallayıp "Yok bir şey," dedi.

Orman Muhafızı, çelik gibi elıyle'WiH'in bileğinden tutarak, onu odadan çıkardı ve Baron'un odasına çıkan geniş, dönen merdivene getirdi.

Merdivenin başındaki nöbetçiler, asık suratlı Orman Muhafızı ile yanındaki çocuğu görünce hayrete düştüler. Halt'un küçük bir işaretiyle kenara çekilerek Baron'un odasının kapısını açtılar.

Oda, oldukça aydınlıktı. Wıll, bir an şaşkınlık içinde etrafına baktı. Ağaçta bekleyip etrafı gözlerken, bu kattaki ışıkların sönük olduğundan emindi. Sonra pencerelerdeki ağır perdeleri görünce anladı. Baron'un alt kattaki az mobilyalı çalışma odasının aksine bu oda kanepe, duvar, yer halılan ve koltuklarla döşenmiş, konforlu bir yerdi.

Baron, bu koltuklardan birine oturmuş, bir yığın rapor okuyordu.

Halt tutsağıyla ıçeıı gıiince, kâğıtlardan başım kaldınp baktı ve "Haklıymışsın," dedi.

Halt da başıyla onayladı. "Dediğim gibi. Lordum. Şatonun bahçesini gölge gibi aştı. Nöbetçiyi atlatıp örümcek gibi kule duvanna tırmandı."

Baron, raporu yandaki masaya bırakıp, öne doğru uzandı. İnanamayarak, "Kuleye mi tırmandı, dedin?" diye sordu.

Halt, "İpsiz ve merdivensiz, Lordum. Sız sabah atınıza nasıl rahatça biniyorsanız, o da kuleye aynı rahatlıkla tırmandı. Aslında sizden daha rahat olduğu bile söylenebilir," dedi. Belli belirsiz gülümsüyordu.

Baron, kaşlarını çattı. Biraz kiloluydu. Bazen geç yattığı geceleıin

sabahında, ata binerken yardım alfıası gerekiyordu. Halt'un bunu ona

hatırlatması, İliç de komik değildi.

Will'e sertçe bakarak, "Bak şimdi," dedi, "bu ciddi bir sorun."

Wıll, hiçbir şey demedi. Konuşmaya katılıp katılmaması gerektiğini

bilemiyordu. İki türlüsü de tehlikeli olacaktı. Ama Halt'un, kilosundan

söz ederek Baron'un moralini bozması, Will'ın hiç hoşuna gitmemişti.

Baron, "Ee, sana ne yapalım, genç adam?" diye devam etti. Koltuğundan kalkıp, bir yukarı bir aşağı yürümeye başladı. Will, Baron'a bakarak onun ruh halim anlamaya çalışryordu.

Güçlü, sakallı yüzünde hiçbir ifade yoktu. Baron, birden yürümeyi kesip,

düşünceli bir şekilde sakalını sıvazladı.

Bakışlarını zavallı çocuktan ayırarak, "Söyle bakalım, genç adam," dedi.

"Benim yerimde olsan ne yapardın? Gece yansı çalışma odana girip, önemli bir belgeyi çalmaya çalışan bir çocuğa nasıl davranırdın?"

"Çalmıyordum, Lordum!" İnkâr cümlesi, Wiirin ağzından çıkı vermişti.

Baron tek kaşını kaldırarak ona döndü.

Wıll, cılız bir sesle, "Ben yalnızca... kâğıda bakacaktım, o kadar," diye sözünü tamamladı.

Baron, tek kaşı hâlâ havada, "Belki öyledir," dedi. "Ama soruma yanıt vermedin. Yerimde olsan ne yapardın?"

• •

Wıll yine boynunu büktü. Bağışlanmak isteyebilirdi. Oziir dileyebilirdi.

Açıklamaya çalışabilirdi. Ama bir anda omuzla- nnı doğrultup bir karar

verdi. Yakalanmanın sonuçlarını zaten biliyordu. Bu riski göze almıştı. Afdılemeye hakkı yoktu.

"Lordum..." dedi. Bunun hayatının en kritik anı olduğunun bilincindeydi. Duraksadı.

Baron, hâlâ vücudu pencereden yan dönük halde, ona baktı. "Evet?" dedi.

Will, kendinde sözleıine devam edecek gücü buldu. "Lordum, sızın yerinizde olsam 11e yapardım, bilmiyorum. Ama yaptığım şeyin açıklaması olmadığını biliyorum. Vereceğiniz cezayı çekmeye hazırım."

Konuşurken Baron'ıın gözlerine bakmaya çalıştı. Baıon'un Halfa kısa bir bakış attığı, dikkatinden kaçmadı. O bakışta bir şey vardı. Tuhaftı; onaylayan, kabıul eden bir bakıştı sanki. Sonra kayboldu.

Baron, renk vermeyen bir sesle, "Senin bir önerin var mı. Halt?" diye sordu.

Will, şimdi Orman Muhafizı'na bakıyordu. Halt'unyüzü, her zamanki gibi sertti. Kır sakalıyla kısa saçı, onu olduğundan daha sinirli ve tehlikeli gösteriyordu. Kâğıdı eline alıp, "Belki de ona çok merak ettiği kâğıdı göstermeliyiz, Lordum," dedi.

Baron, kendini tutamayıp gülümsedi. "Fena fıkır değil," dedi. "Sanırım böylece cezasını da öğrenmiş olacak, değil mi?"

Will, bir Baron'a bir Halfa bakıyordu. Ortada bir şeyler dönüyordu ama o ne olduğunu anlamıyordu. Baron, az önce söylediği şeyin çok komik olduğunu düşünüyor gibiydi. Halt ise gülmüyordu. Sakince, "Sız öyle

diyorsanız. Lordum," diye yanıtladı.

Baron, sabırsızca ona elmı salladı. "Hiç şakadan anlamıyorsun. Halt! Hiç şakadan anlamıyorsun! E, göster bakalım ona kâğıdı."

Orman Muhafızı, yürüyerek Will'in yanina geldi ve çocuğa görmek için

riske girdiği kâğıdı uzattı. Çocuğun eli, kâğıdı alırken titriyordu.

Cezası buydu demek? Ama daha bir şey yapmamışken, Baron onun cezayı hak

edeceğini nereden bilmişti?

Baron'un onu dikkatle izlediğini fark etti. Halt ise her zamanki gibi

ruhsuz bir heykeldi. Wıll, kâğıdı açıp Halt'ıın yazmış olduğu sözleri

okudu.

Wili adlı çocuk Orman Muhafızı olarak eğitil eb ilecek kapasiteye sahip.

Onu çırağım olarak kabul ediyorum.

ALTI

Wıll, kâğıttaki kelimelere büyük bir şaşkınlıkla bakıyordu.

• • •

ilk hissettiği duygu, rahatlamaydı. Oınür boyu çiftlik işlerine mahkûm

olmayacaktı. Baron'un çalışma odasına gizlice girdiği için de

cezalandırılmayacaktı. Sonra bu rahatlama hissi, yerini ani, rahatsız

edici bir kuşkuya bıraktı. Orman Muhafızları hakkında efsanelerden ve

batıl inançlardan başka hiçbir şey bilmiyordu. Halfu hiç tanımıyordu. Tek bildiği bu gri pelerinli, sert adamı ne zaman görse ürperdiğiydi.

Görünüşe göre, bundan sonra bütün zamanını onunla geçirecekti. Bu

düşünce, hiç mi hiç hoşıma gitmemişti.

İki adama baktı. Baron, beklentiyle gülümsüyordu. Anlaşılan, Will'in bu

haberi sevinçle karşılaması gerektiğini düşünüyordu. Wıll, Halt'un yüzünü iyi göremiyordu. Pelerininin derin başlığı, muhafızın yüzünü saklıyordu.

Baron'un gülümsemesi, biraz silindi. Will'in habere tepkisinden daha

doğrusu tepkisizliğinden dolayı biraz şaşırmıştı. Teşvik edercesine, "Ee, ne diyorsun. Will?" diye sordu.

Ya Baron'un notta Will'in cezasının yazdığım söylemesi? Bıı şaka,

sandığından daha ciddiyse, ne olacaktı? Belki de Halt'ıın çırağı olmak,

seçebileceği en kötü cezaydı. Ama Baron hiç de öyle düşünmüyor gibiydi.

Bu fıkır sanki onu çok memnun etmişti. Wıll de onun iyi bir insan olduğunu biliyordu. Baron, mutlulukla içini çekerek, kendim bir koltuğa

bıraktı. Oraıan Muhafizı'na bakarak, kapıyı gösterdi.

"Bize bir ıkı dakika verir misin. Halt? Will'le özel konuşmak istiyorum,"

dedi. Oraıan Muhafızı, ciddi bir şekilde başıyla selam verdi. Boğuk bir

sesle "Elbette, Lordum," dedi. Her zamanki gibi sessizce hareket ederek Will'in yanından geçip kapıdan çıktı. Kapı ardından sessizce kapanınca,

Wıll ür- perdi. Adam, ona hiç güven vermiyordu!

"Otur, Will." Baron karşısındaki alçak koltuğu gösterdi. Wıll koltuğun kenanna ilişti.

Baron onun vücut dilim okuyarak ıç çekti. "Kararımdan pek hoşlanmışa benzemiyorsun," dedi. Sesinden hayal kırıklığına uğradığı anlaşılıyordu.

Bu tepki, Will'in kafasını kanş- tırdı. Kendisini önemsiz bir evlatlık

olarak görüyordu. Böyle güçlü bir insanın, onun düşüncesini umursayacağım hiç tahmin etmezdi. Ne diyeceğini bilemedi, sessizce oturuyordu. Sonunda

Baron, sessizliği bozdu.

"Çiftlikte mi çalışmayı tercih ederdin?" diye sordu. Böyle hayat dolu bir çocuğun bu kadar renksiz, durgun bir hayatı isteyeceğine inanamıyordu ama yanılıyor olabilirdi.

Derin bir nefes alan Will, kararsızlıkla "Teşekkür ederim,

efendim... Lordum," dedi.

Baron, elleriyle küçük bir sorgu işareti yaptı. "E, o zaman, sem yaptığın şey yüzünden cezalandırmamı mı istiyorsun?"

Will, tam ağzını açacakken, yanıtının hakaret olarak anlaşılabileceğim

düşünerek, durdu. Baron ona devam etmesini işaret etti.

Will, "Sorun şu ki, bana cezamı zaten vermişsiniz gibi geliyor, efendim,"

dedi. O anda Baron'un kaşlannı çattığım görerek, çabucak sözlerine devam

etti: "Ben... ben Oraıan Muhafîzlan hakkında pek bir şey bilmiyorum, efendim. İnsanlar da diyorlar ki..."

Gerisini getiremedi. Baron'un Halt'a belli bir saygı duyduğu açıktı.

Wıll, sıradan insanların Orman Muhafızlarından korktuklarım ve onların

büyücü olduklannı düşündüklerini söylemenin pek akıllıca olmayacağını

düşündü. Baron'un başım yukarı aşağı salladığını ve yüzündeki şaşkınlığın yerini anlayış ifadesinin aldığını gördü.

"Elbette. İnsanlar onlara kara büyücü diyorlar, değil mi?" dedi Baron.

Wıll farkında bile olmadan başıyla onayladı. "Söyle bakayım. Will, sence Halt korkunç bir insan mı?"

Wıll telaşla, "Hayır, efendim!" dedi. Sonra, Baron ona bakmayı

sürdürünce, isteksizce ekledi: "Şey... biraz."

Baron, geriye yaslanarak ellerini başının arkasında birleştirdi. Çocuğun

gönülsüzlüğünün nedenini anlamıştı. Bunları önceden tahmin edemediği için kendine kızıyordu. Sonuçta kendisi, Orman Muhafız Birliği hakkında

söylentilere inanan, on beş yaşındaki bir çocuktan daha bilgiliydi.

"Orman Muhafızları, bir grup gızemU insandan ibarettir," dedi Baron. "Ama Krallığın düşmanı değilsen, onlardan korkman için bir neden de yok."

Will, onu hemen rahatlattı. Telaşla, "Hayır, efendim!" dedi.

Sonra Will'in, ağzından çıkan sözleri dikkatle dinlediğini görüp, şakayla karışık ekledi: "Krallığın düşmanı değilsin ya. Will?"

Will, korkuyla "Hayır, efendim!" dedi ve Baron bir kez daha ıç geçirdi.

Şakalarının anlaşılmamasını çok içerliyordu. Ne yazık ki, şatonun lordu

olduğu için, sözleri çoğu insan tarafından fazla ciddiye almıyordu.

Wıll'ı yatıştırırcasma "Tamam, tamam," dedi. "Düşman olmadığını tabii kı biliyorum. Ama inan bana, bu seçimden memnun kalacağını; senin gibi

maceracı bir çocuğun Orman Muhafızlığına bir ördeğin suya alıştığı gibi

alışacağını düşünmüştüm. Bu, senin için önemli bir fırsat. Wıll." Susup çocuğa dikkatle baktı. Will'in hâlâ kararsız olduğunu gördü. "Orman

Muhafızlığı herkesin yapabileceği bir şey değildir. Bu fırsat çok sık ele geçmez."

Will, başıyla onayladı. Yine de tam emin olamıyordu. Savaş Okulu'na girme hayalını gerçekleştinuek için son bir girişimde daha bulunması

gerektiğini düşünüyordu. Baron, bu gece aşırı keyifli görünüyorken, hem de Wıll onun çalışma odasına izinsiz girdikten sonra!

Duraksayarak, "Ben savaşçı olmak istiyordum, efendim," dedi.

Ama Baron, başım olumsuz anlamda salladı. "Ne yazık kı senin çok özel başka yeteneklerin var. Halt bunu seni ilk gördüğünde anlamış. Bu nedenle seni istedi."

Wıll, "Aaa," dedi. Söyleyebileceği başka bir şey kalmamıştı. Baron'un sözlerinin onu rahatlatmış olması gerekiyordu.

Aslında bir parça rahatlatmıştı da. Ama Will'e göre hâlâ birçok

belirsizlik vardı. "Halt hep sert, gaddar görünüyor," dedi.

Baron ona hak vererek, "Tabii, onda bendekı espri yeteneği yok," diye konuştu. Sonra Wıll ona boş boş bakınca, ağzının içinde bir şeyler

mırıldandı.

Wıll ne yapıp da onu sinirlendirdiğini anlayamadı. O yüzden konuyu

değiştirmesi gerektiğini düşündü. "Ama... bir Orman Muhafızı ne yapar.

Lordum?" diye sordu.

Baron, yine başını ıkı yana salladı. "Bunu sana Halt anlatacak. Onlar çok tuhaf insanlardır ve kendileri hakkında konuşulmasından hoşlanmazlar.

Şimdi sen en iyisi yatakhaneye gidip biraz uyu. Sabah altıda Halt'un

kulübesinde olman gerekiyor."

Will, koltuğun kenarındaki rahatsız yelinden kalkarak, "Peki, Lordum,"

dedi. Bir Orman Muhafızı olmanın hoşuna gidip gitmeyeceğini bilmese de

başka şansının olmadığının farkındaydı. Eğilerek Baıon'u selamladı. Baron da ona karşılık verdi. Wıll kapıya yönelmişken, birden Baıon'un sesiyle

durdu.

"Will, lütfen bu kez merdiveni kullan."

Wıll, ciddiyetle "Olur, efendim," diye yanıtladı. Baıon'un, gözlerini tavana çevirip yııe kendi kendine söylenmesine bir anlam veremedi, ancak bu sefer söylediği tek bir şeyi anlayabildi. 'Şakaymış!'

Will odadan çıktı. Nöbetçiler hâlâ merdivenin basındaydılar ama Halt

gitmişti.

Ya da en azından öyle görünüyordu. Söz konusu olan Orman Muhafızı ise

insan asla emin olamazdı.

Y€ DI

Oııca yıl sonra kaleden ayrılmak tuhafbir duyguydu. Will, omzunda küçük

çıkınıyla tepenin altında durup, büyük duvarlara baktı.

Redmont Kalesi tüm manzarayı kaplıyordu. Küçük bir tepenin üzerine inşa

edilmiş bu kale, üç cepheli, devasa bir yapıydı. Hafifçe batıya bakıyor

ve üç köşesinde birer kulesi bulunuyordu. Üç duvarla korunan orta

bölümde, şatobahçesiyle diğer kulelere yukandan bakan ve hem Baron'u hem

de kıdemli memurları banndıian dördüncü bir kule daha vardı. Kale,

parçalanması neredeyse olanaksız denen demıitaşmdan yapılmıştı.

Demirtaşı, sabah doğan güneş ışığıyla birlikte kızıl bir ışık yansıtırdı.

Kalenin adı, bu özelliğinden geliyordu.A

Tepenin yamacında, Taıbus Nehri'nin öteki yakasında Wensley Köyü

uzanıyordu. Köyde, dağınık inşa edilmiş evlerle, bir hanın ve taşra hayatının günlük ıhtiyaçlanm karşılamak 2 Redmont veya Red Mountain, Kızıl Dağ anlamına gelil-. (Ç.N.) için gerekli olan fıçıcı, tekerlekçi, demirci ve eyerci atölyeleri bıılınııyordıı. Etraf, köylülere tarım alanı sağlamak ve düşmanların köye girmelerini önlemek ıçıı temizlenmişti. Tehlike anlarında köylüler, sürüleriyle Tarbıs'ım üstünden geçen köprüyü aşar, aıkalaıından da orta kemeıi kaldınriardı. Baıon'un askerleriyle Redmont'un Savaş Okulu'nda yetişmiş şövalyeler tarafından korunan kalenin, devasa demiıtaşı duvarlarının ardına saklanırlardı.

Halt'un kulübesi hem kalenin hem de köyün biraz uzağında, ormanın sınırındaki ağaçlıklı bölgede bulunuyordu. Wıll, ağaç kulübeye giderken, gün yenr ağarıyordu. Kulübenin bacasından duman yükseliyordu, Wıll, Halt'un çoktan kalkınış olacağını düşündü. Evin bir yanında, boydan boya uzanan verandaya çıktı. Bir an duraksadı. Sonra derin bir nefes alıp, kapıyı kuvvetlice çaldı.

İçenden bir ses "Gel," dedi. Wıll kapıyı açıp içeri girdi.

İçerisi küçük ama şaşırtıcı derecede düzenli ve rahat görünüyordu. Wıll yemek ve oturma odasının bir arada olduğu büyük salona girmişti. Köşedeki mutfak, çam ağacından yapılma bir tezgâhla odadan ayrılıyordu. Şöminenin etrafına dizilmiş rahat koltuklar, güzelce temizlenmiş bir ahşap masa ve çok ci- lalaıımaktan ışıl ışıl parlamış tencere ve tavalar vardı. Hatta

şömine rafındaki vazoda, renklerini hâlâ koruyan kır çiçekleri duruyordu. Pencereden içeri, sabah güneşinin canlı ışığı süzülüyordu. Salondan ıkı farklı odaya daha kapı açılıyordu.

Halt, koltuklardan birinde oturmuş, bacaklarını masaya uzatmıştı. Sertçe, "En azından zamanında geldin," dedi. "Kahvaltı ettin mi?"

Wıll, "Evet, efendim," diye yanıtladı onu. Onlar Muha- fızı'na büyülenmişçesine bakıyordu. Halt'u ilk kez gıı-yeşil pelerinim giymemiş halde görüyordu. Orman Muhafızı'nin iizeıinde basit kahverengi ve gıı yün giysilerle, yumuşak deriden çizmeler vardı. Wıll onun, sandığından daha yaşlı olduğunu düşündü. Saçıyla sakalı kısa ve koyu renkti, ama bazı yerlerine kır düşmüştü. Hem saçı hem de sakalı, av bıçağıyla kesilmiş gibi kaba saba görünüyordu.

Oraıan Muhafızı, ayağa kalktı. Şaşırtıcı derecede ufak te- fektı. Wıll bunu da daha önce fark etmemişti. Gri pelerini, Halt'u saklıyordu demek kı. Zayıftı, uzun boylu denilemezdi. Aslında ortalamanın da altında sayılırdı. Ama çok güçlü görünüyordu. Öyle kı, boyunun kısalığı veya vücudunun çelimsizliği, onun korkutuculuğunu kesinlikle azaltmıyordu.

Orman Muhafızı ansızın, "Bakmayı bitirdin mi?" diye sordu.

Will, yerinden sıçrayarak "Evet, efendim, özür dilerim, efendim!" dedi.

Halt homurdandı. Will'in içeri girerken fark etmiş olduğu küçük odaların birini işaret etti. "Orası senin odan olacak. Eşyalarını oraya

koyabilirsin."

Sonra Halt, mutfaktaki odun sobasının yanına gitti. Wıll de çekinerek onun gösterdiği odaya gııdı. Burası da küçük olmasına rağmen temiz ve rahat görünüyordu. Odada küçük bir yatak, bir gardırop, bir de üzerinde leğenle maşrapa bulunan büyükçe bir masa vardı. Odaya canhiık katan bir başka kır çiçeği vazosu da Will'in dikkatinden kaçmadı. Küçük çıkınını masaya koyup, büyük salona döndü.

Halt'un sırtı Will'e dönüktü, hâlâ sobayla uğraşıyordu. Wıll, onun dikkatim çekmek için, özür dılercesine öksürdü. Halt, sobanın üzerindeki cezvede pişen kahveyi karıştırmayı sürdürdü.

Wıll bir daha öksürdü.

Onnan Muhafızı, arkasına dönmeden "Hasta mısın, oğlum?" diye sordu.

"Şey... hayır, efendim."

Halt, dönüp ona bakarak, "O zaman neden öksürüyorsun?" diye sordu.

Will duraksadı. Çekinerek, "Şey, efendim," diye söze başladı, "şeyi soracaktım... Orman Muhafızı «e yapar?"

Halt, "Anlamsız sorular sormaz, evladım!" dedi. "Gözleriyle kulaklarını açık tutar ve sürekU bakar, dinler. Sonunda, eğer iki kulağının arasındaki pamuk değilse, bir şeyler öğrenir!"

"Ya," dedi Will. "Anladım." Aslında anlamamıştı ve daha fazla soru sormaması gerektiğini fark etse de merak etmekten kendini alamadı: "Ben yalnızca Orman Muhafızlarının ne ış yaptığım bilmek istemiştim, o kadar."

WiH'in isyankâr ses tonu, Halt'un dikkatini çekmişti. Göz- leıi

parlayarak ona döndü. "O zaman anlatayım bari," dedi. "Orman Muhafızları, daha doğrusu Orman Muhafızı çırakları ne mı yaparlar? Ev işi."

Wıll, o anda bir taktik hatası yaptığından kuşkulandı. "Ev işi ııı?"

dedi.

Halt, halinden memnun, başıyla onayladı. "Evet, ev işi. Etrafına bak."

Susup, eliyle kulübenin ıçiıı gösteren dairemsi bir hareket yaptı.

"Hizmetçi görüyor musun?" diye sordu.

Will, ağır ağır "Hayır, efendim," dedi.

Halt, "Hayır efendim ya!" diye tekrarladı. "Çünkü burası hizmetçileri olan bir şato değil. Basit bir kulübe. Su getirmek, odun kesmek, yerleri

süpürmek ve halıları dövmek zorundayız. Sence bunları kını yapacak,

oğlum?"

Wıll, kendisinden beklenenden farklı bir yanıt düşünmeye çalıştı. Ama

aklına hiçbir şey gelmedi. Sonunda pes ederek, "Ben mi, efendim?" diye sordu.

Orman Muhafızı, "Evet, sen," dedi. Sonra da açık ve net bilgileri sıraladı: "Kova şurada. Fıçı kapının dışında. Sünelinde. Balta duvarda asılı, odun evin arkasında. Süpürge kapının yanında. Yerleri göstermeme

gerek yok herhalde?"

Will, kollarını yukarı kıvırmaya başlayarak "Evet, efendim," dedi. Eve gelirken, kulübenin günlük su ihtiyacını karşılayan su fıçısını görmüştü.

Fıçının yirmi-otuz kova su alabileceğini tahmin etmişti. Yoğun bir sabah

geçireceğini düşünerek ıçıiü çekti.

Elinde boş kovayla dışan çıkarken. Orman Muhafızı kendisine bir fincan kahve koyup şöyle dedi:

"Bir çırakla yaşamanın ne kadar eğlenceli olabileceğini unutmuşum."

Wıll öyle küçük ve düzenli görünen bir kulübede, bu kadar çok ış çıkabilmesine inanamadı. Önce su fıçısına nehirden (otuz bir kova) su doldurdu. Kulübenin arkasında bulunan odunlardan bir düzine kırıp, onları düzgün bir şekilde dizdi. Kulübenin içini süpürdü. Ardından, Halt halının dövülmesi gerektiğine karar verince, halıyı toplayıp dışarı çıkardı. İki ağacın arasına gerilmiş bir ipin üzerine attığı halıyı, toz bulutlan çıkararak dövdü. Halt arada sırada pencereye çıkıp "Sol tarafta bir yen bıraktın," ya da "Oğlum biraz canlansana," gibi sert yorumlarla onu yüreklendirdi.

Halı tekrar yere serildiğinde. Halt bir ıkı kap kaçağın yeterince parlamadığına karar verdi. Kendi kendine "Onları biraz temizlememiz gerekiyor," dedi.

Will, Halt'un 'biz' derken aslında 'sen' demek istediğini öğrenmişti artık. Böylece tek kelime etmeden, tencereleri nehir kenanna götürdü. Onlan yan yarıya su ve kumla doldurdu ve iyice ovalayıp parlattı.

Bu sırada Halt, verandadaki bezden bir sandalyeye geçmiş, resmi yazışmalara benzeyen bir yığın belgeyi gözden geçiliyordu. Bir ıkı kez Halt'un yanından geçen Wıll, kâğıtlann çoğunda basit bir meşe yaprağı sembolü varken, birkaçında arma olduğunu fark etti.

Wıll, nehir kenarindan dönünce, tencereleri kaldırip Halt'a gösterdi.

Orman Muhafızı, parlak bakır yüzeydeki çarpık aksine bakarak yüzünü

burıışttırdu. "Hımmnı. Fena değil. Kendi yüzümü görebiliyorum," dedi.

Sonra da hiç gülmeden ekledi: "Bu, o kadar iyi bir şey olmayabilir."

Will, hiçbir şey demedi. Bunu başkası söyleseydi, espri olduğunu

düşünürdü ama Halt'un espri yapıp yapmadığını anlamak güçtü. Halt ona bir ıkı saniye baktt. Sonra omuzlarını hafifçe kaldırdı ve Will'e tencereleri mutfağa götürmesini işaret etti. Will, tam kapıdan içeri girecekken

Halt'un bir şey dediğim duydu:

"Hımmnı. Tuhaf."

Wıll, Orman Muhafızı'nin onunla konuşuyor olabileceğim düşünerek kapıda

durdu.

"Efendim?" dedi kuşkuyla. Halt ne zaman ona yaptıracak yeni bir ev işi bulsa, emre şöyle başlıyordu: "Ne garip. Otumia odasının halısı toz

içinde." Ya da "Bence sobaya şu anda odun atmak gerekiyor."

Halt memnun görünse de, Will ona bütün gün sinir olmuştu. Fakat Halt, bu

kez bir raporu okuyordu ve kendi kendine konuşuyor gibiydi. Will, bu

raporun üzerinde de meşe yaprağı sembolü olduğunu gördü. Halt, Will'in

onunla konuşmasına biraz şaşmnış halde, başını kaldırdı. "Ne oldu?" diye sordu.

Wıll omuz silkti. "Pardon. 'Tuhaf dediğinizde benimle konuşuyorsunuz sandım."

Halt, elindeki rapora ciddiyetle bakarak, başını birkaç kez sağa sola salladı. Dalgınlıkla "Hayır, hayır," dedi. "Şunu okuyorum. .." diyerek, düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. Merakı uyanan Wıll, bekledi.

Sonunda cesaretini toplayıp "Nedir o?" diye sordu.

O m an Muhafızı, kara gözlerim ona çevirince Will sorduğuna pişman oldu.

Halt, ona bir iki saniye dikkatle baktı.

Sonunda "Merak mı ettin?" dedi. Will, çekinerek başını sallayınca da beklenmedik bir şekilde yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. "Eh, galiba, merak bir Orman Muhafızı için gerekli bir özellik. Zaten bu yüzden sem

Baron'un masasındaki kâğıtla sınadık."

"Beni sınadınız mı?" Wıll, elindeki ağır bakır çaydanlığı kapının yanına koydu. "Kâğıtta yazılanı öğrenmeye çalışmamı bekliyor muydunuz!"

Halt başını 'evet' anlamında salladı. "Bunu yapmamış olsaydın hayal

kırıklığına uğrardım. Ayrıca, bunu nasıl yapacağını görmek istedim."

Sonra elini kaldırıp Will'in ağzından dökülmek üzere olan soru yağmurunu

engelledi. Çaydanlığa ve diğer tencerelere anlamlı bir şekilde bakarak

"Bunu daha sonra konuşuruz," dedi.

Will eğilerek onları alıp tekrar kapıya yöneldi. Ama içindeki merak ateşi sönmemişti. Yine Halfa döndü. Başıyla raporu göstererek "E, peki ne

diyor?" diye sordu.

Halt'un onu süzdüğü, belki de değer biçtiği bir sessizlik anı oldu yine.

Sonra Orman Muhafızı şöyle dedi:

"Loıd Noıthoh ölmüş. Geçen hafta avdayken, bir ayının saldırısına

uğramış."

Will, "Loıd Northolt mu?" diye sordu. İsim tamdık geliyordu ama çıkaramadı.

Halt, "Kralın ordusunun eski başkomutanı," dedi. Wıll sanki bunu biliyormuş gibi başını salladı. Halt sprularma yanıt verdiği için devam

etme cesareti buldu.

"Bunun nesi garip? Ayıların insanları öldürmesi görülmüş bir şeydir."

Halt başını salladı. "Doğru. Ama Cordom Eyaleti, ayıların yaşadığı yere göre biraz batıda kalıyor. Ayrıca, Noıtholt'un tek basma bir ayının

peşine düşmeyecek kadar deneyimli bir avcı olduğunu sanırdım."

Umursamıyormuş gibi omuz silkti. "Ama hayat sürprizlerle dolu, insanlar da arada bir hata yaparlar." Yine mutfağı işaret ederek, sohbetin sona erdiğim belli etti. "Onları yerleştirdikten sonra, şömineyi

temizleyebilirsin," dedi.

Will, kendine söyleneni yapmak üzere harekete geçti. Birkaç dakika sonra

büyük pencerenin önünden geçerken, dışan baktı. Orman Muhafızı, düşünceli bir şekilde raporla çenesine vuruyordu.

Nihayet akşamüstü oldu ve Halt'un Will'e verecek ışı kalmadı. Orman

Muhafızı, ışıl ışıl mutfak araç gereçlerine, tertemiz şömineye ve

süpürülmüş zeminle üzerinde tek toz zerresi kalmamış halıya baktı. Bir

odun yığını şöminenin yanındaydı. Daha kısa kesilmiş başka bir yığın da

mutfak ocağının yanındaki kovada duruyordu.

"Hmmm. Fena değil," dedi. "Hiç fena değil."

Will bu kıt övgüden dolayı bir hayli keyiflendi ama Halt, "Yemek

pişinnesini biliyor musun, oğlum?" diye sorunca, birden keyfi kaçtı.

Çekinerek, "Yemek mı, efendim?" diye sordu.

Halt gözlerini devirerek, "Neden gençler bir soruya hep başka bir soruyla yanıt verirler?" diye sordu. Yanıt alamayınca, "Evet, yemek," dedi. "Hanı hazırlarsın da yenir. Yemeğin ne olduğunu bildiğini sanıyorum?"

Wıll, "E-evet," diye yanıt verdi. Kelimeye soru havası katmaktan özellikle sakıımıştı.

Halt, "Sabah da söylediğim gibi, burası şato değil. Burada, yemek yemek istiyorsak, yemeği pişirmek zorundayız," diye

açıkladı. Halt'un "biz" diye konuşması Will'in yine dikkatinden kaçmadı.

Şimdiye kadar Halt ne zaman yapmalıyız dese, bu, yapmalısın anlamına

gelmişti.

Will, "Ben yemek pişinnesinı bilmem," dedi.

Halt ellerini birbirine vurup ovaladı. "Bilmezsin tabii. Çoğıı çocuk bilmez. O yüzden sana öğretmem gerekecek. Gel bakayım."

Wıll'ı mutfağa götürüp ona yemek pişirmenin inceliklerini öğretti: Soğanı soyup doğramak, et dolabından bir parça et seçmek, onu temizleyip küp küp doğramak, sonra sebzeleri kesmek, eti yağda kavumıak, son olarak, bolca

şarap ve Halt'un 'gizli malzemelerim' dediği şeyden biraz eklemek...

Sonuç, ocağın üzeıinde güzel kokular yayarak kaynayan bir tencereydi.

Birlikte yemeğin pişmesini beklerken, verandada oturup sakin sakın sohbet ettiler.

Halt, yanında oturan çocuğa yan yan baktı ve vereceği yanıtı merak ettiği için ansızın sordu: "Orman Muhafızlığı, yüz elli yılı aşkın zaman önce, BCM Herbeıt'ın zamanında başlamış. Kral Herbert hakkında bir şey biliyor

musun?"

Will duraksadı. Kralın adını tarih dersinden hatırlar gibıy- dı ama

ayrıntılar aklına gelmedi. Yine de biliyormuş gibi davranmaya karar

verdi. Yeni ustasının daha ilk günden onu cahil bellemesini istemiyordu.

"A... evet," dedi. "Kral Herbert. Okumuştuk."

Orman Muhafızı coşkuyla "Gerçekten mi?" dedi. "Biraz anlat o halde bana."

Arkasına yaslanıp, bacak bacak üstüne attı.

Wıll çaresizce hafızasını yoklayarak, BCM Herbert hakkında ufacık da olsa bir şey hatırlamaya çalıştı.

Bir şey yapmıştı... ama ne?

Düşüncelerini toplamaya çalışıyormuş gibi yaparak "Kendisi..." dedi,

"...kraldı." Orası kesindi. YeterU olup olmadığını anlamaya çalışarak Halt'a baktı. Halt yalnızca gülümseyip eliyle, devam et anlamında bir

işaret yaptı.

Will, söylediklerinden emin görünmeye çalışarak "toparaldı kendisi...

işte yüz elli yıl önce," dedi. Orman Muhafızı gülümseyerek, devam

etmesini istedi.

Bir ümitle, "im... Şey, hatırladığım kadanyla Orman Muhafızı Birliği'ni kurdu," dedi.

Halt sahte bir şaşkınlıkla kaşlannı kaldırarak, "Gerçekten mi? Bunu

hatırlıyorsun, öyle mi?" dedi.

Will, Halt'un yalnızca, Orman Muhafızlığının onun krallığı döneminde -

onun tarafından değil - kurulduğunu söylediğim hatırladı ve kendini çok

kötü hissetti. "A, yani o kurdu, derken. Orman Muhafız Birliği

kurulduğunda kral oydu, demek istedim," dedi.

"Yüz elli yıl önce?" diye hatırlattı Halt.

Wıll başını sallayarak onayladı. "Doğru."

Orman Muhafızı, kaşlannı gözlerinin üzerine yıldınm gibi indirerek "Bak sen, bunlan sana bir iki dakika önce ben söyledim," dedi. Wıll, hiçbir şey söylememenin daha iyi olacağını anladı. Sonunda Halt, şefkatli bir

sesle konuştu:

"Oğlum, bir şeyi bilmiyorsan, biliyormuş gibi davranma. Bana bilmediğini söyle, anlaşıldı mı?"

Wıll, gözleri yerde "Peki, Halt," dedi. Bir sessizlik anından sonra,

"Halt?" dedi.

"Efendim?"

Will, "Kral Heıbert... Onun hakkında gerçekten bir şey bilmiyorum," diye itiraf etti.

Orman Muhafızı homurtulu sesiyle "Halbuki hiç belli olmuyor," dedi. "Ama Kral Herbeıt'in kuzeyli kabileleri tekrar dağlık bölgeye süren kişi

olduğunu söylersem hatırlarsın değil mi?"

Will, Halt bunu söyler söylemez hatırladı. Ama hatırladığım söylemenin

akıllıca olmayacağını düşündü. Kral Heıbert "Modem Aıaluen'in Babası"

olarak tanınırdı. Elli eyaleti birleştirip, kuzeyli kabileleri alt

etmişti. Wıll, artık Halt'un gözünde yeniden birazcık değer kazanmanın

bir yolunu bulmuştu. "Modem Aıaluen'in Babası"ndan bahsederse, belki Orman Muhafızı...

Halt o sırada, "Bazen Madem Aıaluen'in Babası olarak tanınır," dedi. Wıll geç kalmıştı. "Elli eyalet arasında bugün hâlâ varlığını sürdüren bir birlik oluşturdu."

Will, "Şimdi hatırladım," diye söze girdi. "Şimdi" deyince, her şey anlatıldıktan sonra bilgiçlik taslamamış olacağını düşündü. Halt, tek

kaşı havada ona baktıktan sonra, devam etti.

"Kral o dönemde güvenliğin kalıcı olması ıçıı, krallığın etkin bir

istihbarat örgütüne sahip olması gerektiğine kanaat getirdi."

Will, "İstihbarat örgütü mü?" dedi.

"Evet. İstihbarat güçleri, düşmanın ya da potansiyel düşmanın neler

yapabilecekleri hakkında bilgi toplar. Neler planladıkları. Neler

düşündükleri. Böyle şeyleri önceden bilirsen, onları durduracak bir plan

yapabilirsin. Kral bu nedenle

Orman Muhafız Birliği'ni kurdu; krallığın bilgilendirilmesini sağlamak

için. Krallığın gözü ve kulağı olsunlar diye."

Will, meraklanarak "Nasıl bilgi topluyor sunuz?" diye sordu.

Halt, çocuğun ses tonundaki ciddiyeti fark etti ve gözleri bir an

ışıldadı. "Gözlerimizi ve kulaklarımızı açık tutarız. Krallıkta, hatta Krallığın etrafında devriye dolaşırız. Dinleriz. Gözleriz. Bilgi

veririz."

Düşünceli bir şekilde başını sallayan Wıll "Görünmez olmanızın nedeni de bu mu?" diye sordu.

Oıaıaıı Muhafızı'nin çocuğa karşı sempatisi giderek artıyordu. Ama bunu

ona belli etmedi.

"Görünmez olamayız," dedi. "Ama insanlar olabildiğimizi sanırlar. Bizim yaptığımız, yalnızca kendimizi güç görülür kılmaktır. Bunu yapabilmek

ıçıı yıllarca çalışmak gerekir. Ama sende bazı beceıiler zaten var."

Wıll şaşkınlıkla ona baktı. "Yar mı?"

"Dün gece şato bahçesini koşarak geçerken kendim saklamak için gölgelen ve rüzgârı kullandın, değil mi?"

Wıll başıyla onayladı. "Evet." Görünmeden hareket etme yeteneğim fark eden biliyle daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Halt sözüne devam etti. "Biz de aynı kuralları uygularız. Arka planda kaybolumz. Saklanmak için bunu kullanırız. Görüntünün bir parçası

olunız."

Will yavaşça, "Anlıyorum," dedi.

• •

Halt, "Oneııh olan başka kimsenin anlamaması," diye açıkladı. Wıll bir an. Orman Muhafızı'nin şaka yaptığını düşündü. Ama yüzüne baktığında.

Halt her zamanki gibi asık suratlıydı.

Will, "Kaç Orman Muhafızı vaı?" diye sordu. Halt ve Baron, Orman Muhafız Birliği'nden birkaç kez söz eünişlerdi ama Wıll yalnızca birini görmüştü.

O da Halt'tıı.

"Kral Heıbeıt, birliği elli kişiyle kurdu. Her eyalete bir kışı düşüyor.

Ben burada görev yapıyorum. Meslektaşlarım ise krallıktaki diğer kırk

dokuz kalede görevliler."

Halt, "Orman Mıihafizlan, potansiyel düşmanlar hakkında bilgi toplamanın yanı sıra kanunların koruyucusudurlar," diye devam etti. "Görevli olduğumuz eyalette devliye gezer, kanunlara uyulup uyulmadığını

denetleriz."

Wıll, "Bunu Baron Arald'ın yaptığını sanıyordum," deyince. Halt başını ıkı yana salladı. "Baron yargıçtır," dedi. "İnsanlar ona şikayetleriyle başvurur, o da karar verir. Biz Orman Mıihafizlan ise kanunları

uygulatırız. Eğer bir suç işlenmişse, delil ararız. Bu görev, tam bize

göredir, çünkü insanlar bizi fark etmezler. Sorumluyu araştırırız."

Wıll, "Sonra ne olur?" diye sorunca. Halt hafifçe omuz silkti.

"Bazen durumu, eyaletin baronuna bildiririz. O da suçluyu yakalatıp

gerekli cezanın verilmesini sağlar. Bazen de acil bir durumsa, biz

hallederiz."

Wıll, kendini tutamayarak "Ne yaparız?" diye sordu. Halt ona uzım uzun, dikkatlice baktı.

"Küçük bir çıraksak, fazla bir şey yapmayız," diye yanıt verdi. "Yirmi ya da daha fazla yıldır Orman Muhafızı olanlan- mız ise ne yapılacağını

sorma ihtiyacı duymaz."

Will, ağzının payını alarak "Ha," dedi. Halt konuşmasını sürdürdü.

"Sonra, savaş zamanlannda özel kuvvetler olarak görev ya- panz. Ordulara rehberlik eder, onlardan önce keşfe çıkanz. Düşmanı felakete uğratmak

için düşman hattının ötesine geçeriz, falan filan." Halt çocuğa baktı.

"Kısacası Orman Muhafızlığı, çiftlikte çalışmaktan daha heyecanlı bir iştir."

Will başını yukarı aşağı salladı. Belki de Oraıan Muhafızı çıraklığı

sandığı kadar kötü olmayacaktı. "Ne tür düşmanlar bunlar?" diye sordu.

Redmont Kalesi, kendim bildi bileli, barış içinde yaşıyordu.

• • •

Halt, "Iç ve dış düşmanlar," dedi. "Örneğin Skandıyalı deniz akıncıları -

ya da Morgaıath ve onun Wargallan."

Wıll, Yağmur ve Gece Dağları'nın Efendisi Moıgarath hakkında anlatılan

bazı korkunç öyküleri anımsayarak üıperdi. Will'in tepkisini gören Halt,

ciddi bir şekilde başım salladı.

"Evet," dedi. "Morgaıath ile Waıgallan kesinlikle korkutucudur. Bu yüzden Orman Muhafızlan'nin gözleri, sürekli onların üzerindedir. Toplanıp

savaşa hazırlanırlarsa habeıimız olsun diye."

Wıll, biraz da kendi ıçmı rahatlatmak için "Yine de," dedi, "son saldmlannda, baronların oıdulan onları kıymaya çevirdi."

Halt, "Doğru," diye onayladı. "Ama bunu, onlara bilgi veren bir haberci sayesinde başardılar." Wıll'e anlamlı anlamlı baktı.

Çocuk, "Habeıi veren bir Orman Muhafızı mıymış?" diye sordu.

"Evet. Morgarath'm Waıgallannin gelmekte olduğu haberini getiren, bir Oıaıan Muhafızı imiş. Sonra da süvarileri gizli bir geçide götürmüş.

Böylece onlar da düşmana kanattan sal- dırabilmişler."

Will, "ve büyük bir zafer kazanmışlar," dedi.

"Kesinlikle. Bir Orman Muhafızı'nm uyanıklığı, becerisi ve gizli yollan bilmesi sayesinde."

Wıll, alçak sesle "Benim babam bu savaşta öldü," diye ekledi.

Halt ona merakla baktı. "Öyle mi?" dedi.

Wıll, "O bir kahramandı. Güçlü bir şövalyeydi," diye devam etti.

Onnan Muhafızı, konuşmakta kararsız kalmış gibi duraksadı. "Bilmiyordum,"

diyebildi sadece.

Wıll hayal kırıklığına uğramıştı. Bir an için Halt'un, babasıyla ilgili

bir şey bildiğini, onun nasıl kahramanca öldüğünü Wıll'e anlatacağını

sanmıştı.

Sonunda Wıll, "Savaş Okıulu'na kabul edilmeyi o yüzden bu kadar çok

istiyordum," dedi. "Onun izinden gitmek ıçıı."

Halt, "Senin başka yeteneklerin var," dedi. Will, dün gece Baıon'un da ona aynı şeyi söylediğini hatırladı.

"Halt..." dedi.

Halt devam etmesi için başını salladı.

"Merak ediyorum acaba neden... Baron beni senin seçtiğini söyledi."

Halt bir şey söylemeden, yine başını salladı.

"Ve ikiniz de benim başka yeteneklerim olduğunu söylüyorsunuz. Orman Muhafızı çıraklığına uygun yetenekler..."

"Evet," dedi Halt.

"Şey... Nedir bu yetenekler?"

Orman Muhafızı, arkasına yaslanıp ellerini başının arkasında birleştirdi.

"Çeviksin. Bu, bir Orman Muhafızı'nda bulunması gereken bir özellik,"

diye söze başladı. "Ayrıca, daha önce de söylediğim gibi, sessizce

hareket edebiliyorsun. Bu çok önemli. Hızlı koşuyorsun. Ve de

meraklısın..."

Wıll, "Meraklı mı? Ne demek istiyorsun?" diye soıdıı.

Halt ona sertçe baktı. "Sürekli soru soruyorsun. Hep yanıt almak istiyorsun," diye açıkladı. "O yüzden Baron'dan seni o kâğıtla sınamasını ııca ettim."

"Ama beni ilk ne zaman fark ettin? Yani beni seçmeyi ilk ne zaman

düşündün?"

"A," dedi Halt, "galiba seni Chubb Usta'nm mutfağından kekleri çalarken gördüğümde."

Will'in ağzı hayretten açık kaldı. "Beni mi seyrediyordun? Ama bu, çok uzun zaman önceydi!" Birden aklına bir düşünce geldi. "Sen neredeydin?"

"Mutfaktaydım," dedi Halt. "İçen girdiğinde beni fark edemeyecek kadar meşguldün."

Will, hayretler içinde başını salladı. Oysa mutfakta kimsenin

bulunmadığından ne kadar da emindi. Sonra, Halt'un pelerinine sannıp

nasıl görünmez olabildiği aklına geldi. Oraıan Mulıafızlığı'nm yalnızca

yemek pişirip temizlik yapmaktan ibaret olmadığını anladı.

Halt, "O işi beceriyle yapmış olman beni etkiledi," dedi. "Ama beni etkileyen başka bir şey daha vardı."

Will, "Nedir?" diye sordu.

"Daha sonra, Chubb Usta seni sorguya çekerken, durakladın. Kekleri

çaldığını inkâr edecektin. Ama itiraf ettin. Hatırlıyor musun? Usta da

tahta kaşığıyla kafana bir tane vurdu."

Will, sırıtıp düşünceli bir tavırla başını ovdu. Kaşığın kafasında

çıkardığı çot! sesi hâlâ kulaklarındaydı.

"Yalan söylesem daha mı ıyı olurdu, diye düşünmüştüm," diye itiraf etti.

Halt, başını yavaşça sağa sola salladı:

"Hayır, Wıll. Yalan söylemiş olsaydın, benim çırağını olamazdın." Halt, kalkıp gerindi. İçeri girip ocakta kaynayan yemeğe doğru gitti ve "Haydi, yemek yiyelim," dedi.

DOKUZ

Horace, çantasını yatakhanenin döşemesine bıraktı. Kendini yatağına

atarak rahatladı.

Bütün kasları ağrıyordu. Bu kadar yorulacağım hiç düşünmezdi. İnsan

vücudunda bu kadar çok kas olduğunu ve bu derece sızlayabıleceklermı hiç

bilmezdi. Bu üç yıllık Savaş Okulu eğitimini tamamlayıp

tamaralayamayacağmı defalarca, kara kara düşündü. Okulda yalnızca bir

hafta geçirmesine karşın, fiziksel olarak tükenmiş haldeydi.

Horace, Savaş Okulu'ııa başvururken, sıradan halkın kenarda durup

hayranlıkla izlediği, ışıldayan zırhlarıyla dövüşen şövalyeleri hayal

etmişti. Bu hayale göre o halkın büyük bir kısmını güzel kızlar

oluşturuyordu. Yetimhanedeki akranı Jenny, onların arasında en göze

çarpanıydı. Ona göre Savaş Okulu, büyülü ve macera dolu bir yerdi.

Öğrencileri de başkalarının imrenerek baktıkları insanlardı.

Gerçek ise bambaşkaydı. Savaş Okulu öğrencileri, şafaktan önce kalkıp,

kahvaltıdan önceki bir saati ağır antrenman yapa-

ıak geçıriyorlardL Koşma, ağırlık kaldırma, sıraya dizilip ağır kütükleri başlarının üzerinde kaldıraıa gibi ağır fiziksel idmanlar yapıyorlardı.

Bütün bunlardan bitkin düşen öğrenciler, yatakhanelerine dönüp - soğuk

suyla - kısa bir duş aldıktan sonra, yıkandıklan ve yattıkları yerleri

tek bir leke kalmayııcaya dek temizliyorlardı. Ardından zorlu yatakhane

denetimi geliyordu. Denetimi yapan tilki gibi kurnaz, ihtiyar şövalye Sör Kaıel yatakhaneyi temizleme, yatak düzeltme ve malzeme istifleme

konusundaki hileleri çok iyi bilirdi. Yatakhanedeki yirmi erkek

çocuğundan birinin tek kurala uymaması bile, bütün malzemelerinin yere

saçılması, yataklarının ters çevrilmesi, çöp kutularının yere dökülmesi

ve hepsinin kahvaltı etmeleri gereken zamanda - her şeyi baştan yapması

anlamına gelirdi.

Yem öğrenciler, Sör Karel'i yalnızca bir kere kandırmaya kalkışmışlardı.

Kahvaltının özel bir yanr yoktu. Aslında Hoıace'a göre, sıradan bir

şeydi. Ama insan onu kaçırdı mı, yalnızca yirmi dakika süren öğle

yemeğine kadar beklemek zorunda kalıyordu.

Kahvaltıdan sonra ıkı saat boyunca, askeri tarih, taktık kuramları ve benzeri konularda dersler işleniyordu. Ardından öğrencilerin genellikle

engelli yolu koşmaları gerekiyordu. Bu yolda hız, çeviklik, denge ve gücü

sınamak için hazırlanmış bir dizi engel bulunuyordu. Ayrıca parkurun, beş dakikanın altında koşulması gerekiyordu. Bunu başaramayan öğrenciler, hemen başlangıç noktasına gönderilip, tekrar koşturuluyorlardı. Bu yolu bir kez olsun düşmeden tamamlayan öğrenci, yok gibiydi. Yolun her yerinde çamur havuzları, su tuzakları, Hoıace'm nereden geldiklerini düşünmek bile istemediği belirsiz, hoş olmayan şeylerle dolu çukurlar bulunuyordu. Engelli yolun ardından, öğle yemeği geliyordu. Ama koşuda düşenler, yemekhaneye girmeden önce soğuk duşta temizlenmek zorundaydılar. Bu da yemek molasına ayrılan zamanın aşağı yukarı yarısını götürüyordu. Sonuç olarak Horace'm Savaş Okulu'nun ilk haftasına dair dayanılmaz izlenimleri, ağrıyan kaslarla mide kazıntısından oluşuyordu.

Yemekten sonra başka dersler, daha sonra da şato bahçesinde, büyük sınıftan bir öğrencinin gözetiminde yapılan antrenman vardı. Sonra sımftoplanıp, okul gününün sonuna kadar uygun adım yürüme idmanı yapıyordu. Okul bittikten sonra malzemelerini temizleyip onarmak ve ertesi günkü derslerine hazırlanmak için ıkı saatleri kalıyordu.

Tabii bilileri günlük programı bozacak bir şey yapmadığı, bir şekilde eğitmen ya da gözetmenlerinden birinin canım sıkmadığı sürece. Böyle bir durumda hepsi, çantalarını taşlarla doldurup kırlık alanın etrafında on iki kilometre koşmak zorundaydı. Bu güzergâh, hiçbir zaman normal yol veya patikaların yakınından geçmezdi. Yamuk yumuk ve çukurlu zeminde,

dere ve tepelerden geçip, insanın ayağına dolanan çalıların bulunduğu yerlerde koşarlardı.

Hoıace, bu koşulardan bilinden henüz dönmüştü. Gündüz, Taktık 1 dersinde bir arkadaşı başka bir arkadaşına bir not verirken yakalanmıştı. Ne yazık kı notta, dersi veren uzun burunlu hocanın karikatürü vardı. Çocuk dikkate değer bir çizim becerisine sahipti ve çizilen kişiyi tanımak son derece kolaydı.

Sonuç olarak Hoı ace ve sınıf arkadaşları, o çantaları taşla doldurup koşmak zorunda kaldılar.

Diğer çocuklar ilk tepeyi tırmanmaya çalışırlarken, o yavaş yavaş diğerlerinin arasından sıyrılmaya başladı. Henüz birkaç gün geçmişken, Hoıace, Savaş Okulıı'nun katı kurallarının üzeıiııdekı etkilerini görüyordu. Hayatında hiç olmadığı kadar formdaydı. Bunun yanı sıra doğuştan atletik bir yapıya sahip olduğu ortaya çıkmıştı. Kendisi bunun farkında olmasa da, diğerleri debelenirken, o dengeli ve güzel koşuyordu. Koşunun ilerleyen safhalarında, kendini diğerlerinin önüne geçmiş buluyordu. Adımlarını başı dik, burnundan düzenli soluk alarak atıyordu. Şimdiye kadar sınıf arkadaşlarını yakından tanıma fırsatı olmamıştı. Yıllardır onları kale civarında ya da köyde görürdü elbette. Ama yetimhanede büyümek, onu şatoyla köyün günlük, normal yaşantısından ayrı tutmuştu. Yetimhane çocukları, kendilerini diğer çocuklardan farklı

hissederlerdi. Annesiyle babası hayatta olan çocuklar da kendilerini

onlardan farklı görürlerdi.

Seçmelerin yapıldığı tören, yalnızca yetimhane çocuklarına özeldi. Hoıace o yıl okula yerleştirilen yirmi çocuktan biriydi. Diğer on dokuzu noraıal yollardan - aile etkisiyle, biraz kayıtılarak ya da öğretmenlerinin

önerisiyle - gelen çocuklardı. Sonuç olarak, Hoıace merak uyandıran

biliydi. Diğer çocuklar, şimdiye kadar ne onunla arkadaşlık etmiş ne de

onu tanımaya çalışmışlardı. Ama Hoıace, hepsini koşuda alt ettiğim

düşünerek, gaddarca bir haz duyuyordu. Diğerleri henüz dönmemişlerdi.

Hepsine giinleıini göstenuişti.

Yatakhanenin bir ucundaki kapı menteşeleri, yerlerinden sökiilürcesine

açıldı. Döşeme tahtaları, ağır çizmelerin altında inlediler. Hoıace

dirseğinin iizeıinde doğruldu ve derin bir iç çekti.

Bryn, Alda ve Jeıome karşılıklı ıkı sıra halinde dizilmiş ve mükemmel

düzeltilmiş yatakların arasından ona doğrıı yürüyorlardı. İkinci sınıf

öğrencileriydiler ve keıidıleıini Hoıace'm hayatını karartmaya adamışlardı sanki. Hoıace, hemen ayaklanın yere indirip ayağa kalktı ama

geç kalmıştı.

Alda, "Yatakta ne işin var?" diye bağırdı. "Kim dedi yatma zamanı geldi diye?"

Bryn ile Jeıome sınttılar. Alda'nm sözlü saldırılarına bayılıyorlardı.

Sözlerin ilginç bir yanı yoktu. Ama bıı açığı, fiziksel güçlerine

dııydııklan aşın güvenle kapatıyorlardı.

"Yirmi sınav!" diye buyurdu Bryn. "Hemen!"

Hoıace bir an durdu. Onların hepsinden daha iriydi. Dövüşecek olsalar,

onları teker teker benzetirdi. Ama üç kişiydiler. Ayrıca gelenekten gelen bir hakka sahiptiler. Hoıace, ikinci sınıfların birinci sınıflara böyle

davranmalarının normal olduğunu biliyordu. Öğretmenlerine bu konuda

şikâyette bulunacak olsa, sınıfarkadaşlan onunla alay ederdi. Yere

uzanırken, kimse mızmızları sevmez, dedi içinden. Ama Bryn onun

duraksadığını ve hatta gözünde bir an parlayan isyan ışığını görmüştü.

"Otuz şinav!" diye bağırdı. "Başla!"

Kasları isyan eden Hoıace, yere toylu boyunca uzanıp sınav çekmeye

başladı. Aynı anda sırtında, üzerine basan bir ayak hissetti.

"Haydi, bebek!" Bunu söyleyen Jeıome'ydi. "Kendini zorla bakalım!"

Hoıace bir şınav çekti. Jeıome, sırtına kuvvetlice baskı uyguluyordu.

Biraz daha bastımsa, Hoıace kendini 5mkan ıte- mezdi. Ama Jeıome, Hoıace

tekrar aşağı inerken de ayağını

basılı tutmayı sürdürdü. Bu, işi daha da zorlaştırıyordu. Aşağı inerken

de yukarı çıkaıkenkı gücü harcaması gerekiyordu, aksi halde yere

yapışırdı. İnleyerek birincisini bitirip İkincisine başladı.

Alda, "Kes ağlamayı, bebek!" diye bağırdı. Sonra Hoıace'm yatağına yaklaştı. "Bu yatağı bu sabah düzeltmedin mi sen?!" dedi yüksek sesle.

Jeıome'nin ayağının altında kendini yukarı itmeye çalışan Hoıace,

yalnızca inleyebildi.

II

Ne? Ne?" Alda eğilip, yüzünü Horace'ın yüzüne yaklaştıı- "Ne dedin, bebek? Yüksek sesle konuş!"

Hoıace, güçlükle "Evet... efendim," dedi.

Alda, abartılı bir şekilde başını sağa sola salladı. "Hayır efendim, dediğini duydum sanki!" dedi doğrularak. "Şu yatağa bakın. Felaket!"

Hoıace'iıı yattığı yer, biraz bozulmuştu. Ama düzeltmesi hiç de zor

değildi. Bryn, Alda'nın niyetini anlayarak sırıttı. Gidip bir tekmede

yatağı devirdi. Yorganı, şilteyi ve yastığı yere düşürdü. Alda da bir

tekme atarak, onları odanın ortasına saçtı.

Hoıace'a "Yatağı baştan yap!" diye bağırdı. Sonra gözleri . parladı.

Yandaki yatağı da tekmeyle devirdi, şiltesiyle yorganını yere saçtı.

Fıkıinden hoşnut, "Hepsini yemden düzelt!" diye bağırdı. Bryn ağzı kulaklarında sıntarak, Alda'nın yiıaii yatağı, yorgan ve şilteleri etrafa saçmasına yardım etti. Otuz adet şmavı tamamlamaya çalışan Hoıace,

dişlerini gıcırdattı. Gözlerine giren yakıcı ter, görüşünü

bulanıklaştırıyordu.

Jeıome, "Ağlıyor musun, bebek?!" diye bağırdı. "Git de evde annene ağla!"

Ayağım haince Horace'm sırtına geçilip, onu yere yapıştırdı.

Alda, "Bebeğin annesi yok," dedi. "Bebek, bir yetimhane

çocuğu. Annesi uyduruk bir gemiciyle kaçmış."

• •

Jeıome, yine Hoıace'a doğru eğildi. "Öyle mi, bebek?" diye tısladı.

"Annen kaçıp seni terk mi etti?"

• •

Hoıace, dişleıinın arasından "Annem öldü," dedi. Öfkeyle kalkmaya davrandı ama Jerome'niıı ayağı ensesindeydi. Yüzünü döşeme tahtasına

bastırıyordu. Horace kalkmaktan vazgeçti.

Alda, "Çok acıklı," deyince diğer ikisi de güldüler. "Şimdi topla burayı, bebek. Yoksa o yolu tekrar koştururum sana."

Üç çocuk, Hoıace'ı bitkin bir halde yerde bırakarak yatakhaneden çıktılar. Çıkarken de sandıkları devirip Horace'm yatakhane

arkadaşlarının eşyalarını etrafa saçtılar. Gözüne yine ter giren Horace,

acıyla gözlerini kıstı.

Sesi döşemenin kaim tahtalarının arasında kaybolarak, "Buradan nefret ediyorum," dedi.

ON

Halt, Will'e "Kullanacağın silahlan tanımanın vakti geldi!" diye seslendi.

Will, güneş doğmadan Halt'la kahvaltı etmiş, sonra da birlikte ormana

gitmişlerdi. Yarim saat yürümüşler. Halt ona gölgeler arasında sessizce

hareket etmeyi göstermişti. Halt'ıın daha önce de söylediği gibi Will,

kendini gizleyerek hareket etme konusunda yetenekli bir öğrenciydi. Ama

Orman Muhafızı olabilmek için öğrenmesi gereken çok şey vardı. Yine de

Halt, Will'den memnundu. Çocuk öğrenmeye hevesliydi - özellikle de saha becerileri konusunda.

Harita okumak, program yapmak gibi daha az heyecanlı konulara gelince, durum biraz farklıydı. Will önemsiz gördüğü bu ayrıntıları atlıyordu.

Halt ise, "Zırhlı süvari birliğine eşlik etmek üzere yol planı çıkarırken, yolda bir dere olduğunu belirtmeyi unutursan, bu becerilerin önemini anlarsın," diye onu uyarıyordu.

Bir açık alanda durdular ve Halt, peleıiıının altında sakladığı küçük bir çıkım yere bıraktı.

Wıll, merakla çıkma baktı. Silah denilince aklına şövalyelerin kullandığı kılıç, balta ve ağır topuz gibi şeyler gelmişti. Küçük çıkında, bu tür şeyler olmadığı belliydi.

Wıll, gözleıinı çıkından ayırmadan "Ne tür silahlar kullanıyorsun? Kılıcın var mı?" diye sordu.

Halt, "Bir Orman Muhafızı'nm ana silahları gızUlık, sessizlik ve görünmez olmaktır," dedi. "Ama onlar işe yaramazsa, dövüşmek zorunda kalabilirsin."

Will ümitle "O zaman kılıcımız var mr?" diye sordu.

Halt diz çöküp, çıkını çözmeye başladı. "Hayır. Ama yayımız var," dedi ve yayı Will'in ayaklarının dibine koydu.

Wiirin ilk tepkisi, hayal kırıklığı oldu. Yayın yalnızca avlanmak için kullanıldığını düşünüyordu. Yay bir silah değil, herkesin kullanabildiği

bir araçtı. Küçükken Will de bir ağacın dalını eğerek, kendine yay

yapmıştı. Sonra, yaya daha yakından baktı. Yay eğilmiş ağaç dalından

yapılmamıştı.

Bu, WiH'in daha önce gördüğü yaylara benzemiyordu. Yayın büyük kısmı

normal, uzun bir yay gibi kavisliydi ama ıkı ucu geriye kıvrıktı.

Krallıkta yaşayan çoğu insan gibi Will de standart, uzun yaya alışıktı.

Uzun yay kavisli, uzun bir ağaç dalından yapılırdı. Şimdi gördüğü yay ise bir hayli kısaydı.

Halt, kafası kansan Wıll'e "Buna geriye kıvrık yay deniyor," dedi. "Henüz uzun yay kullanacak kadar kuvvetli değilsin. Çifte kavis, çekmesi kolay

olduğu için okunun hızını ve gücünü arttırır. Bunu yapmayı Temuçılerden

Öğrendim."

Wıll, gözlerini tuhaf yaydan kaldırarak "Temuçiler de kını?" diye sordu.

Halt, "Temuçiler, korku salan Doğulu savaşçılardır," diye yanıtladı.

"Onlar dünyanın en iyi okçularıdır."

"Onlarla savaştın mı?"

"Evet, hem onlara karşı... Hem de onlarla birlikte, omuz omuza savaştım.

Bu kadar çok soru sorma."

Wıll, elindeki yaya tekrar baktı. Gözü alıştıkça, yayın güzel bir silah

olduğunu düşünmeye başlıyordu. Birkaç şekil veıil- mış ahşap parçası,

birbirine yapıştırılmıştı. Farklı kalınlıktaydılar; yaya çifte kavisi

veren de buydu. Farklı kuvvetler didişiyor, yayın sağını solunu dikkatle

hesaplanmış şekillerde eğiyorlardı.

Will, Bu, gerçekten bir silah olabilir, diye düşündü.

Halt'a "Yayı kullanabilir miyim?" diye sordu.

Halt başıyla onaylayıp, "İyi bir fıkır gibi geliyorsa, buyur," dedi.

Will yayı alıp, ok kılıfından bir oku ipe yerleştirdi. Baş ve işaret

pannaklaıyla yayı çekip, yinui metre ötedeki bir ağaca nişan aldı ve oku fırlattı.

Şak!

Yayın sert ipi, WiH'in kolunun iç tarafına çarpıp, kamçı gibi canını

acıttı. Wıll, acı içinde bağırıp oku, sıcak bir şeye dokunmuş gibi,

elinden attı.

Kolunda kalın, kızarık bir ız oluşmuştu. Sızlıyordu. Wıll okun nereye

gittiğim görmemişti. Umurunda da değildi.

Oman Mıihafızı'na suçlayıcı bir şekilde bakarak "Acıdı!" dedi.

Halt omuz silkerek, "Hep acele ediyorsun, delikanlı," dedi. "Bir dahaki sefere biraz beklemen gerektiğini öğrenmiş oldun."

Oman Muhafızı çıkınından, sert deriden yapılmış bir kolluk çıkardı. Bunu

yayın gergin ipinden korunsun diye Will'in sol koluna geçirdi. Will,

Halt'un kolunda da benzer bir kolluk olduğunu görünce, kendini aptal gibi hissetti. Bunu daha önce gömüş olduğunu ama ne olduğunu somayı akıl

edemediğini hatırlayınca, daha kötü hissetti.

Halt, "Şimdi bir daha dene," dedi.

Will, başka bir ok alıp ipe geçirdi. İpi geriye çekerken Halt, onu

durdurdu.

"Oku baş ve işaret pamaklarınla tutma," dedi. "Ok, işaret ve orta pamağmm arasında olmalı... Şöyle..."

Will'e, okun nasıl düzgün tutulacağını anlattı. Sonra telin üç pamağın

ilk boğumunda dıması gerektiğini açıkladı. Son olarak da ıpı gerip, oku

fırlatmayı gösterdi.

Will oku geri getirirken, sözlerine devam etti: "Sadece kollarını değil, sırt kaslarını da kullanmaya çalış. Kürek kemiklerin birbirine

yaklaşacak..."

Wıll bu şekilde deneyince, yayı çekmek daha kolay geldi. Şimdi yayı

öncekinden daha sabit tutabiliyordu.

Oku tekrar fırlattı. Bu sefer hedef aldığı ağaç gövdesini kıl payı

kaçırdı.

Halt, "İdman yapman gerek," dedi. "Şimdilik bu kadar yeter."

Wıll, yayı dikkatle yere koydu. Halt'un bu sefer çıkınından ne

çıkaracağını merak ediyordu.

"Bunlar Orman Muhafızr'nm bıçaklan," diyen Halt, Wıll'e, kemerinin sol tarafına taktığına benzer, çift bıçaklık bir kılıf verdi.

Wıll kılıfı alıp inceledi. Bıçaklar üst iiste yerleştirilmişlerdi.

Üstteki bıçak diğerinden daha kısaydı. Üst üste konulmuş bir sıra deriden

yapılma, kalın ve ağır bir sapı vardı. Sapla bıçak arasında pirinçten bir parça, onun üzerinde ise yine pirinçten topuz vardı.

"Çıkar onu," dedi Halt. "Dikkatli ol."

Wıll kısa ve tuhaf şekilli bıçağı kılıfından çıkardı. Sapı dardı. Uca

doğru kalınlaşan bıçak kısmının en kalın yeri, boyunun üçte biıi kadardı.

Ağırlık uç tarafta toplanıyor, birden aşırı incelip, sipsivri bir uç

oluşturuyordu. Wıll, merakla Halfa baktı.

Orman Muhafızı "Bu, fırlatmak için," dedi. "Bıçağın ucunun aşırı kalınlığı, sapının ağırlığım dengeler. İki ucun birleşen ağırlığı da

bıçağı attığında, hedefi bulmasına yardımcı olur. İzle."

Elini kendi kalın bıçağına attı. Onu tek hareketle kılıfından çıkarıp

döndürerek, yakındaki bir ağaca fırlattı. Bıçak, güçlü bir tak! sesiyle

ağacın gövdesine saplandı. Will, Oraıan Muhafızı'nm becerisine ve hızına

hayran kalarak ona baktı.

"Bunu yapmayı nasıl öğrendin?" diye sordu.

Halt ona bakıp, "Çalışarak," diye yanıtladı.

Will'e ikinci bıçağa bakmasını işaret etti.

Bu bıçak daha uzundu. Sapı diğerininkı gibi deıı katmanlardan oluşuyordu ve arada kısa, sağlam bir parça vardı. Bıçak kısmı ağır ve düzdü. Bir

kenarı jilet gibi keskin, diğer kenari ise kalındı.

Halt, "Bunu, düşmanın çok yaklaştığında kullanırsın," dedi. "Ancak eğer bir okçuysan fazla yakınma geleceğini, sanmam. Bunu hem fırlatmada hem de kılıç darbesini engellemede kullanabilirsin. Bu bıçağı, krallığın en iyi

çelik işçileri yaptılar. Buna göz kulak ol, arada bir bıleylemeyi de

unutma."

Çocuk, elindeki bıçağa hayranlıkla bakarak "Olur," dedi.

Halt, "Bu da, Skandiyahlarm 'saks bıçağı' dediklerine benzer bir

bıçaktır," diye anlatmayı sürdürdü. Wıll kaşlarını çatınca. Halt konuyu biraz daha açtı.

"Hem bir silah hem de bir araç olarak kullanılır. Aslında bu bıçağa

'deniz baltası' denir."

"Öte yandan," diye ekledi, "bizimkilerin çeliği Skandıyalı- lann çeliğinden çok daha iyidir."

Wıll, bıçağı yakından inceledi. Metal kısımdaki açık mavi rengi gördü ve

mükemmel dengeyi hissetti. Bıçak, deri ve pirinç sapıyla sıradan ve

işlevsel bir görünüme sahipti. Ama iyi bir silahtı ve Redmont Kalesi'nm

savaşçılarının kullandıkları hantal bıçaklardan çok daha üstündü.

Halt, ona çift bıçaklı kılıfı, elini atttğmda kabzalara ulaşabilecek

şekilde kemeıine nasıl takacağını gösterdi. "Artık tek yapman gereken onları nasıl kullanacağını öğrenmek. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun,

değil mi?"

Wıll sırıtarak başını salladı ve "Bol bol idman," dedi.

ON BİR

Sör Rodney, idman sahasını çevreleyen tahta çite yaslanmış, idman

yapmakta olan yeni Savaş Okulu öğrencilerini seyrediyordu. Çenesini

sıvazlayarak, yirmi yeni öğrenciyi inceliyordu. Ama gözleri hep bir kişiye takılıyordu: Rodney'nin Seçmeler'de çırak olarak kabul ettiği, geniş omuzlu, uzun boylu Yetimhane çocuğu. Çocuğun ismini hatırlamaya çalıştı.

Hoıace. İsını buydu.

Alıştırma standarttı. Zırh gömleği giyip miğfer takan çocuklar, ellerinde kalkanla, insan boyundaki deri kaplı bir tahta kazığın önünde duruyorlardı. Rodney'ye göre, savaştaki gibi kalkan, zırh ve miğfer taşımadıkça, kılıçla idman yapmanın bir anlamı yoktu. Çocuklann zırha ve ağır donanımlara en baştan alışmaları gerektiğim düşünüyordu.

Çocuklar kalkan, miğfer ve zırhın yanı sıra, silahtarın dağıttığı alıştırma kılıçlanın da taşıyorlardı. Alıştırma kılıcı tahtadandı ve deri sapıyla ara parçası dışında, gerçek kılıca benzer bir yanı yoktu.

Aslında, bunlar kurutulup sertleştirilmiş ceviz ağacından yapılma, ızzıın asalardı. Ama ince çelik kılıçlarla hemen hemen aynı ağırlıktaydılar. Sapları da gerçek bir kılıcın kabzasına denkti.

Öğrenciler ilerleyen zaman içerisinde kenarı ve ucu köreltilmiş de olsa - gerçek kılıçlarla alıştırmaya geçerlerdi. Ama buna daha aylar vardı. O zamana kadar bu işe uygun olmayan öğrenciler ayıklanırdı. Savaş Okulu'na başvuranların en az üçte birinin, ilk üç ay içinde zorlu eğitimi bırakması normaldi. Buna bazen çocuklar karar verirdi, bazen de bocalan.

Ya da olağanüstü durumlarda Sör Rodney verirdi bu kararı. Savaş Okulu,

katı kuralları olan zor bir okuldu.

İdman sahası, kazıkların üzerindeki, güneşten sertleşmiş kalın deıileıe

çarpan tahta kılıçların sesiyle çınlıyordu. Sahanın başında duran idman

hocası Sör Kaıel, uygulanan standart darbeleri söylüyordu.

Yardımcı idman hocası Sör Morton'un gözetimindeki üçüncü sımf

öğrencilerinden beşi, çocukların arasına karışarak temel kılıç

hamlelerini izliyorlardı. Bazen yanlış bir hareketi düzeltiyor, bazen bir hamlenin açısını değiştiriyorlardı. Ya da çocukların biıı hamlesini

yaparken kalkanını çok aşağı indirmemesini öğütliıy oıiaıdı.

Bu, sıcak güneş altında yapılan sıkıcı, tekrara dayalı bir işti. Ama gerekliydi. Çocukların okuldaki durumları, bu hareketlen ne kadar iyi

öğrendiklerine bağlıydı. Bu hamleleıi gözleri kapalıyken bile, neredeyse

içgüdüsel olarak yapabilmeleri gerekiyordu.

Rodney Horace'ı seyrederken, aklındaki düşünce buydu. Karel basit tempo

talimatı veıirken Rodney, Horacein zaman

açısından geride kalmadan hareketlere kendiliğinden bir hamle eklediğini

fark etti.

Karel, başka bir hareket dizisine başlamıştı. Sör Rodney hevesle öne

doğru eğilip gözlerini Hoıace'a dikti.

idman hocası "Hücum! Yan kesme! Ters vuruş! Yukarıdan aşağı!" diye bağırdı. "Yukarıdan aşağı ters vuruş!"

İşte yine yapmıştı! Karel yukarıdan aşağı ters vuruş talimatı verdiğinde

Horace bunu yapmıştı. Ama sonra göz açıp kapayıncaya kadar, ters yan

kesme hamlesine geçmişti. Hamleyi o kadar şaşırtıcı bir hız ve güçle

uygulamıştı kı gerçek dövüşte sonuç, son derece ölümcül olurdu. Rakibin

yukarıdan aşağı vuruşu engellemek için kaldıracağı kalkanın, kaburgaları

hedef alan yan vuruşa yetişebilmesi olanaksızdı. Rodney, öğrencinin bu ek hamleleri kendiliğinden eklediğim anlamıştı. Göz ucuyla, küçük farkı, çok çabuk yapılıp fark edilmeden tamamlanan fazladan hareketi görmüştü.

Karel, "Rahat!" diye bağırdı. Rodney, diğer çocuklar silahlarını bırakıp ayakta dikilirken, Horace'm dövüş pozisyonunu koruduğunu gördü. Çocuk,

kılıcın ucu belinin biraz üzerinde, ritmini kaybetmemek için parmak

uçlarında hareket ediyordu.

Görünüşe göre Horace'm ek hareketlerini başka bıı daha fark etmişti. Sör Morton, büyük öğrencilerinden birini parmağıyla yanma çağırdı. Sonra da

Hoıace'ı göstererek onunla konuştu. Dikkatini idman kazığına vermiş olan

Horace, bunun farkında değildi. Büyük öğrenci ona doğru yaklaşarak adıyla seslenince, irkilerek ona baktı.

"Hey sen! On dördüncü kazık. Ne yaptığını sanıyorsun?"

Hoıace'm yüzünde bir hayret - ve de endişe - ifadesi belirdi. Hiçbir

birinci sınıf öğrencisi, idman hocalarının ya da onların yardımcılarının

dikkatim çekmek istemezdi. Hepsi de elenme tehlikesinin bilincindeydi.

• •

Soruyu anlamayarak, telaşla "Efendim?" dedi. Ust sımföğ- rencisi devam etti.

"Programı izlemiyorsun. Sör Karel'in talimatlarını uygula, anlaşıldı mı?"

Konuşmayı dikkatle izleyen Sör Rodney, Hoıace'm şaşkınlığının gerçek

olduğuna inanıyordu. Çocuk omuzlanın sılker gibi bir hareket yaptı. Şimdi hazır olda duruyordu, kılıç sağ omzunda, kalkan ise göğüs hizasmdaydı.

Çekinerek, yeniden "Efendim?" dedi. Öteki, kızmaya başlıyordu. Hoıace'm ek hamlelerim görmemişti. Belli kı onun hareketleri karıştırdığını farz

ediyordu. Yüzünü Hoıace'm yüzüne yaklaştırıp yüksek sesle şöyle dedi:

"Sör Karel, uygulanmasını istediği hamleleri söylüyor! Sen de onları yapıyorsun! Anladın mı?"

Hoıace, yüzü kıpkırmızı halde "Efendim, ben... öyle yapıyorum," diye yanıt verdi. Bir eğitmenle tartışmanın yanlış olduğunu biliyordu ama

Karel'ın söylediği hamlelerin hepsini yaptığından emindi.

Şimdi büyük öğrenci dezavantajlı durumdaydı. Hoıace'm ne yaptığım

görmemişti. Bu açığını kabadayılıkla kapatıyordu. "Yaptın demek? O zaman son hamle dizisini tekrarla bakayım. Sör Karel, hangi hamle dizisini

yapmanızı söylemişti?"

Hoıace hemen yanıt verdi: "Beşinci dizi, efendim: Hücum! Yan kesme! Ters vuruş! Yukarıdan aşağı! Yukandan aşağı ters

vuruş!"

Kıdemli öğrenci duraksadı. O, Horace'm hayal âleminde olduğunu, kazığı

kafasına göre kestiğini sanmıştı. Ama Ho- race, son diziyi tamı tamına

tekrarlamıştı. En azından o öyle sanıyordu. Kıdemli öğrenci diziyi pek

iyi hatılamasa da acemi öğrenci hamleleri hatasız sıralamıştı. Diğer

acemi öğrencilerin ilgiyle onları izlediklerinin bilincindeydi. Bu doğal

bir tepkiydi. Acemi öğrenciler, birinin hatası yüzünden azarlanmasını seyretmeye bayılırlardı. Bu, onların hatalarının fark edilmemesini

sağlardı.

"Neler oluyor, Paul?" Yardımcı idman hocası, bu tartışmadan

hoşlanmamıştı. O, kıdemli öğrenciye acemi öğrenciyi dikkatsizliğinden

ötürü paylamasını emretmişti. Bunun şimdiye kadar hallolması gerekiyordu.

Halbuki ders bölünmüştü. Kıdemli Öğrenci Paul, hazır ola geçti.

"Efendim, öğrenci diziyi tamamladığını söylüyor" diye yanıt verdi.

Hoıace, kıdemli öğrencinin "söylüyor" kelimesine yaptığı vurgudaki imaya yanıt verecekti. Ama akıllılık edip çenesini açmadı.

"Bir dakika." Paul ile Sör Morton, şaşkın şaşkın etraflan- na baktılar.

Sör Rodney'nin yanlarına geldiğini görmemişlerdi. Diğer öğrenciler de

derhal hazır ola geçtiler. Bütün Savaş Okulu öğrencileri, Sör Rodney'ye

korkuyla karışık saygı ve sevgi duyarlardı.

Hoıace, kaygıyla dudağını ısırdı. Savaş Okulı'ndan atılma

• m

olasılığıyla karşı karşıyaydı. Önce, ona hayatı zindan eden üç tane

ikinci sınıf öğrencisiyle arasım açmıştı. Sonra Kıdemli Öğrenci Paul ile

Sör Morton'ıın dikkatim üzerine çekmişti. Şimdi de bizzat Savaş Ustası'nı karşısına almıştı. Üstüne

üstlük, hatasının ne olduğunu da bilmiyordu. Hafızasını yoklayınca,

diziyi söylendiği gibi yapmış olduğunu çok ıyı anımsıyordu.

• •

Savaş Ustası, "Diziyi hatırlıyor musun. Öğrenci Hoıace?" dedi.

Hoıace başım salladı. Sonra, bunun uygun bir yanıt olmadığını akıl ederek şöyle dedi:

"Evet, efendim. Beşinci dizi, efendim."

Rodney, çocuğun diziyi bir kez daha tekrarlayabildiğim fark etti. Diğer

çocukların az önce hangi alıştıraıayı yaptıklarını hatırlayacaklarını hiç sanmıyordu. Kıdemli öğrencilerin bundan daha iyi aydınlatabileceklerinden kuşkuluydu. Sör Morton bir şey söyleyecekti ama Rodney elim kaldırıp onu

susturdu.

Sesinden, öğrencisine duyduğu İlgının arttığım belli ederek, "Bize

alıştırmayı tekrar eder misin?" dedi ve Hoıace'a idman kazığım işaret etti. "Yerini al. Hamleleri söyle... başla!"

Hoıace, hamleleri de sayarak, diziyi hatasız tamamladı.

"Hücum! Yan kesme! Ters vuruş! Yukandan aşağı! Yukarıdan aşağı ters

vuruş!"

Tahta kılıçla kazıktaki deriye gerekli daıbeleıi, tam belirlenen süre

içinde indirdi. Ritim ve hamlelerin uygulanışı kusursuzdu. Ama bu kez

Rodney, Hoıace'm ek hamle yapmadığım fark etti. Yıldırım gibi ters yan

kesme yoktu. Nedenini biliyordu. Hoıace bu kez, dikkatim diziyi eksiksiz

yerine getirmeye vermişti. Daha önce, içgüdüsel hareket ediyordu.

Sör Karel, Sör Rodney'ıiin standart bir alıştırma dersine karışmasına

şaşırmıştı. Alıştırma kazıklarının yanında dikilmekte olan öğrencilerin

arasından geçerek, yanlarına geldi.

Kaşları som sorarcasına kalkıktı. Kıdemli bir şövalye olarak, buna hakkı

vardı. Savaş Ustası, yine elini kaldırdı. O anda Hoıace'm dikkatinin

dağılmasını istemiyordu. Ama birazdan olacağına kesin gözüyle baktığı şey gerçekleşirken, Karel'ın orada bulunmasına seviniyordu.

Aynı sert sesle "Tekrar," dedi ve Hoıace diziyi tekrarladı. Bitirince, Rodney'nin sesi kırbaç gibi sakladı:

"Tekrar!"

Hoıace beşinci diziyi bir kez daha yaptı. Bu sefer bitirince,

• •

Rodney bağırdı: "Üçüncü dizi!"

Hoıace hareketleri yaparken, "Hücum! Hücum! Geri adım! Çapraz savunma!

Kalkan bloke! Yan kesme!" diye bağırdı.

Rodney çocuğun pamıak uçlarında, rahat bir tavırla hareket edişini

seyretti. Kılıcı aynı anda ileri, geri ve çapraz hareket eden bir dil

gibiydi. Hatta Hoıace farkında olmadan, hareketlen idman hocasından ıkı kat daha hızlı sıralıyordu.

Karel, Rodney ile göz göze geldi. Hoşnut bir şekilde başını salladı. Ama

Rodney'nin ışı henüz bitmemişti. Hoıace düşünmeye fırsat bulamadan, ona

yine beşinci diziyi uygulamasını emretti. Çocuk da hemen emri yerine

getirdi.

"Hücum! Yan kesme! Ters vuruş! Yıkandan aşağı! Ylikandan aşağı ters vuruş!"

Sör Rodney, hemen "Ters vuruş!" dedi. Hoıace'm kılıcı, sanki otomatiğe bağlamış gibi bu fazladan, ölümcül hareketi yerine getirdi. Sör Rodney,

Morton ve Kaıel'den ufak hayret nidaları duydu. Onlar da gördükleri şeyin öneminin farkındaydılar. Kıdemli Öğrenci Paul, henüz olayı anlayamamıştı.

Ona göre, acemi öğrenci, Savaş Ustası'ndan gelen beklenmedik bir

emre karşılık vermişti. Hareketi güzel de yapmıştı ve kılıcın sapıyla

ucunu bııbıiinden ayırt edebiliyordu. Ama kıdemli öğrencinin gördüğü,

bundan ibaretti.

Sör Rodney "Rahat!" diye emretti. Horace, kılıcın ucunu yere indirerek rahat duruma geçti.

Savaş Ustası alçak sesle, "Söyle bana, Horace," dedi. "Bundan önce o ters vuruşu diziye eklediğini hatırlıyor musun?"

Horace kaşlarını çattı, ardından gözlerinde anlayan bir

ifade belirdi. Emin değildi ama Savaş Ustası onun hafızasını

uyarınca, hareketi yapmış olabileceğini düşündü. "A... Evet,

• • • •

efendim. Sanırım. Oziır dilerim, efendim. Öyle yapmak istemedim. Şey

oldu... yapıverdim."

Rodney idman hocalarına hızlı bir bakış attı. Fazladan hareketin önemini

anlamış görünüyorlardı. Başını sallayarak, bu

konuda henüz bir şey yapılmasını istemediğini belirten,

• •

sessiz bir mesaj gönderdi. "Önemli değil. Ama alıştırmanın kalan kısmında dikkatini topla ve yalnızca Sör Karel'in dediklerini yap, olur mu?"

Horace, hazır ola geçerek, "Evet, efendim!" dedi. İdman

• •

hocasına baktı. "Oziır dilerim, efendim!" diye ekledi. Karel ise konuyu geçıştıiicesıne elini salladı.

"Artık daha dikkatli ol." Karel, Sör Rodney'nîn gitmek istediğini sezerek, ona başıyla selam verdi. "Teşekkürler, efendim. Devam edebilir miyiz?"

Sör Rodney, başıyla onay verdi. "Buyurun, devam edin.." Dönüp giderken, bir şey hatırlamışçasma geri dönüp, kayıtsızca, "A,"bu arada, bugünkü dersleriniz bittikten sonra sizinle odamda görüşebilir miyim?" diye

sordu.

Karel, aynı kayıtsızlıkla "Tabii, efendim," dedi. Sör Rodney'nin bıı konııyu konuşmak istediğini ama Horace'm bunu fark etmemesi gerektiğini

anlamıştı.

Sör Rodney, ağır adımlarla Savaş Okulu'nun merkezine döndü. Arkadan Sör

Karel'in hazırlık emirleri ve tahtanın deride çıkardığı "Tak-tak, taktak!" sesi geliyordu.

ON İKİ

Halt, WiH'in atış yaptığı hedefi inceleyerek başını salladı. "Hiç fena değil," dedi. "Atıcılığın gelişiyor."

Will, sırıtmaktan kendini alamadı. Halt'tan böyle övgüler sık gelmezdi.

Halt, Will’in yüzündeki ifadeyi görünce şöyle dedi: "Daha çok çalışırsan

- çok fazla çalışırsan - vasat bir muhafız bile olabilirsin."

Wıll 'vasat' sözcüğünün anlamını tam bilmese de ıyı bir şey olmadığını

seziyordu. Sırıtmayı kesti ve Halt, konuyu bir el hareketiyle kapattı.

"Şimdilik bu kadar atış yeter. Gidelim," dedi ve ormanın içinden giden, dar bir yolda yürümeye başladı.

Wıll, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Oııan Muhafızı'nm uzun adımlarına ayak uydurabilmek için, neredeyse koşarak yürüyordu.

Halt, yukarıdaki ağaçlara bakıp, "Bu çocuk ııye bu kadar çok soru

soruyor?" diye söylendi.

Tabii ağaçlar yanıt vennedıler.

Bir saat yürüdükten sonra, ormanın içine gömülmüş birkaç yapının olduğu

yere vardılar.

Will, soru sormamak için kendini zor tutuyordu. Ama Halt'ıın, sorularına

yanıt veııneyeceğını öğrendiği için, kendini tutup zamanını bekledi.

Buraya neden geldiklerini er ya da geç öğreneceğini biliyordu.

Halt, harap kulübelerin en büyüğüne yöneldi ve durup Will'e de aynı şeyi

yapmasını işaret etti.

Sonra, "Merhaba, ihtiyar Bob!" diye seslendi.

Will, kulübenin içinden sesler geldiğim duydu. Sonra kapıda yüzü

kırışmış, kamburu çıkmış bir adam belirdi. Sakalı uzun, keçeleşmiş ve

kırlı beyazdı. Keldi. Smtıp başıyla Halfa

selam yererek onlara yaklaştığında. Will nefesini tuttu, İhtı-

• •

yar Bob, ahır gibi kokuyordu. Üstelik pek de temiz olmayan bir ahır gibi.

İhtiyar Bob, "Günaydın, Orman Muhafızı!" dedi. "Bana kimi getirdin böyle?" Merakla Wıll'e baktı. Pis ve dağınık görüntüsüne karşın, gözleri parlak ve çok canlıydı.

Halt, "Bu benim çırağım Will," dedi. "Will, bu da İhtiyar Bob."

Will, nazikçe "Günaydın, efendim," deyince, ihtiyar kıkırdadı.

"Bana efendim diyor! Kulakların duysun, Onnan Muhafızı, bana efendim diyor! Bundan iyi bir Orman Muhafızı olur!"

Will, adama gülümsedi. İhtiyar Bob, kirli olsa da sevimliydi. Belki de

adam, Halt'tan korkmadığı için hoşuna gitmişti. Wıll, daha önce kimsenin

asık suratlı Orman Muhafızı'yla böyle arkadaşça konuştuğunu duymamıştı.

Halt, sabırsızca homurdandı. "Hazırlarını?" diye sordu.

İhtiyar yine kıkırdayıp, birkaç kere başını salladı. "Hazırlar!" dedi.

"Bıı tarafa geçin de bakın."

Onları kulübenin arkasına, etrafı çitle çevıllı bir otlağa götürdü.

Otlağın ucunda bir sundurmaA vardı. Sundurma, direklerin üzerindeki bir

çatıdan ibaretti. Duvar filan yoktu. İhtiyar Bob, Will'ı sıçratan tiz bir ıslık koyuverdi.

Sundurmayı göstererek, "Oradalar, gördün mü?" dedi.

Will bakınca, onlara doğru gelen ıkı at gördü. Hayvanlar yaklaşınca, bir

tanesinin at, diğeıının ise midilli olduğunu fark etti. Ama ikisi de ufak, tüylü hayvanlardı, Baron'la şövalyelerinin savaşlarda bindikleri vahşi, besili savaş atlarına benzemiyorlardı.

Büyük olan, hemen Halt'ın yanına geldi. Halt atın boynunu okşayıp, ona çitin yanındaki bir kovadan elma verdi. At elmayı afiyetle yerken, o da eğilip atın kulağına bir şeyler fısıldadı. Bunun üzerine hayvan, sanki Orman Muhafızı'yla bir espri paylaşmışlar gibi, başını sallayıp kişnedi.

Midilli ise, elması veıilene kadar İhtiyar Bob'un yanında bekledi. Sonra ıı, zeki bakışlı gözlerini Wıll'e çevirdi.

"Bunun adı Çekici," dedi ihtiyar. "Tam senin boyuna uygun, değil mi?"

Midillinin dizginini alan Will, atın gözlerine bakth Karşısında tüylü, ufak bir hayvan duruyordu. Midillinin bacakla- n kısa ama sağlamdı. Vücudu silindir şeklindeydi. Yelesiyle kuyruğu bakımsızdı, fırçalanmamıştı. Will, midillinin bir at olarak pek etkileyici görünmediğini düşündü.

3 Yağmurdan, güneşten korunmak için yapılan ve arkası bir duvara yaslanan çatı. (E.N.)

Wıll, lıep savaşa giderken bineceği atm hayalini kurardı. Hayallerindeki at, yüksek ve heybetliydi. Vahşi ve kıızgıını ıenkteydi, kara zırh gibi parlaymcaya kadar taranıp fııçalan- mıştı.

At, sanki Will'in düşüncelerini sezmiş gibi, çocuğun omzunu başıyla

hafifçe dürttü.

Gözlen, Belki çok iri değilim, diyordu; ama seni şaşırtabilirim.

"Ee," dedi Halt. "Ne düşünüyorsun?" O da diğer atın yumuşak burnunu okşuyordu. Eski dost oldukları belliydi.

Wıll duraksadı. Kimseyi kırmak istemiyordu. Sonunda "Biraz şey... küçük,"

dedi.

Halt, "Ama sen de küçüksün," dedi. Will buna verecek ya- mt bulamadı.

m

ihtiyar Bob hırıltılı bir kahkaha attı. "Pek savaş atı sayılmaz, değil mi, evlat?" diye sordu.

Wıll "Şey... yok, pek sayılmaz," dedi. Bob'u sevmişti ve midilliyi eleştirmemesi gerektiğini düşünüyordu.

Ama ihtiyar Bob yine güldü. Gururla "Ama o süslü atlann hepsine tozunu yutturur! ” dedi. "Güçlü attır bu. O süslü atların hepsi yorgunluktan nalları diker ama bu, bütün gün yürür."

Wıll, ufak tefek hayvana kuşkuyla bakıp, nazikçe "Eminim öyledir," dedi.

Halt, çite yaslanıp "Neden denemiyorsun?" dedi. "Sen çevik bir çocuksun.

Çöz bakalım, onu yakalayabilecek misin?"

Will, OrmahA Muhafızı'nin sesinde bir meydan okuma sezdi. Dizgini

bıraktı. At bunun bir sınama olduğunu anlamış gibi.

acele etmeden küçük çayırın ortasına geçti. Wıll, çitin altından geçip,

yavaşça midilliye doğru yürüdü. Elini davetkâr bir şekilde uzattı.

"Aferin, oğlum," dedi. "Orada dur."

Elini dizgine uzattı, küçük at ansızın başka tarafa döndü. Başını önce bir yana, sonra diğer yana çevirdi. Ardından yan adımlarla Will'ın etrafında dönüp, geri geıı giderek uzaklaştı.

Wıll yemden onu yakalamayı denedi.

At, yine kolayca ondan kaçtı. Wıll, kendim aptal gibi hissetmeye başladı. O ata yaklaşıyor, at ondan uzaklaşıyordu. Bir köşeye doğru yanaşıyorlardı. Wıll, tam onu yakaladığım düşünürken, at çevik hareketlerle yana doğru kaçtı.

Will, sinirlenerek midillinin peşinden koşmaya başladı. At zevkle kişneyerek Will'in elinden kolayca kaçtı. Oyun hoşuna gidiyordu.

Böyle devam etti. Wıll yaklaşıyor, at ise eğiliyor, çekiliyor, kaçıyordu. Wıll, bu daracık yerde bile onu yakalamayı başaramadı.

Durdu. Halt'un onu dikkatle izlediğinin farkındaydı. Bir iki dakika düşündü. Bunu yapmanın bir yolu olmalıydı. Hiç bu kadar canlı ve hızlı bir atı yakalamaya çalışmamıştı. Başka bir yolu olmalıydı...

Gözü, çıtın öbür tarafındaki elma kovasına takıldı. Hemen bir elma aldı. Tekrar otlağa girip elmayı uzattı ve kımıldamadan durdu.

"Haydi oğlum," dedi.

Çekici'nin kulaklan dikildi. Elmaya bayılırdı. Ayııca bu çocuğu sevmişti - bu oyunda midilliye güzelce eşlik etmişti. Onaylarcasına başını arkaya

atıp, ona doğru yürüdü ve ki-

bar bir şekilde elmayı aldı. Will dizgim tuttu, midilli de elmayı yedi.

Atm mutluluğu, yüzünden belliydi.

Wıll başını kaldırdığında, Halt'un yüzündeki memnuniyet ifadesini gördü.

Orman Muhafızı "Aferin," dedi.

İhtiyar Bob dirseğiyle, gri peleıinlı adamın böğrünü dürttü. "Zeki

çocuk!" dedi kıkırdayarak. "Zeki ve de nazik! Çekici ile ıyı

anlaşacaklar, değil mi?"

Wıll, midillinin tüylü boynuyla dikilmiş kulaklarını okşadı. İhtiyar

adama döndü. "Ona neden Çekici diyorsunuz?" diye sordu.

Midilli birden başını arkaya atınca, Will'in kolu omzundan kopacak gibi

oldu. Wıll sendeledi, sonra yine dengesini buldu.

İhtiyar Bob'un anırma gibi kahkahası, ortalığı inletti. "Tahmin et!" dedi keyifle.

Will de kendim tutamayarak güldü.

Halt, İhtiyar Bob'un otlağım ve ötedeki çayımı etrafını çeviren ağaçların ardında kaybolan güneşe baktı. "Onu sundurmaya götür de Bob sana atı

nasıl tımar edip besleyeceğini göstersin," dedi. SonVa ihtiyara dönerek,

"Uygunsan, bu gece sende kalacağız. Bob," diye ekledi.

İhtiyar at terbiyecisi, memnun olarak başını salladı. "Çok sevinirim.

Orman Muhafızı. Atlarla çok vakit geçirmekten, kendimi at sanmaya

başladım zaten." Düşünmeden, kovadan bir elma alıp tıpkı biraz evvel Çekici'nin

yaptığı gibi kütür kütür yemeye başladı.

Halt tek kaşı havada, onu seyretti. "Tam zamanında gelmişiz desene,"

demekle yetindi. "Bakalım yarın Wıll, Çekicı'yi yakaladığı gibi sırtına da binebilecek mi?" dedi. Bıınıı söylerken, çırağını bu gece uyku

tutmayacağını tahmin ediyordu.

Nitekim haklıydı da. İhtiyar Bob'un kulübesinde yalnızca iki yatak

bulunuyordu. O yüzden Halt, yemekten sonra şöminenin önünde yere uzandı;

Will ise ahırın sıcak ve temiz hasırına yatarak, ıkı atın burunlarından

çıkan hafîfhorultuları dinledi. Ay yükseldi ve alçaldı. Ama o hâlâ

uyanıktı ve ertesi günü düşünüp endişeleniyordu. Çekıcı'ye binebilecek

miydi? Hiç ata binmemişti. Yoksa denediği anda yere mi düşecekti?

Canı yanar mıydı? Daha da kötüsü, rezil olur muydu? İhtiyar Bob'dan

hoşlanmıştı, ona rezil olmak istemiyordu. Hatta, şaşırtıcı gelse de Halfa da rezil olmak istemiyordu. Halt'un takdirinin onun ıçıı ne zamandan

beri önem taşıdığını düşünürken, uyııyakaldı.

ON UC

Sör Rodııey, "Sen de gördün. Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Kaıei uzanıp, aralarındaki masanın üzerinde duran sürahiden bir bardak su daha doldurdu. Rodney'nîn odası, son derece sadeydi. Savaş Okulu'nun

başkanı olduğu düşünülecek olursa, basit bile sayılırdı. Diğer

eyaletlerdeki Savaş Ustalaıı, konumlarından faydalanarak lükse

dalıyorlardı. Ama bu, Rodney'nîn tarzı değildi. Odası, çam ağacından bir

masa ve etrafındaki altı düz arkalıklı çam sandalyeyle basitçe döşenmişti.

Köşede doğal olarak bir şömine vardı. Rodney sade yaşamayı tercih ediyor olabilirdi ama bu, güç şartları sevdiği anlamına gelmezdi. Redmont Kalesi'nde kışlar soğuk olurdu. Şu anda yaz sonuydu ve şaAtonun kalın taş duvarları, içeriyi serin tutuyordu. Kış geldiğinde yine bu kalın duvarlar içerideki sıcağı muhafaza ediyordu. Bir duvarda, Savaş Okulu'nun idman sahasına bakan, cumbalı büyük bir pencere vardı. Pencerenin karşısındaki duvarda ise Rodney'nîn özel odasına açılan, önüne kalin bir perde çekilmiş bir kapı bulunuyordu.

Burası da basit bir asker yatağıyla yine ahşap mobilyalardan oluşuyordu. Karısı Antoinette hayattayken, burası daha süslüydü. Ama o öldüğünden beri odalar daha erkeksiydi; gereksiz hiçbir şey banndımıiyorlardı.

"Gördüm," dedi Karel. "Görmesine gördüm de inanamadım."

Rodney, "Yahuzcabir kere gördün," dedi. "Çocuk, fazladan hareketi idman boyunca sürekli yaptı. Bunu içgüdüsel olarak yaptığından eminim."

Karel, "Benim gördüğüm kadar hızlı mıydı?" diye sordu.

Rodney, başıyla onayladı. "Hatta daha da hızlı. Diziye fazladan hareketler ekliyordu ama sürenin dışına taşmadan." Önce duraksadı, sonra ikisinin de düşündüğü şeyi dile getirdi. "Çocuk doğuştan yetenekli."

Karel, düşünceli bir biçimde başını yana eğdi. Gördüğü şeyden sonra, bu gerçeğe karşı çıkamazdı. Savaş Ustası'nin çocuğu idman sırasında izlemiş

olduğunu da biliyordu. Ama doğuştan yeteneklilere kırk yılda bir rastlanıldı. Bunlar kılıç kullanmayı bambaşka bir boyutta algılayan, nadir insanlardı. Kılıç kullanmak onlar için bir beceri değil, içgüdüydü. Bunlardan şampiyonlar çıkardı. Kılıç ustası olurlardı. Sör Rodney ve Sör Karel gibi deneyimli savaşçılar, uzman kılıç ıs- talanydılar. Ama doğuştan yetenekli olanlar, bu beceriyi daha ileri bir düzeye taşırlardı. Onların kullandığı kılıç yalnızca kollarının değil, kişiliklerinin de doğal bir uzantısıydı. Kılıç, onların zihinleriyle birlik ve uyum içinde hareket eder, düşünceden bile hızlı hamle yapardı. Doğal yetenekler zamanlama, denge ve ritim konusunda benzersiz bir beceriye sahiptiler.

Aslında onları eğitmekle görevlendirilen kişiye, büyük sorumluluk yüklenirdi. Zaten ileri derecede usta olan bu savaşçıların potansiyelini deha haline getirmek ıçıı, doğal yetenek ve becerilerin dikkatlice geliştirilmesi gerekiyordu.

Karel sonunda, "Emin misin?" diye sordu. Rodney, pencereden dışan bakarak tekrar başını salladı. Hayalinde, çocuğun yıldırım gibi fazladan hareketlerle alıştırma yaptığını görüyordu.

"Eminim," dedi. "Wallace'a gelecek dönem yeni bir öğrencisi olacağını bildinnemiz gerekiyor."

Wallace, Redmont Kalesi'nin kılıç ustasıydı. Görevi, Karel ve diğerlerinin öğrettiği temel kılıç becerilerim kusursuz hale getirmekti. Sıra dışı öğrencilere özel ders verirdi. Hoıace da kuşkusuz bunlardan

biri olacaktı. Karel, alt dudağını bükerek, Rodney'nîn öneraıiş olduğu

zaman dilimini düşündü.

"Ondan önce olmaz mı?" dedi. Gelecek döneme yaklaşık üç ayardı. "Neden hemen başlatmıyoruz? Anladığım kadarıyla temel hareketlerde zaten usta."

Ama Rodney başını iki yana salladı.

"Henüz Hoıace'ı tanımıyoruz," dedi. "îyi bir delikanlıya benziyor, ama bilemezsin ki. Eğer uyumsuz çıkarsa, ileri eğitim almasını istemiyorum."

Karel düşününce, Rodney'ye hak verdi. Hoıace, başka bir hatası sonucu

Savaş Okulu'ndan çıkarılabilirdi. Böyle bir durumda, ileri derecede

eğitimli bir kılıç ustası olması, hem utanç verici hem de tehlikeli

olurdu. Okuldan uzaklaştırılan öğrenciler, genellikle kın güderlerdi.

Rodney, "Bir şey daha var," diye ekledi. "Bu ış aramızda kalsın Moı ton'a da aynı şeyi söylüyor . Henüz çocuğun bu

konuda bir şey bilmesini istemiyorum. Aşırı özgüven duyup başına dert

açabilir."

Karel, "Doğru söylüyorsunuz," diye onun sözlerini onayladı. İki hızlı yudum daha aldı, bardağını masaya koyup ayağa kalktı. "Ben gideyim.

Yazmam gereken raporlar var."

Savaş Ustası, sevecen bir şekilde "Kimin yok kı?" dedi. İki eski dost dertli dertli güldüler. Rodney, "Bir Savaş Okulıı'nda bu kadar çok evrak olabileceği aklıma gelmezdi," dedi.

Karel de sırıtarak, "Bazen diyorum ki, silah eğitimini filan bırakıp düşmanı evrak bombardımanına tutalım, onca kâğıdın altında kalsınlar,"

diye şakalaştı. Tek pannağıyla alnına dokunarak selam verdi. Sonra dönüp

kapıya yöneldi.

Rodney konuşmalarına son bir nokta daha eklerken durdu. "Gözün çocuğun üzerinde olsun, " dedi. "Ama ona belli etmeden."

Karel, "Tabii," diye karşılık verdi. "Ona özel bir yeteneği olduğunu hissettirmememiz gerek."

O sıralar Hoıace'm, özel olduğunu düşünmesi, zaten olanaksızdı. En azından olumlu anlamda. Belayı çeken bir yanı olduğunu düşünüyordu. Etrafta, idman sahasında meydana gelen tuhaf olayla ilgili söylentiler dolaşıyordu. Hoıace'm ne olduğunu anlamayan sınıf arkadaşları, onun Savaş Ustası'nı kızdıracak bir şey yaptığım ve kaçınılmaz cezasını beklediğini sanıyorlardı. Kurallara göre, birinci sınıftan bıı hata yapınca, cezası bütün sınıfa kesilirdi. Yani yatakhanede son derece gergin bir hava vardı. Hoıa- ce, onların suçlayıcı bakış ve tavırlarından kaçmak için nehre
gitmek istedi. Ne yazık kı odadan çıkınca, doğruca Alda, Bryn ve Jeıome'nin kucağına düştü.

Üç çocuk, idman sahasındaki olayın çarpıtılmış bir yorumunu duymuşlardı. Horace'ın kılıç kullanma şekli yüzünden eleştirildiğini düşünüyorlardı. Bu yüzden ona işkence etmeye karar verdiler.

Ama bu ilgilerinin Savaş Okulu personelince hoş karşılanacağından emin değillerdi. Horace'ın, şiddetin Sör Rodney ve diğer hocalar tarafından

onaylanmadığını bilmesi olanaksızdı. Çocuk, işlerin böyle yürüdüğünü

sanıyor, bujoizden zulme ve hakarete katlanıyordu.

Üç öğrenci, Hoıace'ı zaten gitmekte olduğu nehir kıyısına götürdüler.

Böylece hocaları tarafından görülmeyeceklerdi. Orada onu kalçasına kadar

suya sokup yürüttüler, sonra da hazır ola geçirdiler.

Alda, "Bebek kılıcım iyi kullanamıyormuş," dedi.

Sözü Bryn devraldı: "Bebek Savaş Ustası'm kızdırmış. Bebek Savaş Okulu'na layık değilmiş. Bebeklerin eline kılıç verilmemesi gerek."

Jerome alaycı sözleri, "Bebek taş atsın ancak," diye bitirdi. "Bir tane taş al bakayım, bebek."

Hoıace önce duraksadı, sonra etrafına baktı. Suyun dibi taşla doluydu,

eğilip bir tane aldı. Taşı alırken koluyla ceketinin üstü ıslandı.

Alda haince sırıtarak "Küçük taş değil, bebek," dedi. "Sen koca bebeksin, taşın da büyük olmalı."

Bryn, Hoıace'm almasını istediği taşın boyutunu elleriyle göstererek

"Kocaman," dedi. Horace çevresine bakınca,

berrak suda daha büyük taşlar gördü. Eğilip bir tanesini aldı. Bunu

yapmakla hata etmişti. Seçtiği taşı suyun içindeyken kaldırmak kolaydı

ama suyun dışında ağırlığı artıyordu.

Jeroıne "Görelim, bebek," dedi. "Yukarı kaldır onu."

Horace gücünü topladı. Hızla akan nehir, hem ayakta durup hem taşı

kaldırmayı zorlaştırıyordu. Sonra işkencecileri görsün diye taşı göğüs

hizasına kaldırdı.

Alda, "Daha yukari, bebek," diye buyurdu. "Kafanınüstüne."

Horace, emre uydu. Taş giderek ağırlaşıyordu ama onu kafasının üstünde

tuttu. Çocuklar da tatmin oldular.

Jerome, "Böyle iyi, bebek," dedi. Bunun üzerine Horace, taşı aşağı indirmeye başladı.

Jerome kızarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Böyle iyi, dedim. Yani taşın orada kalmasını istiyorum."

Horace taşı güçlükle yine başının üzerine kaldırdı. Bryn ile Jerome,

memnuniyetlerini belli edercesine başlarini salladılar.

"Şimdi öyle kal," dedi Jerome. "Beş yüze kadar say. Sonra yatakhaneye dönebilirsin."

Bryn, zevkle sırıtarak, "Saymaya başla," diye buyurdu.

"Bir, iki, üç..." diye saymaya başladı Horace, ama hepsi aynı anda bağırarak sözünü kestiler.

"Yavaş, bebek! Acele etmeden. Baştan başla."

"Bir... iki... üç..." diye saydı Horace, diğerleri beğeniyle başlanın salladılar.

Alda. "Hah, şöyle. Ağır ağır beş yüze kadar saydıktan sonra serbestsin,"

dedi.

Jerorne "Sakm hile yapmaya kalkışma, anlarız," diye oııı tehdit etti. "O

zaman geri dönüp bine kadar sayarsın."

Üç öğrenci, gülüşerek okıila döndüler. Hoıace, taşın ağırlığından

titreyerek, gözlerinde binken hırs ve utanç yaşlarıyla,

• •

akıntının ortasında dikili kaldı. Üstüne üstlük ıslak giysileri taşı

havaya kaldırmayı daha da zorlaştırıyordu ama o dayandı. Bir yere

saklanıp onu izlemediklerinden emin olamıyordu. Eğer öyleyse, ona bunun

bedelini ödetirlerdi.

Madem bu işler böyle yürüyor, katlanırız o zaman, diye düşündü. Ama kendi kendine, bu küçük düşürücü hareketlerin intikamını ilk fırsatta alacağına söz verdi.

Uzun bir süre sonra ıslak giysiler, ağrıyan kollar ve kalbinde bir hınç

duygusuyla okula döndü. Akşam yemeğim kaçınnıştı ama umrunda değildi.

Yemek yiyecek hali yoktu.

ON DÖRT

Halt, "Onu biraz yürüt," dedi.

Will, zeki gözleriyle onu izleyen midilliye baktı.

"Haydi, oğlum," dedi ve yıılan çekti. Çekici ise yürümeyi reddederek, ön bacaklarına dayandı. Wıll, ıpı daha sert çekerek, inatçı midilliyi

yelinden kımıldatmaya çalıştı.

İhtiyar Bob, "Senden daha kuvvetli!" diyerek kıkır kıkır güldü.

Wıll, utançtan kulaklarının kızardığını hissetti. Yıılan daha kuvvetli

çekti. Çekici ise direndi. Bu bir evi çekmekten farksızdı.

Halt tatlılıkla, "Ona bakma," dedi. "İpi tut ve yanında yürü. Sem takıp edecektir."

Wıll, bu şekilde denedi. Sırtını Çekıci'ye döndü, ıpı sıkıca tutup yürümeye başladı. Midilli bu kez, rahat hareketlerle onun peşinden gitti.

Orman Muhafızı, başıyla otlağın öteki ucundaki çıtı gösterdi. Will, oraya bakınca, çıtın üzerine yerleştirilmiş bir eyer gördü.

Orman Muhafızı, "Eyerle onu," dedi.

Çekici, uysal bir şekilde çite doğru yürüdü. Will, dizginlen çit tahtasına bağlayıp eyeri midillinin sırtına koydu. Sonra da eğilip, eyerin kayışlarını bağladı.

İhtiyar Bob, "Kayışları sıkı çek," diye öğütledi.

Nihayet eyer iyice yerme oturdu. Will hevesle Halfa baktı. "Şimdi binebilir miyim?" diye sordu.

Orman Muhafızı yanıt vermeden önce çarpık sakalını düşünceli biçimde sıvazladı. Sonunda, "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsan, bin," dedi.

Will, bir an duraksadı. Bu sözler ona bir şeyler anımsatıyordu. Ama hevesi baskın çıktı ve ayağım üzengiye" takıp çevik bir hareketle midillinin sırtına bindi. Çekici kımıldamadan durdu.

Will, topuklarıyla midilliyi mahmıızlayarakA "Haydi!" dedi.

Önce hiçbir şey olmadı. Sonra Will, midillinin vücudunun hafifçe sarsıldığını hissetti.

Çekici, bir anda kaslı sırtını büktü ve dört ayağı da aynı anda yerden

kesilecek şekilde havaya fırladı. Sert bir şekilde yana döndü ve ön

ayaklarının üzerine basıp arka bacaklarını havaya savurdu. Will, düzgün

bir şekilde midillinin kulaklarının üzerinden uçtu, havada bir tam takla

atıp sırtüstü yere düştü. Ayağa kalkıp üzerini silkeledi.

Çekici, Will'in yanında dikilerek kulakları havada, ona baktı.

Neden böyle aptalca bir şey yaptın ki? der gibi bakıyordu.

4 Eyerin iki yanında asılı bulunan ve hayvana binildiğinde ayakların

basılmasına

yarayan, altı düz demir halka. (E.N.)

5 Hayvanı hızlanması için dürtmek. (E.N.)

İhtiyar Bob, gülmekten sarsılarak çite dayandı.

Wıll ise Halfa bakıyordu. "Nerede hata yaptım?" diye sordu. Halt, çitin altından geçip, ikisine de merakla bakan Çekici'ye doğrıı yürüdü. Dizgini tekrar Wıll'e verdi, sonra da bir elini onun omzuna koydu. "Hata

yapmadın, amabu sıradan bir at değil," dedi. "Çekici, bir Orman Muhafızı atı olarak yetiştirildi."

Wıll, sinirli bir şekilde "Farkı ne?" diye onun sözünü kesti.

Halt elim kaldırarak onu susturdu. "Fark şu: Orman Muhafızı atma binmeden önce, ondan ızııı istersin," dedi. "Bu şekilde eğitildikleri için çalınmazlar."

Wıll, başım kaşıyarak "Hiç böyle bir şey duymadım!" dedi.

İhtiyar Bob, gülümseyerek onlara doğru yürüdü. "Çoğu insan bilmez bunu,"

dedi. "Bu sayede Orman Muhafızlan'nın atlarını çalmaya kimse cesaret edemez."

Will, "Peki," dedi. "Bir Orman Muhafızı'nm atma binmeden önce ne denir?"

Halt omuz silkti.

"Atina göre değişir. Her biri farklı davranılmaya alışıktır." Büyük atı gösterdi. "Mesela benim atım 'permettez moi' sözcüklerine yanıt verir."

"Permettez moi?" diye tekraıiadı Wıll. "Hangi dilde bu?"

Halt, "Galea. Anlamı, 'İzin verir misin?' Abelard'm annesiyle babası Galyalı, ondan dolayı bu dile yatkın," diye açıkladı. Sonra İhtiyar Bob'a döndü. "Çekici için hangi sözler kullanılıyor burada, Bob?"

Bob gözlerim devirerek, hatıılayamıyormuş gibi yaptı. Sonra yüzü

aydınlanıverdi.

"A, tamam, hatırladım!" dedi. "Buna binmeden önce, 'Sakıncası var mı?'

diye soracaksın."

Will, "Sakıncası var mı?" diye tekrarlayınca. Bob başını iki yana salladı.

"Bana sormayacaksın, delikanlı! Atın kulağına söyle!"

Kendim biraz aptal gibi hisseden ve bu ıkı adamın onunla dalga geçip

geçmediklerini kestiremeyen Will, öne çıkıp Çekıcı'nıı kulağına

tatlılıkla fısıldadı:

"Sakıncası var mı?"

Çekici yavaşça kişnedi. Wıll kuşkuyla iki adama baktı, Bob onu

cesaretlendirmek için başını salladı. "Haydi! Bıı sırtına! Artık genç Çekıci'deı sana zarar gelmez."

Wıll, son derece dikkatli bir şekilde, yine Çekıci'nın tüylü sırtına

bindi. Sırtı, hâlâ az önceki düşmenin etkisiyle ağlıyordu. Bir an kımıldamadan oturdu. Hiçbir şey olmadı. Sonra Çekıci'yi hafifçe mahmuzladı. "Haydi, oğlum," dedi nazikçe.

Çekicı'nm kulaklan seğirdi ve hayvan yavaşça yürümeye başladı.

Will önlemi elden bırakmadan, ona otlakta bır-ıkı tur attırdı. Sonra yine topuklarıyla hafifçe dürttü. Çekici, bu kez yumuşak bir koşu tutturdu.

Will de hareketlerim hayvanın ritmine kolaylıkla uydurdu. Halt, memnun bir ifadeyle onları izliyordu. Çocuk, yetenekli bir biniciydi.

Orman Muhafızı, otlağın kapısını tutan kısa ıpı çözüp, kapıyı açtı. "Onu dışarı çıkar. Wıll!" diye seslendi, "neler yapabileceğim görmüş olursun!"

Will söyleneni yaparak, midilliyi kapıya yöneltti. Açık alana çıkarlarken, atı topuklarıyla bir kez daha dürttü. Altındaki kaslı ufak bedenin hemen kasıldığını hissetti. Sonra Çekici, dörtnala koşmaya başladı.

Rüzgâr, midilliyi hızlandırmaya çalışan Wıllin kulaklarında uğulduyordu. Çekici'nin kulakları havaya dikildi ve midilli daha da hızlandı.

Rüzgâr gibi gidiyordu. Çocuğu sırtında ağaçlara doğru uçururken, kısa bacaklan görünmüyordu bile. Will, midillinin nasıl tepki vereceğim bilmediğinden, sol dizgini hafifçe çekti.

Çekici, anında sola dönerek ağaçlardan uzaklaştı. Wıll tekrar otlağa dönene kadar, dizginin sol tarafım hafifçe çekmeye devam etti. Will,

birden ne kadar uzaklaştıklarını görünce, hayretle bağırdı. Halt ile Bob, ufacık görünüyorlardı. Ama Çekici, onlara doğru dörtnala ilerledikçe,

hızla büyüyorlardı.

Birden önlerinde bir kütük belirdi. Will, ondan kaçıirmak içıı bir

girişimde bıılunamadan, Çekici gücünü toplayıp dengesini buldu ve kütüğün üzerinden atladı. Will heyecanla bağırdı, midilli de ufak bir kişnemeyle

ona yanıt verdi.

Neredeyse otlağa vannışlardı, Wıll iki dizgini de hafifçe çekti. Çekici

anında hızlandı, sonra da yürümeye başladı. Wıll midilliyi Halt'un

yanında durdurunca, Çekici, tüylü başını arkaya atıp kişnedi. Wıll de

eğilip midillinin boynunu okşadı. "Harikaydı!" dedi nefes nefese. "Rüzgâr gibi gidiyor!"

Halt, ciddi bir edayla başını salladı. "Tam anlamıyla rüzgâr gibi

gitmiyor olabilir," dedi, "ama hızlı gittiği kesin." İhtiyara döndü. "Onu ıyı yetiştirmişsin. Bob."

İhtiyar Bob, minnetle başını eğdi ve uzanıp tüylü küçük midillinin başını okşadı. Hayatı boyunca Orman Muhafız Birliği'nin atlanırı çiftleştirme,

yetiştirme ve eğitme işiyle uğraşmıştı ve bu midilli, gördüğü atlar

arasında en iyi olanlardan biliydi.

Şefkatle "Gün boyu bu hızını korur," dedi. "Bu Çekici var ya, o şişko savaş atlarından kat kat üstündür. Delikanlı da ıyı idare etti onu, ha,

Muhafız?"

Halt, sakalını sıvazlayıp "Fena değildi," dedi.

Bunun üzerine Bob sinirlendi. "Fena değil miydi? Ne katı adamsın,

Muhafız! Delikanlı o kadar sarsıntıda tüy gibi oturdu!" İhtiyar adam midillinin üzerinde oturan Will'e bakıp beğeniyle başını salladı.

"Bazıları gibi dizginlere de asılmıyor. Hayvanın yumuşak ağzına nazikçe dokunuyor."

Wıll, ihtiyar at terbiyecisinin bu övgüsü üzerine sırıttı. Göz ucuyla

Halfa baktı ama Muhafız her zamanki gibi ciddiydi.

Hiç gülmüyor, diye düşündü Will. İnecekti ama telaşla durdu. "İnmeden önce Çekıci'ye bir şey söylemem gerekiyor mu?" diye sordu.

Bob kahkahaya boğuldu. "Hayır, delikanlı. Bir kere söyledin ya, yeter.

Genç Çekici artık unutmaz." Rahatlayan Wıll yere indi. Midillinin yanında durdu, Çekici de sevgiyle başını ona doğru uzattı. Wıll elma kovasına bir göz atrp, "Ona bir tane daha verebilir miyim?" diye sordu.

Halt başıyla onayladı. "Evet, ama yalnızca bir tane," dedi. "Bunu alışkanlık haline getirme. Onu sürekli beslersen şişmanlar ve koşamaz

hale gelir."

Çekici, hızla kişnedi. Yemesi gereken elma sayısı konusunda Halfla aynı

fikirde olmadığı belliydi.

Will, bütün gün İhtiyar Bob'dan at binmenin incelikleri hakkında bilgi

aldı. Küçük atın bakımına dair güzel şeylerin yanı sıra, Çekici'nin

eyerinin bakımı ve tamiriyle ilgili şeyleri de öğrendi.

Hayvanı, tüylerini parlatana kadar fırçalayıp tımar etti.* Çekici de

bundan pek memnun olmuşa benziyordu. Kolları kopacak gibi ağrıyan, bitkin haldeki Will, bir saman balyasının üzerine çökmüştü. Tabii tam o anda

Halt içeri girdi.

"Benimle gel," dedi. "Tembelce oturacak zaman değil. Karanlık basmadan evde olmak ıçıı yola çıkmamız gerek."

Böyle söyleyip, atının sırtına bir eyer vurdu. Wıll, Mııha- fız'm dediği

gibi "tembelce oturmadığım" söyleme zahmetine girmedi. Ayrıca Halt'ın ormanın kenarındaki küçük evine at sırtında dönecek olmaları, onu

heyecanlandırmıştı. Anlaşılan bu ıkı at, kadroya katılmıştı artık. Will,

Halt'ın atının zaten öyle olduğunu anlamıştı. Muhafız, Çekıci'yi İhtiyar Bob'un ahırından çıkarmadan önce, Will'in ata binme ve Çekıcı'yle

iletişim kurmadaki becerisini göstermesini beklemişti.

Atlar, karanlık ormanda hızla giderlerken, arada bir sohbet eder gibi

aralarında kişniyorlardı. Will, aklına gelen soruları sormamak için

kendini zor tutuyordu. Ama MuhafızTn yanında gevezelik etme konusunda

dersini almıştı.

Sonunda kendim daha fazla tutamadı. "Halt?" dedi.

Orman Muhafızı homurdandı. Will bunu daha fazla konuşmaması ıçıı bir

işaret olarak algıladı.

"Atının adı ne?" diye sordu çocuk.

6 Binek hayvanlarının kıllarını, derisini temizlemek. (E.N.)

Halt ona baktı. Atı, Baron'un ahırındaki savaş atlarıyla kı- yaslanamasa

da Çekici'den dalıa iliydi. "Adı Abelaıd," dedi.

Will, "Abelaıd?" diye tekrar etti. "Bu nasıl isim?"

Muhafız, "Galea bir isim," diyerek sohbeti bitirdi.

Birkaç kilometre daha sessizce ilerlediler. Güneş, ağaçların üzerinde alçalıyordu. Ağaçların uzun ve çarpık gölgelen, yavaş yavaş yere düşüyordu. Wıll Çekici'nin gölgesini inceledi. Midillinin gölgesinde bacakları anonnal derecede uzun, bedeni aşırı küçük görünüyordu. Will Halt'un dikkatini buna çekmek istedi ama böyle önemsiz bir gözlem, Muhafız'ı etkilemezdi. Bunun yerine, cesaretini toplayıp, birkaç gündür kafasını kurcalayan başka bir soruyu sormaya karar verdi.

"Halt?" dedi yine.

Orman Muhafızı hafifçe ıç geçirdi. "Yine ne var?" diye sordu. Sesinin tonu, pek de cesaretlendirici değildi. Will, buna karşın sorusunu sordu.

"Morgarath'ın yenilmesini bir Orman Muhafızı'nın sağladığını söylediğim anımsıyor musun?"

Halt "Milinim," diye homurdandı.

Çocuk, "Şey, merak ettim de... O Onnaıı Muhafızı'nın ismi neydi acaba?" diye sordu.

Halt, "İsimlerin önemi yoktur," dedi. "Hiç hatırlamıyo- m m."

Will, "Sen miydin?" diye devam etti. O Orman Muhafızı'nın Halt olduğuna emindi.

Halt o ciddi bakışlarını yine Will'e çevirdi, "isimlerin önemi yok dedim," diye tekrarladı. Aralarında birkaç saniye süren

bir sessizlik oldu. Sonra Orman Muhafızı şöyle dedi: "Önemli olan ne, biliyor musun?"

Wıll, başını sallayarak bilmediğini belirtti.

Muhafız, "Akşam yemeği önemlidir!" dedi. "Acele etmezsek akşam yemeğine geç kalacağız."

Halt, topuklarıyla Abelaıd'ı mahmuzlayınca, at Halt'un yayından çıkan ok

gibi fırlayarak, birkaç saniye içinde Wıll ile Çekıci'yi arkada bıraktı.

Will de Çekıci'yi dürttü ve küçük midilli, iri arkadaşının peşinden

koşmaya başladı.

Wıll, "Haydi, Çekici!" diye zorladı onu. "Gösterelim onlara, Muhafız atı nasıl koşarmış!"

ONBES

Wi.ll, Çekıci'yı kale duvarlarının dışında kurulan, kalabalık panayır

alanından geçirdi. Sanki bütün köy ve şato sakinleri panayır alanındaydı.

Bu yüzden Çekici, kimsenin ayağına basmamak için dikkatli olmak

zorundaydı.

O gün, bütün ürünlerin kış ayları için toplanıp depolandığı Hasat Günü

idi. Baron, hasatla geçen zorlu bir ayın ardından, halkına bir günlük

tatil verirdi. Her yıl bu zamanlar gezici panayır kaleye gelir, çadır

kurup tezgâh açardı. Ateş yutanlar, gösteri sanatçıları, şarkıcılar ve

ozanlar olurdu. Şişe şeklindeki tahta parçalarına, yumuşak deriden top

atarak veya dörtgen şekillere halkalar geçirerek ödül kazanılan çadırlar

vardı. Will bazen bu dörtgenlerin, halkalardan bir parça daha büyük olabileceklerini düşünürdü. Şimdiye kadaır kazanan çıktığını da görmemişti. Ama eğlenceli bir oyundu ve Baron hepsinin masrafım kendi kesesinden ödüyordu.

Fakat şu anda Wıll, panayırla ilgilenmiyordu. Eski yatakhane aıkadaşlanyla buluşmaya gidiyordu.

Zanaat Ustaları'nin çıraklarına Hasat Günü'nde izin vermeleri gelenektendi. Wıll, haftalardır Halt'un bıı uygulamaya uyup uymayacağını merak ediyordu. Orman Muhafızı'nın gelenekleri umursadığı yoktu. Her şeyi kendi bildiği gibi yapıyordu. Ama Will'in tasası ıkı gece önce dinmişti.

Halt, huysuz bir tavırla Wıll'e tatil yapabileceğini söylemiş, son üç ayda öğrendiği her şeyi unutacağından emin olduğunu da eklemişti.

Will'in son üç ayı, Halt'un ona verdiği yay ve bıçaklarla durmadan alıştırma yapmakla geçmişti. Kalenin dışındaki çayırlarda, Halt'un atmaca gözlerine görünmeden, bir saklanma alanından diğerine ilerleyerek geçen üç ay. Çekıcı’ye bakıp ona binerek, küçük midilliyle aralannda bir bağ kurmaya çalışarak geçen üç ay.

En zevkli yani da buydu, diye geçirdi akimdan.

Artık biraz dinlenip, eğlenmeye hazırdı. Hoıace'm orada olacağını düşünmek bile keyfim kaçıamazdı. Kını bilir, belki Savaş Okulu'ıda birkaç aylık sıkı eğitim, onu biraz terbiye etmişti.

Tatil gününde buluşmayı ayarlayan Jeııny idi. Mutfaktan taze üzümlü ve

elmalı turta getireceğini söyleyerek, arkadaşlarını ikna etmişti. Jeııny, Chubb Usta'nıı gözde öğrencilerinden biri haline gelmişti ve Chubb Usta

önüne gelene öğrencisini övüyordu. Tabii yeteneğini geliştirmesinde onun verdiği eğitimin önemini vurgulamayı ihmal etmiyordu.

O turtaları düşündükçe, Will'in midesi gurulduyordu. Açlıktan ölüyordu,

çünkü turtalara yer kalsın diye sabah kahvaltı etmemişti. Jeıınyiiii

tuıtalari, Redıiıont Kalesi'nde çoktan ünlü olmuştu.

Will, buluşma yerine erkenden gelmişti, Çekici'nin sirtodan inip, onu bir elma ağacının gölgesine götürdü. Küçük midilli başını kaldırıp,

yüksekteki elmalara baktı. Wıll gülüp çabucak ağaca tınnandı ve bir elma

koparıp midilliye verdi.

"Başka yok," dedi. "Halt'un elmalar konusunda ne dediğini biliyorsun."

Çekici, sabırsızca başını salladı. Bu konuda Orman Muhafızı'y la hâlâ

anlaşamıyorlardı. Wıll, etrafına baktı. Diğerlerinden iz yoktu. O da

ağacın gövdesine yaslandı ve beklemeye koyuldu.

Arkasından boğuk bir ses, "Vay, bu genç Will değil mi?" dedi.

Wıll, ayağa fırlayıp elim alnına götürerek, kibarca selam verdi.

Karşısında, yanında birkaç kıdemli şövalyesiyle, kocaman atının üzerinde

oturan Baron Aıald duruyordu.

Will, heyecanlanarak "Evet, efendim," dedi. Baron'un onunla konuşmasına alışık değildi. "Hasat Gününüz kutlu olsun, efendim."

Baron, Wıll'e teşekkür ettikten sonra, eyerinin iizeıindeıı sarkarak öne

doğru eğildi. Will, ona bakabilmek için başını kaldırmak zorundaydı.

Baron, "Oranın bir parçası gibi durduğunu söylemem gerek, delikanlı,"

dedi. "O gıı Orman Muhafızı pelerininle seni zor tanıdım. Halt sana bütün numaralan öğretti mi?"

Will ıızeıindeki gıi-yeşıl peleıine baktı. Bunu ona birkaç hafta önce

Halt vermişti. Gıı ve yeşil karışımının insanın şeklim nasıl

belirsizleştirdiğini ve onu manzaranın içinde görünmez kıldığını

göstermişti. Orman Muhafızlan'nın bu sayede fark edilmeden rahatça

dolaşabildiklerini anlatmıştı.

Wıll, "Pelerinden dolayı, efendim," dedi. "Halt bıına kamuflaja diyor."

Baron, Will'in yeni öğrenmiş olduğu bu kelimeyi bildiği için başını

salladı.

Yapay bir ciddiyetle, "Bunu pasta çalmak için kullanmayasın," dedi. Wıll ateşli bir şekilde başını salladı. Hemen "A, hayır, efendim!" dedi. "Halt bana böyle bir şey yaparsam kıçımın delisini. . ."Duraksadı, bir an "kıç"

kelimesini. Baron gibi yüce bir insanın huzurunda kullanabileceğinden

emin olamadı.

Baron, giilmemeye çalışarak başını anlayışla salladı.

"Anlıyorum," dedi. "Halt'la geçinebiliyor musunuz. Will? Orman Muhafızı olmayı öğrenmek hoşuna gidiyor mu?"

Will duraksadı. Hoşlanıp hoşlanmadığını düşünmeye vakti

olmamıştı. Günleri yem numaralar öğrenmek, yay ve bıçaklar-

• •

la çalışmakla ve Çekıci'yle ilgilenmekle geçiyordu. Uç aydır, ilk kez bu

konuda düşünecek fırsatı buluyordu.

Duraksayarak, "Evet, hoşuma gidiyor," dedi. "Yabıız..." Sesi zayıfladı.

Baron ona daha yakından baktı.

"Yalnız, ne?" diye üsteledi.

Wıll, ağırlığım bir ayağından diğerine verirken, içinden onu bu durumlara sokan düşük çenesini tutabilmeyi diledi. Sanki kelimeler, düşünmeye

fırsat bulamadan, kendiliğinden ağzından çıkıyorlardı.

Kekeleyerek "Yalnız... Halt hiç gülmüyor," dedi. "Her zaman ciddi."

Wıll, Baıon'un yine gülmemek için kendini zor tuttuğunu fark etti.

7 Ortam koşullarına uyum sağlayarak gizlenme. (E. N.)

Baron Aıald, "Eee," dedi. "Orman Muhafızlığı ciddi bir iştir, biliyorsun.

Eminim, Halt sana bunu söylemiştir."

Wıll dertli dertli, "Sürekli söylüyor," dedi. Baron bu kez gülmekten kendini alamadı.

"Onun sana söylediklerini dikkatle dinle, delikanlı," dedi. "Onun yanında çok ciddi bir meslek öğreniyorsun."

"Evet, efendim." Wıll, Baıon'la aynı fikirde olmasına biraz şaşırmıştı.

Baron Aıald, uzanıp atının dizginlerini tuttu. Asilzade uzaklaşmadan

önce. Wıll aniden bir adım attı.

Çekinerek, "Affedersiniz, efendim," dedi.

Baron tekrar ona döndü. "Evet, Will?" diye sordu.

Will yine bacak değiştirdi, sonra söze devam etti. "Efendim,

ordularımızın Moıgarath ile savaşını hatırlıyor musunuz?"

Baron'un neşeh yüzünü bir anda bulutlar kapladı. "Kolay unutulacak bir şey değildi, evlat," dedi. "Ne olmuş?"

"Efendim, Halt, Ayrılıklar Nehri'ni geçmek için gizli yolu süvarilere gösterenin bir Orman Muhafizı olduğunu söyledi de, böylece düşmana

arkadan saldırmışlar...”

Aıald, "Doğru," dedi.

"Efendim, ben o Orman Muhafızı'nın ismini merak ediyorum da." Will kendi cesaretinden utanıp kızardı.

Baron, "Hah sana söylemedi mi?" diye sordu.

Wıll omuzlarını silkti. "İsimlerin önemli olmadığım söyledi. İsimler değil, akşam yemeği önemliymiş."

Baron Aıald, kaşlarını çatarak, "Ama sen, buna karşın isimlerin önemli olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi.'

Will yutkunup sözlerim sürdürdü. "Bence o Halt'tu, efendim," dedi. "Bu kahramanlığından dolayı neden ödüllendiril- mediğini merak ettim."

Baron, bir an düşünüp devam etti.

"Haklısın Will," dedi. "O Halt'tu. Ben ona bundan dolayı onur nişanı vermek istesem de o bunu istemedi. Orman Muhafızları'nin böyle şeylere

önem vermediğini söyledi."

Will, şaşkınlıkla "Ama..." dedi. Baıon'un havaya kalkan eli, onun daha fazla

konuşmasını engelledi. "Siz Orman Mu- hafızlan farklı

insanlarsınız. Will. Sen de bunu anlamışsmdır artık. Bazen başka

insanlar, onlan anlamazlar. Sen Halt'u dinle, o ne derse onu yap. Eminim

şerefli bir hayatın olacak."

"Evet, efendim." Wıll yine selam verdi. Baron da dizginlerini hafifçe atının ensesine vurarak, onu panayır alanına doğru çevirdi.

Baron "Bu kadar sohbet yeter," dedi. "Bütün gün çene çalamayız. Ben panayıra gidiyorum. Belki bu yıl, o halkalardan birini olmaz olasıca bir

dörtgene geçirebilirim!"

Baron uzaklaşmaya başladı. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi dizginlerini

çekti.

"Will!" diye seslendi.

"Evet, efendim?"

"Halt'un, sana kahramanlığım benim söylediğimden haberi olmasın. Bana kızmasını istemem."

Wıll sırıtarak, "Olur, efendim," dedi. Baron uzaklaşırken, o da oturup arkadaşlannı beklemeye devam etti.

ON ALTI

Jenny, Alyss ve Geoıge, kısa bir süre sonra geldiler. Jenny, söz verdiği

gibi, kınnızı bir beze sanlı, taze turtalara getıaıiş- ti. Onlan elma

ağacının altına özenle koyarken, diğerleri de Jenny'nin etrafında

toplandılar. Genellikle ağırbaşlı duran Alyss bile, Jenny'nin

şaheserlerini tatmak için sabırsızlanıyordu.

Geoıge, "Haydi!" dedi. "Açlıktan ölüyorum!"

Jenny, başım sallayıp "Hoıace'ı bekleyeceğiz," dedi. Ama gelip geçen insanların arasında onu göremiyordu.

Geoıge, "Yapma," diye ona yalvardı. "Bütün sabah Baıoıı'dan izin kopamiaya çalıştım!"

Alyss, gözlerini devirdi. "Belki de başlamalıyız," dedi. "Yoksa Geoıge yasal bir tartışma başlatacak. Bütün gün burada kalacağız. Horace'ın

hakkım ayımız."

Wıll sırıttı. Geoıge'un Seçmeler'dekı utangaç, kekeme çocukla ilgisi kalmamıştı. Belli kı Yazma Okulu onu açmıştı. Jenny herkese ikişer turta

verdi, iki tane de Hoıace'a ayırdı.

"Başlayalım bari," dedi. Hepsi birden turtalara yumuldular ve koro halinde, turtaya övgüler düzmeye başladılar. Jenny'nin ünü, boşuna

yayılmamıştı.

Geoıge, ayağa kalkıp kollarım bir mahkemeye seslenıicesı- ne ıkı yana

açarak "Buna," dedi, "yalnızca turta denemez, sayın yargıç. Bunu basit bir turta olarak tanımlamak, büyük haksızlık olur!"

Will, Alyss'e döndü. "Ne zamandan beıı böyle bu?" diye sordu.

Alyss, gülümsedi. "Birkaç aylık hukuk eğitiminden sonra hepsi böyle

oluyor. Bugünlerde en büyük sorunumuz Geoıge'un çenesini kapatmak."

• •

Jenny, "Ah, otur George," dedi. Övgüden utansa da turtanın beğenilmesi hoşuna gitmişti. "Salak şey."

"Olabilir, güzel hanım. Ama beni salaklaştıran bu sanat eserlerinin büyüsüdür. Bunlar turta değil, adeta senfoni!" Elindeki yarım turtayı kaldırıp diğerleriyle tokuşturur gibi yaptı.

"Size... Bayan Jenny'nın turta senfonisini sunuyorum!"

Alyss ile Wıll, birbirlerine ve Geoıge'a gülümseyerek, kendi turtalarını kaldırıp tokuşturdular. Ardından dört çırak, kahkahayı bastı.

Ne yazık kı Hoıace, tam da o anda geliverdi. Aralarında bir tek o, yeni hayatında sıkıntı çekiyordu. Sert ve aralıksız idman, katı disiplin onu mahvetmişti. Bunu bekliyordu tabii ve normal şartlarda bunun üstesinden de gelebilirdi. Ama Bıyn, Alda ve Jeıome'nin nefretinin odağı olmak, hayatını tam anlamıyla kâbusa çevirmişti. Üçüncü sınıf öğrencileri, onu gecenin herhangi bir saatinde yatağından kaldırıp, en utanç verici ve yorucu işleri yapmaya zorluyorlardı.

Düzensiz uykular ve ne zaman tepesine bineceklerim bilmemenin gerginliği, Hoıace'm sınıfından geri kalmasına yol açıyordu. Hoıace'a acırlarsa onunla birlikte hedefhaline geleceklerini anlayan yatakhane arkadaşlan da onu kendi haline bırakmışlardı. Böylece Horace, dertleriyle bir başına kalmıştı. Her zaman çok istemiş olduğu şeyden hızla soğuyordu. Savaş Okulu'ndan nefret ediyordu ama daha fazla alçalıp utanmadan, bu beladan nasıl sıyrılacağım kestiremiyoıdu.

Savaş Okulu'nun kısıtlamalarından ve geıiliminden kaçabildiği şu tek günde, arkadaşlarının kendilerine ziyafet çekmekte olduğunu ve onu

bekleme zahmetine girmediklerini görünce kızdı ve gücendi. Jenny'nin ona ıkı turta ayırdığını bilmiyordu. Hepsini dağıtmış olduğunu sanıyordu ve en çok buna içerledi. Halbuki Jenny, yetimhanedeki en yakın arkadaşıydı. Jenny daima neşeli, arkadaş canlısıydı ve başkalarının dertlerini dinlemeye istekliydi. Horace, bugün onu görmek için can atıyordu ama Jenny, onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Diğerleri hakkında kötü düşünmeye hazırdı. Aiyss kendini ondan üstün görür gibiydi, Horace'dan hep uzak dunnuştu. Wıll ise dunnadan dümenler çevirip, Horace'ın tırmanamadığı o devasa ağaca kaçıyordu. En azından, Horace bu ruh halindeyken olaylaıı böyle görüyordu. Tabii, WiH'in kulağına tokadı patlattığını veya çocuğu, "Pes ediyorum!" diye bağııtana kadar kafakola aldığım unutuyordu.

Geoıge'a gelince... Horace onu hiçbir zaman ciddiye almamıştı. Sıska çocuk çalışkandı ve burnunu kitaplardan çıkarmazdı, Horace, onu hep silik bir kışı olarak görürdü. Şimdi eğleniyor, gülüyor ve onım turtalarını yiyorlardı. Birden hepsinden nefret etti.

Sitemle, "Aman ne güzel!" dedi. Çocuklar, kahkahaları sönerek ona döndüler. Tabii ilk toparlanan Jenny oldu.

"Hoıace! Sonunda geldin!" dedi. Ona doğru gidecekken, Hoıace'in yüzündeki soğuk ifadeyi fark edip durdu.

Horace, "Sonunda mı?" dedi. "Birkaç dakika geç kaldım diye 'sonunda1 gelmiş oluyorum, öyle mi? Ama yine de geç kaldım çünkü bütün turtaları

mideye indirdiniz."

Bu, zavallı Jenny'ye haksızlıktı. Çoğu aşçı gibi yemek yaptıktan sonra, onun da canı yemekristemezdi. Asıl başkalarının onun yaptığı yemeği

afiyetle yemesini izlemekten - ve övgüleri dinlemekten - zevk alırdı. Bu

nedenle hiç turta yememişti. Peçeteye sarıp ona sakladığı ıkı turtayı

almak için döndü.

Çabucak "Hayır, hayır," dedi. "Daha var! Bak!"

Ama Hoıace'in bastırılmış öfkesi, onu mantıklı konuşmaktan ve

davranmaktan alıkoyuyordu. "Hu," dedi alaycı bir şekilde, "o zaman ben daha sonra geleyim de onları da yiyip bitirin."

"Horace!" Jenny'nin gözleri doldu. Hoıace'in niye böyle davrandığım anlamıyordu. Yetimhane arkadaşları için düzenlediği bu hoş toplantı,

tatsızlaşmıştı.

Geoıge, öne çıkarak Hoıace'a merakla baktı. Savaşçı çırağını, sanki bir

serginin parçası ya da mahkemeye sunulan bir delilmiş gibi, yakından

inceledi. Sakin bir tavırla, "Bu kabalığa hiç gerek yok," dedi. Ama Horace, onu dinleyecek halde değildi. Çocuğu öflceyle yana itip, "Git başımdan," dedi. "Aylıca bir savaşçıyla nasıl konuştuğuna dikkat et."

Wıll alayla, "Sen henüz savaşçı değilsin," dedi. "Sen de bizim gibi daha çıraksın."

Jenny, Will'e konuyu kapatması ıçm eliyle küçük bir hareket yaptı. Kalan

turtalan yemeye hazırlanan Hoıace, yavaşça başını kaldırdı. Bir ıkı

saniye, Wıll'ı baştan aşağı süzdü.

"Olıo!" dedi. "Bakıyorum casus çırağı da bugün aramızda!" Espıisıne gülüp gülmediklerine baktı. Gülmüyorlardı ama kabalığına kabalık eklemişti.

"Galiba Halt, sana etrafta sinsice dolaşıp herkesi gözetlemeyi öğretiyor, değil mi?" Horace yanıt beklemeden ileri doğru bir adım atıp, WiH'in alacalı pelerinini alaycı bir şekilde gösterdi. "Bu ne? Hepsini aynı renk yapacak kadar boya yok muydu?"

Will usulca "Bu, Ornan Muhafızı pelerini," dedi. İçinde kabaran öfkeyi bastırmaya çalışıyordu.

Horace, küçümser bir edayla kırıntılar saçarak, yarım turtayı ağzına

tıktı.

Geoıge, "Bu kadar kaba olma," dedi.

Horace, kızaran yüzüyle yazıcı çırağına döndü. Onu "Ağzından çıkanı

kulağın duysun, oğlum!" diye tersledi. "Karşında bir savaşçı var, tamam mı?"

Will, "Savaşçı çırağı," diye tekrarladı. "Çırak" kelimesini vurgulamıştı.

Horace, daha çok kızararak öfkeyle ikisine baktı. Will, iri çocuğun

saldırmaya kalkacağını anlayarak hazırlandı. Ama Horace, Will'in

gözlerindeki ateşi görünce duraksadı. Onun böyle diklendiğini daha önce

hiç görmemişti. Eskiden Will'i tehdit ettiğinde, onun korktuğunu görürdü.

Şimdi ise sahip olduğu özgüven Horace'ı durdurmuştu.

O da dönüp, Geoıge'u göğsünden itekledi.

Uzun, ince çocuk geriye doğru sendelerken, "Gördün mü kabalığı?" dedi.

Geoıge düşmemek için kollanın salladı. Kazara elini Çekici'nin böğrüne

çarptı. Sessizce geviş getinnekte olan küçük midilli, ansızın şaha

kalktı.

Wıll, "Sakin ol. Çekici," dedi. Çekici hemen sakinleşti. Ama şimdi Horace onu fark etmişti. Yanma gidip tüylü midilliye yakından baktı.

Yapmacık bir merakla, "Bu ne?" diye sordu. "Biri partiye kocaman, çirkin bir köpek getıaıiş galiba."

Wıll yumruklarını sıktı. Usulca, "O benim atım," dedi. Hoıace'm onu aşağılamasına dayanabilirdi ama atıyla dalga geçilmesine izin

venneyecektı.

Horace anırtı gibi bir kahkaha koyuverdi. "At mı?" dedi. "At değil kı bu!

Biz Savaş Okulu'nda gerçek atlara biniyoruz. Böyle saçaklı köpeklere

değil! Hem bence bunun güzelce yıkanması gerek!" Burnunu kırıştırıp

Çekıci'yı yakından koklar gibi yaptı.

Midilli, gözünün kıyısıyla Will'e baktı. Gözleıi, Kim bu kaba saba sersem şey? der gibiydi. Wıll, yüzünde belııaıeye başlayan haince sırıtışı

saklayarak, şöyle dedi:

"Bu bir Orman Muhafızı atı. Ona yalnızca bir Oıaıan Muhafızı binebilir."

Horace tekrar güldü. "Bu saçaklı köpeğe ninem bile biner !"

"Belki o binebilir," dedi Will, "ama sen binemezsin."

O daha sözünü tamamlamadan Horace, dizgınleıi çözmeye başladı. Çekici

Wıll'e baktı. Wıll, hayvanın ona hafifçe başıyla işaret verdiğine yemin

edebilirdi.

Horace, Çekici'nin sırtına atladı. Midilli, kımıldamadan durdu.

"Bımdabir şey yok!" diye böbürlendi Horace. Sonra topuklanın Çekici'nin kamına geçirdi. "Haydi, kuçu! Gezelim biraz!"

Will, Çekici'nin bacaklarıyla gövdesinde gerilen kaslan

• •

gördü. Ardından midilli havaya sıçradı, şiddetle döndü. On ayaklarının

üzerine düştü ve arka tarafını havaya savurdu.

Horace, birkaç saiüye kuş gibi uçtu. Sonra da sırtının üstüne düştü.

Geoıge ile Alyss, şaşkın ve soluksuz halde, bir iki saniye yerde yatan

kabadayıya bakakaldılar. Jenny, Horace'ın iyi olup olmadığına bakmak

için, onun yanma gidecekti ama fikrini değiştirerek durdu. Horace bunu

hak etmişti.

Olay orada kapanabilıidi. Ama Will, son sözü söylemeden duramadı.

İfadesizce, "Ninen sana at binmeyi öğretsin," dedi. George ile Alyss gülmemeyi başardılar ama Jenny kendim tutamayarak, kıkırdadı.

Horace, yüzü öfkeden morararak, bir anda ayağa fırladı. Etrafını

araştırdı, elma ağacından düşmüş bir dal gördü. Dair kaptığı gibi havaya

kaldırarak Çekıcı'ye doğru koştu.

"Gösteririm ben sana da atma da!" diye bağırdı. Sopayı Çekıci'ye doğru savurdu. Çekıcr hemen yana çekilerek, sopadan kaçtı. Horace, ona bir daha vurmaya kalkışamadan. Wıll Horace'ın sırtına atladı.

Will'in ağırlığının ve atlayışının şiddetiyle, ikisi birden yere

yıkıldılar. Birbirlerinin üstüne çıkmaya çalışarak, yerde yuvarlandılar.

Efendisinin tehlikede olduğunu gören Çekici, telaşla kişneyerek şaha kalktı.

Horace'in şiddetle sallanan kollarından bıii, Will'in kulağına çarptı.

Sağ kolunu kurtarmayı başaran Will, Horace'm burnuna bir yumruk attı.

İri çocuğun yüzünden kan akıyordu. Halt'la yaptığı üç aylık çalışma sayesinde, Will'in kolları sert ve kaslıydı. Ama Ho- race da okulda sıkı bir eğitim görüyordu. Will'in kamına bir yummk indirince, çocuğun nefesi kesildi.

Horace, bacaklarini bıibiiine dolanarak ayağa kalktı ama Will, Halt'un ona öğretmiş olduğu bir hareketle bacaklarını yay çizerek savurdu.

Horace'ıı ayaklarını yerden kesti ve onu tekrar devirdi.

Silahsız dövüş idmanlarıi yaparlarken Halt, Daima ilk vuran ol, komutunu Wıll'in beynine işlemişti. Horace tekrar yere yapıştığı anda. Wıll onun üstüne atılıp kollarım dizlerinin altında kenetlemeye çalıştı.

O anda Will, çelik gibi bir elin ensesini kavradığını ve tıpkı oltanın iğnesinde çırpınıp duran bir balık gibi yukarı kaldırıldığını hissetti.

Öfkeli bir ses, "Ne oluyor burada, sızı serseriler?!" diye gürledi.

Wıll, arkaya baktığında onu tutanın. Savaş Ustası Sör Rod- ney olduğunu gördü. Ve büyük savaşçı çok sinirlenmişe benziyordu. Horace, ayağa kalkıp hazır ola geçti. Sör Rodney, Will'in ensesini bıraktı ve Orman Muhafızı'mn çırağı, patates çuvalı gibi yere yığıldı. Sonra o da kalkıp

hazır ola geçti.

Sör Rodney hiddetle "İki çırak," dedi, "serseriler gibi dövüşüyor, tatili bozuyorlar! Üstelik bir tanesi benim çırağım!"

Will ile Hoıace, gözlerim yere dikmiş. Savaş Ustası'nm hiddetli gözleıine bakamıyorlardı.

"Horace, 11e oluyor burada?"

Hoıace, ağırlığım verdiği bacağını değiştirdi ve kızardı. Yanıt vermedi.

Sör Rodney, bu kez Wıll'e baktı.

"Sen, Omıan Muhafızı'nin çırağı! Nedir sorununuz?"

Will duraksadı. "Boğuştuk, efendim," dedi.

Savaş Ustası "Onu görüyorum!" diye bağırdı. "Aptal değilim!" Diğer çocuğun ekleyeceği bir şey olabilir diye bir an bekledi. Ama ikisi de

sessizdi. Sör Rodney, çileden çıkmış halde ıç geçirdi. Erkek çocukları!

Ya insanın ayağına dolanır ya kavgaya tutuşurlardı! Kavga da etmezlerse

bir şeyler çalar veya bir şeyi bozarlardı.

Sonunda "İyi," dedi. "Kavga bitmiştir. El sıkışın ve bu meseleyi kapatın." Bekledi ve ikisinden de el sıkışmak için bir hamle gelmeyince törenlerdeki sesiyle gürledi:

"El sıkışın!"

Canlamveıen Will ile Horace, isteksizce el sıkıştılar. Ama Wıll,

Hoıace'ın gözleıine baktığında, konunun kapanmadığını anladı.

Hoıace'ın gözlerindeki bakış. Seninle sonra hesaplaşacağız, diyordu.

Orman Muhafızı'nin gözleri Ne zaman istersen, diye yanıt verdi.

ON Y€DI

Wıll ile Halt, at sırtında oraıandan eve dönerken, yılın ilk karı, yerde kalın bir tabaka oluşturuyordu.

Hasat Günü kavgasının üzerinden altı hafta geçmişti ve Horace'la aralarındaki sorun, henüz çözülmemişti. Ama iki çocuğun tartışmayı sürdümaeleıi zordu. Çünkü ustaları onları sürekli çalıştırıyordu ve yolları pek kesişmiyordu.

Will, acemi savaşçıyı kırk yılda bir uzaktan görüyordu. Konuşma, hatta karşı karşıya gelme fırsatı bile olmuyordu. Ama Will, aralarındaki düşmanlığın bitmediğini ve bir gün mutlaka hesaplaşacaklarını biliyordu.

Bu olasılığın, onu eskisi kadar korkutmadığını şaşkınlıkla fark etti.

Horace'la yeniden kavgaya tutuşmaya can atmıyordu. Ama bu durumu sakince karşılayabildiğim görüyordu. Hoıace'm burnuna yerleştirdiği yumruğu hatırladıkça, zevkten dört köşe oluyordu. Ayrıca yine hafif bir şaşkınlık hissiyle şunu fark etmişti: Olayı zevkli hale getiren şey, kavganın Jenny ile - şaşırtıcı kısmı buıasıydı - Alyss'in önünde yaşanmasıydı.

Kavga sonuçlanmamış olsa da Wıll, bu konuda düşünecek ve hatırlayacak çok şey buluyordu.

Halt'un sinirli sesi, onu bulunduğu ana döndürdü.

"İz sürmeye devam edebilir miyiz, yoksa daha önemli işlerin mi vaı?" diye sordu. Wıll hemen etrafa bakarak, Halt'ım işaret ettiği şeyi görmeye çalıştı. Atlar, yeni yağmış, bembeyaz karda, çok az ses çıkararak

ilerliyordu. Hah, bu beyaz örtüde bile bozukluklara dikkat çekiyordu.

Bunlar, çeşitli hayvanların bıraktığı izlerdi ve Will'in bu izlerin hangi hayvanlara ait olduğunu bilmesi gerekiyordu. Bu iş içıı gerekli gözlere

ve zekâya sahipti. Normalde ız sürme eğitimine zevkle çıkardı ama şu anda aklı başka yerdeydi. Nereye bakması gerektiğim bilmiyordu.

Hah, sol tarafı işaret ederek "Şurada," dedi. Ses tonu, böyle şeyleri tekrar etmçyeceğııi belli ediyordu.

Wıll, bozulan kan görmek için üzengilerine basıp doğruldu.

Hemen "Tavşan," dedi.

Halt, dönüp ona dik dik baktı. "Tavşanını?" diye sordu.

Wıll, ize tekrar baktı ve hemen hatasını düzeltti. Çoğul ekini

vurgulayarak "Tavşanlar," dedi. Halt böyle şeylere çok titizlenildi.

Halt, "Ben de öyle düşünüyorum," diye mırıldandı. "Yine de bunlar Skandıyalı izleri olsalardı, kaç kışı olduklarını da bilmen gerekirdi."

Will, uysalca "Öyle tabii," dedi.

Halt alaylı alaylı "Öyle tabiiymiş!" diye karşılık verdi. "İnan bana Wıll, bir Skandıyalı olduğunu bilmekle bir düzine Skan- dıyalı olduğunu

bilmek arasında, dağlar kadar fark vardır."

Wıll, Özür dilercesıne başını salladı. Son zamanlarda Halt, ona "oğlıım"

yerme "Wıll" diyordu. Wıll, bundan hoşlanıyordu. Adının söylenmesi,

kendini asık suratlı Orman Muhafızı'ıa kabul ettirdiğim gösteriyordu.

Halt, arada bir de gülümsesey- dı keşke.

Bir kere gülümsese bile yeterdi.

Halt'ın alçak sesi, onu hayallerinden uyandırdı.

"Yani... Tavşanlar. Hepsi burnu?"

Will, yine baktı. Bozulmuş karda, görülmesi güç olan, ama Halt işaret

edince fark ettiği başka izler de vardı.

Zafer edasıyla "Bir gelincik!" dedi.

Halt başıyla onayladı. "Evet, gelincik," dedi. "Ama orada başka bir şey daha olduğunu baştan anlaman gerekirdi. Will. Şu tavşan izlerinin

derinliğine baksana. Belli kı, bir şeyden korkmuşlar. Bunun gibi bir

işaret, başka şeyler de araman gerektiğine dair bir ipucudur."

Will, "Anladım," dedi.

Ama Hah başını sağa sola çevirdi. "Hayır. Görmüyorsun, çünkü dikkatini vermiyorsun. Bu konuda çalışman gerek."

Wıll, hiçbir şey demedi. Eleştiriyi kabul etti. Halt, nedensiz yere

eleştırmezdı. Ortada bir neden olunca da hiçbir gerekçe Will'i

kurtarmazdı.

At sırtında, sessizce ilerlediler. Will'in gözleri, yerde hayvan izleri

aıiyordu. Bir kilometre kadar gidip kulübelerine yaklaştıklanm belli eden işaretler görmeye başlamışlardı kı. Will bir şey fark etti.

Yolun kenarındaki karın göçmüş kısmini göstererek, "Bak!" diye bağırdı.

"Bu nedir?"

Halt, dönüp baktı. İzler, tabii eğer bunlar izse, Will'in daha önce

gördüklerine hiç benzemiyordu. Muhafız, atım oraya doğru sürüp yakından

baktı.

Düşünceli biçimde "Hmmm," dedi. "Bu sana henüz göstermediklerimden. Bu günlerde bundan fazla görülmüyor, o yüzden iyi bak. Will."

Çevik bir hareketle yere atlayıp, diz boyu karın içinden bozuk yere doğru yürüdü. Wıll de onu izledi.

Çocuk, "Nedir bu?" diye sordu.

Halt kısaca "Yaban domuzu," dedi. "İrisinden."

Wıll telaşla etraflarına baktı. Yaban domuzunun karda bıraktığı izin neye benzediğini bilmese de bu hayvanın son derece tehlikeli olduğunu

biliyordu.

Halt bu bakışı fark ederek, eliyle güven veren bir hareket yaptı. "Sakin ol," dedi. "Yakınlarda değil."

Wıll, "Bıı, izlerden belli olur mu?" diye sordu. Biiyülenmış- çesıne kara bakıyordu. Derin oyuklann ve yanklann çok büyük bir hayvan tarafından

açıldığı belli oluyordu. Aynca izlerden anlaşıldığı kadaııyla, bu hayvan

çok büyük, çok öjkeli idi.

Halt, sakince, "Hayır," dedi. "Atlarımızın tepkisinden anlaşılır. Eğer bu büyüklükte bir yaban domuzu etrafta olsaydı, atlanınız şiddetle horuldar, yeri eşeler ve kişneıdı. Öyle ki gürültüden kendi düşüncelerimizi bile

duyamazdık."

Wıll, kendim biraz aptal gibi hissederek "Aaa," dedi. Yayı tutan elim biraz gevşetti. Fakat Mıihafız'ıı güvencesine karşın,

bir kez daha etrafına bakmaktan kendini alamadı. Bunu yaparken, kalp

atışı giderek hızlandı.

Yolun karşı tarafındaki çalılar, yavaşça kımıldıyorlardı. Normalde bu hareketliliği rüzgârdan bilir, üzerinde durmazdı. Ama Halt'la eğitimi, onun gözlem ve sorgulama yeteneğini geliştirmişti. Ve şu anda değil rüzgâr, esinti bile yoktu.

Ama çalılardaki hareketlilik sürdü.

Will'in eli, yavaşça ok kılıfına gitti. Çalılıktaki hayvanı ürkütmemek için yavaş hareket ederek bir ok çıkarıp, yayının teline taktı.

"Halt?" Sesim alçaltmaya çalıştı ama titremesine engel olamadı. Oku, saldıran bir yaban domuzunu durdurur muydu acaba? Pek sanmıyordu.

Halt, kafasını çevirince, bakışları dosdoğru Will'in yayındaki oka takıldı ve Will'in baktığı yönü fark etti.

Ciddi bir şekilde, "O çalıların arkasında saklanan zavallı ihtiyar çiftçiyi vurmayacaksın ya?" dedi. Ama sesim yolun karşısından duyulacak kadar yükseltmişti.

Çalılıkta hemen bir hareketlenme oldu. Will, birden heyecanlı bir ses duydu:

"Vurmayın, efendim! Lütfen, vunnayın! Benim, ben!"

Çalılar ikiye aynıdı ve perişan, korkmuş bir ihtiyar, aceleyle onlara doğru geldi. Ama ayağı bir çalıya takılınca yere serildi. Beceriksizce ayağa kalkıp, silah taşımadığını gösteıınek ıçıı avuç içlerini gösterdi.

Bir yandan yaklaşıyor, bir yandan durmadan geveliyordu:

"Benim, efendim! Vurmayın, lütfen! Benim, gerçekten, benden size zarar

gelmez!"

Gözleri Will'in elleıinde ve okun sipsivri ucunda olduğu halde, yolun

ortasına geldi. Wıll yabancıyı yakından-görünce, ipim gevşetip yayı aşağı indirdi. Adanı çok zayıftı. Üzerinde yıpranmış, kırlı bir çiftçi gömleği

vardı. Kollaııyla bacaklan uzun, dizleriyle dirsekleri yumruluydu. Sakalı beyaz ve keçe- leşmişti. Başının tepesi ise kelleşmişti.

Adanı, onlardan birkaç metre ileride durdu ve gergin bir şekilde

gülümsedi.

Son bir kez "Benim," diye tekrarladı.

ON S€KIZ

Will, kendi kendine giildii. Dehşet saçan bir yaban domuzu yerme böyle

biriyle karşılaştığı için şaşkındı. Hak'a yumuşak bir sesle, "Orada kim olduğunu nereden bildin?" diye sordu.

Onnan Muhafızı omuz silkti. "Onu birkaç dakika önce gördüm. İzlendiğini sezmeyi öğreneceksin. Sonra da onu aramayı öğreneceksin."

Will, hayran hayran başını salladı. Hah'un çok üstün bir gözlem yeteneği

vardı. Kaledeki insanların ona saygı duymalarının bir nedeni de buydu!

Halt sertçe "Şimdi," dedi, "neden orada gizleniyorsun? Sana bizi izlemeni kim söyledi?"

İhtiyar adam, gergin bir halde ellerim ovuşturuyordu. Gözleri ise yerle

Will'in yayındaki okun ucu arasında gidip geliyordu.

"İzlemiyorum efendim! Hayır, hayır! İzlemiyorum. Geldiğinizi duyunca, o besili domuz geri döndü sandım!"

Halt'un kaşlan birleşti. "Beni yaban domuzu mu sandın?" diye sordu.

Yaşlı adam başını sallayarak, "Hayır, hayır," diye konuşmaya başladı.

"Sizi gördüm ama sonra kim olduğunuzu bilemedim. Haydut da

olabilirdiniz."

Halt, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Sen buralı değilsin?"

Kendim kabul ettinneye çalışan çiftçi, yine başını salladı. "Willowtree Köyü'nden gelirim!" dedi. "O besili domuzun izini sürüyorum ve onıjambon yapacak birini arıyorum."

Halt, birden çok ilgili göründü. Takındığı yapay, sert tavrı bir kenara

bıraktı. "O zaman domuzu gördün?" diye sordu.

Çiftçi ise yine ellerim ovuşturdu. "Besili domuz" her an ortaya çıkabılinniş gibi, korkuyla etrafına baktı. "Gördüm de, duydum da. Bir daha da onu görmek istemem. Çok beter bir şey, efendim, size söyleyeyim."

Halt tekrar izlere baktı. Düşünceye dalarak, "Ayrıntılarını bilmem ama, iri olduğu kesin," dedi.

Çiftçi "Ve de kötü, efendim!" diye devam etti. "Hayvanın içinde şeytan var. Bir inşam ya da atı, kahvaltı niyetine yer, gerçekten!"

Halt, "Peki, ona ne yapmayı düşünüyordun?" diye sordu, sonra da ekledi:

"Bu arada ismin nedir?"

Çiftçi başını eğerek selam verdi."Peter, efendim. Tuzlu Pe- ter, derler bana. Eti biraz tuzlu severim de."

Halt, başını salladı. "Doğrudur," dedi sabırla. "Ama bu domuzla 11e yapacaktın?"

Tuzlu Peter, biraz dalgınlaşarak başım kaşıdı. "Bilmiyorum ki. Bir asker, savaşçı ya da bir şövalye bulup, onım yardımıyla

domuzdan kurtulmayı umuyordum. Sonradan akıl ederek, "Ya da bir Orman Muhafızı," diye ekledi.

Wıll sırıttı. Halt, kardaki izleri yakından incelemek için çöktüğü yerden doğruldu. Dizindeki karı silkeledi ve tedirgin bir şekilde ayakta duran

Tuzlu Peter'a döndü. "Domuz çok mu sorun çıkarıyor?" diye sordu.

Çiftçi ise abartılı bir şekilde başını salladı. "Çıkarmaz mı, efendim?

Çıkarmaz mı? Üç köpeği öldürdü. Tarlaları, çitleri yıkıp geçti. Onu

durdurmaya çalışan damadımı az kalsın öldürüyordu. Dediğim gibi, efendim, fena bir şey!"

Halt, düşünceli bir edayla çenesini ovdu. "Hırınım," dedi. "Bu konuda bir şey yapmamız gerektiği kesin." Batıda ufka yakın duran güneşe baktı, ardından Wıll'e döndü. "Sence gün- batımına 11e kadar kalmıştır, Will?"

Wıll, güneşin konumunu inceledi. Bugünlerde Halt ona bir şeyler öğretme,

soru sonna, bilgisini ve gelişen becerilerini sınama fırsatlarım hiç

kaçınılıyordu. Wıll, bir yanıt veıınedeıı önce, iyice düşünmesi

gerektiğini biliyordu. Halt, hızlı yanıtlardan çok, doğru yanıtları

tercih ederdi.

Will, "Bir saatten biraz fazla?" detii. Halt'un kaşlarının ça-

tılıveıdığini görünce, Muhafıziıı sorunun soruyla yanıtlanmasını

sevmediğini hatırladı.

Halt, "Soruyor musun, söylüyor musun?" dedi.

Will kendine kızarak, başını salladı. Bu kez kendinden emin, "Bir saatten biraz fazla," diye yanıtladı.

Muhafız, başını sallayarak onu onayladı. "Doğru." Yeniden ihtiyar çiftçiye döndü. "Pekâlâ, Tuzlu Peter, Baron Araıd'a bir mesaj götürmem istiyorum."

Çiftçi ürkekçe "Baron Araid'a mı?" diye sordu. Halt yine kaşlarını çattı.

Halt, Wıll'e "Beğendin mi yaptığını?" dedi. "Onu da soruyu soruyla yanıtlamaya alıştırdın!"

Wıll, sırıtmaktan kendini alamayarak, "Affedersin," diye mırıldandı.

Halt, başını ıkı yana sallayıp Tuzlu Peteı'la konuşmaya devam etti.

"Evet, Baron Araid'a. Bu yolu takip edersen, Baıon'un kalesi, birkaç kilometre ileride karşına çıkar."

Tuzlu Peter, kaleyi o anda görmek ister gibi elini gözüne siper edip yola baktı. Merakla, "Kale mi dediniz?" dedi. "Hiç kale görmemiştim!"

Halt sabırsızca içini çekti. Bu gevezenin dikkatim konuya çekmeye

çalışmaktan yorulmuştu. "Evet, kale. Kapıdaki muhafıza gidip..."

Yaşlı adam "Büyük bir kale mi bu?" diye sordu.

Halı, "Kocaman bir kale!" diye gürledi. Tuzlu Peter korkuyla geriye doğru sıçradı. Yüzünde incindiğini gösteren bir ifade vardı.

içerleyerek, "Bağırmana gerek yok, genç adam," dedi. "Sorduk yalnızca."

Muhafız, "O zaman sözümü kesmeyi bırak," dedi. "Burada zaman harcıyoruz.

Şimdi, dinliyor musun?"

Tuzlu Peter, başını salladı.

Halt "İyi," dedi. "Kale kapısındaki muhafıza gidip, Hak'tan Baron Araid'a bir mesaj olduğunu söyle."

İhtiyarın yüz ifadesinden, ismi tanıdığı anlaşılıyordu.

"Halt mu?" diye sordu. "Orman Muhafızı Hak'tan mı söz ediyorsun?"

Halt, bezgince "Evet," diye yanıtladı. "Orman Muhafızı Hak."

Tuzlu Peter, "Morgarath'ın Waıgallarina kurulan pusuda başı çeken kişi mi?" diye sordu.

Halt, alçak sesle "Ta kendisi," dedi.

Tuzlu Peter etrafına baktı. "Ee," dedi. "Nerede?"

Muhafız, yüzünü Tuzlu Peter'mkine yaklaştırarak "Halt be- nimr diye

kükredi. İhtiyar çiftçi, yine birkaç adım geriye sıçradı. Sonra

cesaretini toplayıp, başını inanmazlıkla iki yana salladı.

"Hayır, hayır, hayır," dedi. "Sen o olamazsın. Yahu, Orman Muhafızı Hak, iki adam boyunda ve ellilidedir. Dev gibi adamdır! Savaşta yiğk ve

çetindir. Sen o olamazsın."

Halt, sinirlerine hakim olmak ister gibi başka yöne döndü. Wıll, yine gülmesini tutamadı.

Muhafız, Tuzlu Peter anlasın diye tane tane söyleyerek "Hak... benim,"

dedi. "Gençken daha enine, boyunaydım. Aııa artık bu kadarım.” Parlayan gözlerini çiftçinin gözlerine yaklaştırarak, ona kötü kötü baktı.

"Anladın ııı?"

Tuzlu Peter "Siz öyle diyorsanız..." dedi. Muhafız'a hâlâ inanmıyordu ama Halt'un gözlerinde, çiftçiyi daha fazla itiraz etmemesi için uyaran bir

ifade vardı.

Hak buz gibi "İyi," dedi. "Baron'a, Hak'la Will'in..."

Tuzlu Peter, bir soru daha sormak için ağzını açtı. Hak, ihtiyar adamın

ağzını eliyle kapatıp, Çekici'nin yanında duran Wıll'i gösterdi.

"Will o!" Başka soru sormasını ve araya girmesini engelleyen elin iizeıindekı gözlerini iri iri açan Tuzlu Peter, başını salladı. Muhafız

devam etti:

"Ona Halt'la Will'in yaban domuzu izi sürdüklerini söyle. Domuzun inini bulduktan sonra, kaleye döneceğiz. Bu arada Baron, yarın sabah ava çıkmak için adamlarım toplasın."

Halt, elim yavaşça adamın ağzından çekti. "Hepsini anladın mı?" diye sordu. Tuzlu Peter, yavaşça başım sallayarak, anladığını belirtti. Halt,

"Tekrarla o zaman," diye üsteledi.

"Kaleye gidip kapıdaki muhafıza sizden... Halt'tan Baıon'a bir mesaj olduğunu söyleyeceğim. Baıon'a da seninle... Halt'la... onun... yani

Will'in... bir yaban domuzunun inini bulmaya çalıştığını söyleyeceğim.

Yarın sabah ava çıkmak ıçıı adamlarını hazırlasın."

Halt "Güzel," dedi. Wıll'e bir işaret yaptı ve ikisi atlanna bindiler.

Tuzlu Peter ise ne yapacağını bilemeyerek orada durdu ve onlara baktı.

Halt, kale tarafını işaret ederek "Git, haydi," dedi. İhtiyar çiftçi, birkaç adım attıktan sonra, dönüp suratsız Onnan Muhafızı'na seslendi:

"Sana inanmıyorum, işte! Hiç kimse o kadar kısalıp incelemez!"

Halt, ıç geçilip atını ormana sürdü.

ON DOKUZ

Orman Muhafızı ve çırağı, azalan ışıkta atlarıyla yol alırken, eğilerek domuzun bıraktığı izleri takıp ediyorlardı.

İz sünnekte sıkıntı çekmiyorlardı. Hayvan, iri gövdesiyle kalın karda hendek gibi ız bırakmıştı. Wıll, kar olmasa bile ızı sürebileceklerini düşündü. Domuzun çok sinirli olduğu belliydi. Uzun dişleriyle ağaç gövdelerim ve çalılıkları yara yara ilerlemiş, geçtiği yerleri mahvetmişti.

Sık ağaçların arasında yaklaşık bir kilometre ilerledikten sonra. Will, çekinerek "Halt?" dedi.

Halt, biraz dalgınca "Milinim?" dedi.

"Baron1 a niye haber gönderdin? Domuzu biz öldüremez mıyız?"

Halt, başını ıkı yana salladı.

"Bu büyük bir domuz. Wıll. Karda bıraktığı izi görüyorsun. Onu öldürmek için yarını düzine ok atsak yine de hemen ölmez. Böyle bir azman söz konusuysa, önlem almakta yarar var.

"Bunu nasıl yapacağız?"

Halt, bir an başım kaldırdı. "Daha önce domuz avı gömmedin herhalde?"

Will, başını salladı. Halt da açıklama yapmak için dizginlen çekti. Wıll

de Çekıcı'yi onun yanında durdurdu.

Muhafız "Öncelikle," dedi, "bize köpek gerek. Onun işim okla bitirememizin bir nedeni de budur. Onu bulduğumuzda, bir çalılığa filan girecektir. O zaman onu yakalayamayız. Köpekler onu dışarı çıkarır, domuz mızrağı taşıyan adamlar da hayvanın etrafım sararlar."

Wıll "Ve onu vururlar mı?" diye sordu.

Halt başını salladı. "Akılları varsa vurmazlar," dedi. "Domuz mızrağı ıkı metreden uzundur, iki kenarı da keskindir ve bıçağın arkasında çapraz bir parça bulunur. Çevresini sarmaktaki asıl amaç domuzun mızrakçıya

saldırmasını sağlamaktır. Mızrakçı, mızrağın sapım yere sokar, domuz da ona doğm koşar. O çapraz kısım, domuzun sapa kadar ilerlemesini

engelleyerek, mızrakçıyı komi."

Bu iş, Will'in aklına pek yatmamıştı. "Bu, biraz tehlikeli geldi bana."

• •

Muhafız başıyla onayladı. "Öyle. Ama Baron, Sör Rodney ve diğer

şövalyeler gibi adamlar buna bayılırlar. Bir domuz avı fırsatım hayatta

kaçmuazlar."

Will "Ya sen?" diye sordu. "Sende de mızrak olacak mı?"

Halt başını salladı. "Ben burada Abelard'm üzerinde otum- yor olacağım,"

dedi. "Sende Çekıcı'den inmeyeceksin, çünkü domuz o adamları aşabilir. Ya da yaralanıp kaçabilir."

"Bu olursa ne yaparız?" diye sordu Will.

Halt, ciddi bir yüzle "Eyalete gimieden onu yakalarız," dedi. "O zaman onu

oklarımızla öldürürüz."

Ertesi gün cumartesiydi ve Savaş Okulu öğrencileri, kahvaltıdan sonra, günü istedikleri gibi geçirmekte serbesttiler. Hoıace için ise bu durum Alda, Bıyn ve Jerome'den saklanmak anlamına geliyordu. Ama Hoıace'm onlardan kaçtığım öğrenen bu üçlü, yemekhanenin kapısında onu beklemeyi alışkanlık edinmişti. O sabah Hoıace, tören alanına çıktığında, çocukların gülümseyerek onu beklediklerini gördü. Duraksadı. Artık geri dönemezdi. Kalbı sıkışarak onlara doğm yürümeye devam etti.

"Hoıace!" Arkasından gelen bu sesle irkildi. Arkasına döndüğünde, Sör Rodney'nîn ona bakmakta olduğunu gördü. Rodney alanda bekleyen bu üç öğrenciyi fark etmiş, yüzünde meraklı bir ifade belirmişti. Hoıace, Savaş Ustası'nm, onım çektiği çileden haberi olup olmadığını merak etti. Bu eziyetin, Savaş Okulu'nun öğrencisine sertlik kazandırma işleminin bir parçası olduğunu sanıyordu.

Ne hata yapmış olduğunu merak ederek, "Efendim!" diye yanıt verdi.

Rodney'nîn yüzü yumuşadı ve delikanlıya gülümsedi. Bir şeyden dolayı epey keyifliydi. "Rahat, Hoıace. Bugün cumartesi. Hiç domuz avına çıktın mı?"

"Eee... hayır, efendim." Sör Rodney'nîn rahat komutuna karşın, Hoıace hâlâ hazır olda dumyordu.

"O halde çıkma vaktin geldi. Silah deposundan bir domuz mızrağı, bir de av bıçağı al, Ulfda sana bir at bulsun. Yirmi dakika içinde burada ol."

Hoıace, "Peki, efendim," deyince, Sör Rodney, keyifle ellerini ovuşturdu.

"Halt ile çırağı, bize bir yaban domuzu avı hazırlamışlar. Şöyle biraz eğlenelim," dedi. Çırağı yiireklendirircesine gülümsedikten sonra, kendi ekipmanını hazırlamak üzere canlı adımlarla uzaklaştı. Horace bahçeye

döndüğünde Alda, Bryıı ve Jerome'nin meydanda olmadıklarını gördü.

Aslında Sör Rodney varken neden ona zorbalık edemediklerini merak etmesi

gerekirdi. Ama domuz avında 11e yapması gerektiğim düşünmekle meşguldü.

Sabahleyin Halt, avlanmaya gelen grubu domuzun inine götürdü.

İri hayvan, ormanın içindeki sık bir çaldığın içine saklanmıştı. Halt ile Will, domuzun yerini, önceki gün hava kararmadan hemen önce bulmuşlardı.

Saklanma yerine yaklaşırlarken. Halt bir işaret verdi. Baron Ta avcıları, atlarından inip bineklerini bir ahır çalışanına emanet ettiler. Son

birkaç yüz metreyi yaya gittiler. Sadece Halt ile Wıll, at sırtında

ilerlemeyi sürdürdüler.

Her bıii Halt'un tarif etmiş olduğu domuz mızrağından birer tane taşıyan, on beş avcı vardı. Domuzun inine gelince büyükçe bir halka oluşturdular.

Will, avcıların arasında Hoıace'ı görünce biraz şaşırdı. Gruptaki tek

çırak o idi. Diğerlerinin tümü şövalyeydi.

İne yüz metre kala. Halt elim kaldınp onları durdurdu. Abelard'ı

hızlandırıp, Çekici'nin üstünde gergin bir şekilde oturmakta olan Will'in yanma gitti. Çekici, yaban domuzunun kokusunu alınca, huysuzlanmaya

başlamıştı.

Muhafız, Will'e usulca "Unutma," dedi. "Eğer onu vurmak zorunda kalırsan, tam sol omzunun arkasındaki bir noktayı hedef al. Saldınrsa, onu yalnızca kalbinden vurarak durdurabilirsin."

Will, kum dudaklarını yalayarak başım salladı. Çekici'nin boynunu okşayarak, onu sakinleştirdi. Ufak at, başını arkaya atarak, sahibine

yanıt verdi.

Halt "Ve Baron'a yakın dur," diye hatırlattıktan sonra, halka olmuş avcı grubunun öbür yanına geçti.

Hah deneyimsiz, dolayısıyla da hata yapma olasılığı en yüksek avcıların

tarafına geçerek, en tehlikeli konumda yer alıyordu. Eğer domuz, halkaya

onun tarafından saldırırsa, hayvanı yakalayıp öldiinnek Halfa düşüyordu.

Will'ı ise Baıon'la daha deneyimli avcıların tarafına yerleştinnişti.

Çünkü o taraf o kadar sorun çıkamayacaktı. Hoıace da onun tarafmdaydı.

Sör Rodney çırağı, Baıon'la arasına koymuştu. Ne de olsa, çocuğun ilk

avıydı ve Savaş Ustası, gereksiz risklere girmek istemiyordu. Horace

sadece izleyip öğrenmek için orada bulunuyordu. Eğer domuz onlara doğru

gelirse, Baron veya Sör Rodney, durumu idare edeceklerdi.

Horace, bir kere Wıll'le göz göze geldi. Bakışında düşmanlık yoktu. Hatta Onnaıı Muhafızı'nın çırağına çarpık bir gülümsemeyle baktı. Hoıace'm

sürekli dudaklarını yaladığını gören Wıll, onun da en az kendisi kadar

heyecanlı olduğunu anladı.

Halt, yemden işaret verdi ve avcıların oluşturduğu halka, çalılığa doğru

daralmaya başladı. Halka küçülünce Will, domuzun ininin öbür ucundaki

öğretmeniyle diğer adanılan göremez oldu. Çekici'nin huzursuzluğundan,

domuzun çalılığın

İçinde olduğunu anlıyordu. Ama Çekici ıyı eğitilmişti. Sahibi onu zorlamadan sürdükçe, ilerlemeye devam etti.

Çalılığın içinden boğuk bir gürleme sesi gehnce Will'in tüyleri diken diken oldu. Daha önce hiç kızgın bir domuzun kükremesini duymamıştı. Kükreme, homurtuyla çığlık arası bir şeydi. Avcılar bir an duraksadılar.

Baron, Wıll'e heyecanla sırıtarak "İçeride!" diye seslendi. "Dışarı çıkınca bize doğru gelse bari, ha, çocuklar?"

Will ise, domuzun çalılıktan çıkıp onlara doğru koşmasını istediğini pek sanmıyordu. Ona göre domuz, öbür tarafa doğru gitseydi, çok daha iyi olurdu.

Ama Baıon'la Sör Rodney, domuz mızraklarını hazırlarken, bir yandan da okul çocukları gibi sırıtıyorlardı. Tıpkı Hah'un dediği gibi, bu olaydan zevk alıyorlardı. Wıll çabucak sırtından yayını alıp, tele bir ok taktı. Okun ucunu kontrol etti, sipsivriydi. Boğazı kurumuştu. Onunla konuşan olursa, yanıt verebileceğinden kuşkuluydu.

Gergin tasmalarından kurtulmaya çalışan köpeklerin heyecanlı havlamalan, oıaıanda yankılanıyordu. Domuzu uyandıran da onların güriiltüsüydü. Will, onların seslerinin arasından, ıii domuzun uzun dişleriyle ağaçları ve çalıları doğradığını duyuyordu.

Baron, köpeklerin başındaki Beıt'e dönüp, salıverilmelerini işaret etti.

İri, güçlü köpekler, tasmalarından boşandıkları anda çalıların içine

daldılar. Bunlar, özellikle domuz avı için yetiştirilmiş saldırgan, iriyarı hayvanlardı.

Çalılıktan gelen sesi tanımlamak, olanaksızdı. Köpeklerin hiddetli havlamaları, kızgın domuzun kan dondurucu çığlıklarına karışıyordu. Çalılar ve körpe ağaçlar, kırılıp çatırdıyordu. Fundalık sanki sarsılıyordu.

Derken, bir anda domuz, açık alana çıktı.

Halkanın ortasına. Wıll ile Halt'ın yerleştirilmiş oldukla- n noktaların arasına geldi. Hâlâ ona yapışık durumdaki köpeklerden birini korkunç bir çığlıkla üzerinden fırlattı. Bir an durdu. Ardından sersemleten bir hızla, avcıların üzerine doğru koşmaya başladı.

Domuzun tam karşısındaki genç şövalye, bir an bile duraksamadı. Tek dizinin üzerine çöküp, mızrağın arka ucunu yere dayadı. Mızrağın sıvıi ucunu, saldıran hayvana yöneltti.

Domuzun dönme şansı yoktu. Kendi hızı, onu dosdoğru mızrağın ucuna götürdü. Mızrağa saplanarak acı ve öfkeyle bağımken, bir yandan da öldürücü çelik parçadan kurtulmaya çalışıyordu. Ama genç şövalye mızrağa sıkıca yapışmış, kudurmuş hayvanın kurtulmasına izin vermiyordu.

Will, mızrağın kalın dişbudak sapının yay gibi eğilişini, ardından sivri ucunun kalbe gııp domuzu deşmesini panik içinde izledi.

Yabanı domuz, son kez tiz bir çığlık attı. Ardından, sendeleyerek düştü

ve öldü.

Keçeleşmiş tüylerle kaplı vücudu, neredeyse bir atıiki kadar ıı ve

kaslıydı. Artık ölü olduğu için zararsız olan sivri dış-

• •

leri, burnunun gerisine doğru kıvrılıyorlardı. Dişlerinde Öfkeden

kudurduğunda kaldırdığı topraktan kalıntılar ve en az bir köpeğin kanı

vardı.

Wıll, ıı leşe bakıp omuz silkti. Eğer bu bir yabani domuzsa, bir tane

daha görmek için acelesi yoktu.

Avcılar, domuzu öldüren şövalyenin etrafına toplanıp onu tebrik ettiler

ve sırtım sıvazladılar. Baron Arald da ona doğru ilerledi ama Çekici'nin

yanında durup Wıll'le konuştu.

Sertçe, "Bir daha bu kadar irisini zor görürsün. Wıll," dedi. "Ne yazık kı sana doğru gelmedi. Şahsen ben böyle bir avı kaçırmak istemezdim."

Sonra da, çoktan ölü domuzun etrafım sarmış olan savaşçıların yanındaki

Sör Rodney'ye doğru ilerledi.

Wıll, haftalar sonra Hoıace'la karşı karşıya gelmişti. İkisi de ilk adımı atinak istemeyince, garip bir duraksama oldıı. Ho- ıace, sabahki olaylar

nedeniyle heyecanlanmış, domuzu gördüğünde duyduğu kalp çarpıntısı henüz

dunnamıştı. Çocuk, o anı Wıll'le paylaşmak istedi. Az önce olanlara

bakınca, kendi çocukça atışmaları çok önemsiz görünüyordu. Şimdi, altı

hafta önceki davranışından dolayı suçluluk duyuyordu. Ama duygulanın dile getirecek sözleri bulamadı ve Will'in yüzündeki matçı ifade de hiç

yüreklendirici değildi. O yüzden hafifçe omuz silkip Çekici'nin yanından

geçerek, genç avcıyı tebrik

etmeye gitti. Bu sırada midilli kasılıp kulaklarını havaya dikti ve bir

uyarı kişnemesi koyuverdi.

Will, dönüp fundalığa bakınca, damarlarındaki kan dondu.

Hemen çalıların önünde, başka bir domuz daha dikiliyordu. Bu seferki, az

önce öldürülenden de büyüktü.

Will, devasa hayvan kıvrık dişleriyle toprağı eşelerken, Hoıace'a "Dikkat et!" diye bağırdı.

Kötü bir dummdu. Avcı hattı bozulmuştu, avcıların çoğu ya ölü domuza

hayran hayran bakıyor ya da onu öldüren avcıyı tebrik ediyordu. Bu yeni

domuzun yolunda bir tek Hoıace ile Will kalmıştı.

Will'in uyarısı üzerine Hoıace, arkasına döndü. Önce Wıll'e, sonra da

yeni tehlikeye baktı. Domuz başını eğdi, yııe dişleriyle toprağı yardı,

sonra da saldırdı. Bunların hepsi korkunç bir hızla oldu. Hayvan

dişleriyle toprağı kazarken, bir anda onlara doğru fırlamıştı. Will'le

domuzun arasında yerini alan Hoıace, mızrağını Sör Rodney ve Baıon'un ona öğrettiği gibi yerleştirerek, domuzla yüzleşmek üzere ona döndü.

Fakat tam o anda ayağı karda kayıverince, yana doğru düştü. Uzun mızrak

da elinden kurtulıverdi.

Kaybedecek bir an bile yoktu. Hoıace, o ölümcül dişler karşısında yerde savunmasız yatıyordu. Wıll, ayaklarım üzengilerden çıkarıp yere atladı. Yere atlarken hedef alıp yayını gerdi. Küçük okunun domuzun çılgın hücumunu durduramayacağını biliyordu. Tek umudu, çıldırmış hayvanın dikkatini dağıtıp, onu savunmasız Hoıace'tan uzaklaştırmaktı.

Oku atıp, diğer tarafa koşarak yerdeki çıraktan uzaklaştı. Cığerleıim patlatıcasma bağırdıktan sonra, yine oku fırlattı.

Oklar, domuzun kaim delisine iğneliğe batırılan iğneler gibi saplanıyorlardı. Ciddi bir hasar yaratmasalar da veıdıkleıi sızı, hayvanı sıcak bıçak gibi dağlıyordu. Domuzun küçük, kırmızı gözleri, yana sıçrayan ufak tefek çocuğa ilişti ve öfkeyle WiU'in peşine düştü.

Tekrar ok fırlatmaya vakit yoktu. Hoıace o an güvendeydi ama Wıll tehlikedeydi. Koşarak bir ağacın arkasına sığındı ve tam zamanında aşağı eğildi!

Domuzun öfkeli saldırısı, onu dosdoğru ağacın gövdesine götürdü. Dev cüssesi gövdeye çarpıp ağacı sallayarak, üst dallardaki karların düşmesine neden oldu.

Domuz, şaşırtıcı bir şekilde bu çarpmadan etkilenmişe benzemiyordu. Birkaç adım geriye gidip, tekrar Wıll'e saldırdı. Çocuk fırlayarak, yıldırım hızıyla koşan hayvanın sivri dişlerinden kıl payı kurtuldu.

• •

Öfkeyle bağıran domuz, karda kayarak fırıl fırıl döndükten sonra, yeniden Will'e saldırdı. Bu sefer daha yavaş geldi ve Will'e son anda fırlama

fırsatı veıınedı. Domuz kızıl gözlerinden öfke saçarak, kıvrık dişleriyle sağı solu yararak, sıcak nefesi dondurucu havada buharlaşarak, son hızla

geliyordu.

Wıll, avcıların bağrışmalarını duyuyordu. Ama onlar yardıma gelene kadar, çok geç olacağını da biliyordu. Domuz, dosdoğru ona gelirken, canavarı

canalıcı bir yelinden vur anlayacağını bile bile, bir ok daha çıkardı.

Derken, karda boğuk bir toynak sesi oldu. Ufak, tüylü bir şekil, öfkeli

canavara doğru koşuyordu.

Will, atının hayatı için duyduğu korkunun acısıyla "Hayır, Çekici!" diye bağırdı. Ama midilli, olduğu yerde aniden dönüp

arka toynaklarıyla domuza çifte attı. Çekici'nin arka toynakları domuzun

kaburgalarına isabet etti. Darbeyi yiyen yaban domuzu, yana doğru

savrulup karın üzerine serildi.

Domuz, şimdi eskisinden de sinirli, yıldırım gibi ayağa kalktı. Midilli

onun dengesini bozsa da hayvana ciddi bir zarar verememişti. Şimdi domuz

Çekıci'ye saldırıyor, küçük midilli ise korkuyla kişneyerek, sipsivri

dişler etme saplanmasın diye kaçıyordu.

Will yemden "Çekici! Kurtar kendini!" diye bağırdı. Yüreği ağzına gelmişti. Eğer domuzun dişleri midillinin baldırlarındaki adaleleri

yırtarsa, Çekici ömür boyu sakat kalırdı. Wıll, durup atının efendisini

kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atışını seyredemeyecekti. Bir ok

daha fırlattı ve kemerindeki uzun Muhafız bıçağını çekerek dev, üküng hayvana saldırdı.

• •

Üçüncü ok, domuzun yan tarafına saplanmıştı. Oku yine domuzun can alıcı bir yerme denk getirememiş, onu yalnızca yaralamıştı. Domuz WiH'in geldiğini görerek, onu sinirlendiren ufak tefek çocuğu hatırlamıştı. Kırmızı, nefret dolu gözlerim ona dikti ve son ölümcül saldırısına hazırlandı.

Will, dev butlardaki kasların gerildiğini gördü. Kaçıp saklanmasına olanak yoktu. Bu açık alanda kalıp, saldıuyı göğüslemek zorundaydı. Tek dizini yere dayayıp, keskin Muhafız bıçağını öne doğru tuttu. Yardım için mızrağı elinde, ona doğru koşan savaşçı çırağının boğuk çığlığını hayal meyal duydu.

O sırada domuzun toynak seslerini bastıran derin, ıslık gibi bir ses duyuldu. Onu ete çarpan tok bir ŞAK! sesi izledi. Domuz, şahlanıp anı bir acıyla kıvranarak, kara düştü ve taş kesildi.

Halt'un ızuın saplı oku, Muhafız'm güçlü uzun yayının tam gücüyle fırlayarak, hayvanın yan tarafına ginnişti. Domuzu tam omzunun arkasından vurarak, onun iri kalbine saplanmıştı.

Mükemmel bir atıştı.

Halt, Abelard'ın yularını çekerek yere atladı ve kollarım titreyen çocuğa doladı. Sonunda rahatlamış olan Wıll, yüzünü Orman Mulıafızı'nın

pelerininin kaba kumaşına gömdü. Gözlerinden akan yaşları, başkasının gönnesini istemiyordu.

Hah, bıçağı nazikçe WiU'in elinden aldı.

"Bununla ne yapacaktın?" diye sordu.

Wıll, yalnızca başını ıkı yana sallayabildi. Konuşamıyordu. Çekıcı'nin yumuşak burnunu ona sürttüğünü hissetti ve başını kaldırıp onun ıii, zeki gözleiiıie baktı.

Sonra avcılar gürültü ve kargaşa içinde toplanıp, ikinci domuzun iri cüssesine hayretle baktılar. Cesaretinden dolayı Will'i tebrik ettiler.

Will ise, ne kadar uğraşsa da engelleyeme- dığı gözyaşlaıından utanarak, aralarında dikiliyordu.

Sör Rodney, çizmesinin ucuyla ölü domuzu dürterek "Çok kurnaz hayvanlar," dedi. "Hepimiz tek domuz olduğunu sandık, çünkü hiçbir zaman inden birlikte çıkmazlar."

Wıll, omzunda bir el hissetti. Dönüp baktığında Hoıace'la göz göze geldi.

Savaşçı çırağı, hayranlık ve inanmazlık içinde başını iki yana sallıyordu.

"Hayatımı kurtardın," dedi. "Hayatımda gördüğüm en cesur hareketti."

Wıll, Hoıace'm teşekkürünü geçiştirmek istedi ama Horace üsteledi.

Geçmişte Wıll'e yaptığı bütün kabadayılıkları hatırladı. Şimdi bu ufak tefek çocuk, içgüdüsel davranarak onu bu vahşi yaratıktan kurtannıştı, Hoıace da kendini yabatı domuzuyla Will'in

arasına atarak sergilediği hareketini unutacak kadar olgunlaşmıştı.

"Ama neden, Wıll° Sonuçta biz..." Cümleyi bitiremedi, ama Will onun ne demek istediğini biliyordu.

"Hoıace, geçmişte kavga etmiş olabilıiz," dedi Wıll. "AmA sana karşı nefret duymuyorum. Senden hiç nefret etmedim."

Hoıace, onu anladığını gösteren bir ifadeyle başını salladı. Sonra bir

karara varmış gibi göründü. Kararlı bir sesle "Sana hayatımı borçluyum.

Will," dedi. "Borcum borç. Bir dosta ya da herhangi bir yardıma ihtiyacın olduğunda beni çağırabilirsin."

İki çocuk, bir an birbirlerine baktılar. Ardından Hoıace, eli» ni Wıll'e

uzatıverdi, Will de onun elini sıktı. Etraflarını sarıüiş şövalyeler, ıkı çocuk için önemli olan bu ana sessizce tanıklıjj ediyor, bölmek

istemiyorlardı. Sonra Baron Aıald, yanlarına gidip, ellerim onların

omuzlarına koydu.

İçtenlikle "Aferin size!" dedi. Şövalyeler de koro halinde onu

onayladılar.

Baron keyifle sırıttı. Biraz heyecan yaşamışlardı ama mükemmel bir sabah

olmuştu. İki yaban domuzu avlanmıştı. ŞiA. di de Baron'un ıkı evlatlığı,

yalnızca aynı tehlike karşısında kurulabilecek bir bağ kumıştu.

Bütün gruba "İki iyi delikanlımız var!" dedi. İçten şövalye korosu, onu tekrar onayladı. "Halt, Rodney, ikinizde çıraklarınızla gurur

duyabilirsiniz!"

Sör Rodney, "Duyıiyomz, Lordum," diyerek başını salladı. Hoıace'm domuzla

çarpışmak için nasıl yiğitçe döndüğünü

gömıüştü. Ayrıca Horace'ın Wıll'e dostluk teklifini de beğenmişti. Hasat

Günü'nde kavga ettiklerini çok iyi hatırlıyordu. Bu çocukça takışmaları

gende bıraktıklarını görüyordu ve Hoıace'ı Savaş Okulu ıçiıı seçtiğine

çok memnundu.

Halt ise hiçbir şey söylemedi. Ama Wıll dönüp akıl hocasına baktığında,

Orman Muhafızı onun gözlerine bakıp, onaylar - casına başını salladı.

Will, bunun Halt'un üç yürekten tezahüratına eşit olduğunu biliyordu.

YİRMİ BİR

Domuz avım izleyen günlerde Wıll, insanların ona daha farklı davrandığını fark etti. Onunla konuşma şekillerinde ve ona bakışlarında belli bir

saygı vardı. Bu, en çok da köydeki insanlarda fark ediliyordu. Günlük

işlerle sınırlı dünyalarında, sıra dışı bütün olayları abartmaya

hazırdılar.

Avdan sonraki haftanın sonunda, abartı öyle boyutlara varmıştı ki,

Will'in fundalıktan fırlayan iki yaban domuzunu tek elle öldürdüğünü

söylüyorlardı. Öyle ki, hikâyeyi dinleyen onun tek okla iki domuzu

vuracak kadar usta olduğuna inanacaktı.

Wıll, bir akşam, küçük sıcak kulübedeki ateşin yanında otururlarken Halı'a "Ben pek bir şey yapmadım aslında," dedi. "Yani düşünüp planladığım bir şey değildi. Yapmam gerekiyordu, ben de yaptım. Zaten

domuzu öldüren ben değildim, şendin."

Halt, gözlerini ocaktaki sıçrayan alevlerden ayımadan başım sallamakla yetindi.

"insanlar istediklerim düşünürler," dedi sakince. "Fazla dikkate alma."

Will, yine de pohpohlanmadan rahatsızdı. İnsanların bunu çok büyüttüklerini düşünüyordu. Eğer söylentiler gerçeğe da- yansaydı, kazandığı saygınlığın kej'fını çıkarırdı. Kayda değer, hatta belki de onur duyulacak bir şey yaptığına inanıyordu. Ama tamamen uyduıına bir hikâyeye dayanılarak kahraman ilan edilmişti. Dürüst bir insan olarak, bununla gurur duyması olanaksızdı.

Horace'in kendini domuzla Will ve atının arasına attığını fark eden birkaç kişiden biriydi. Bu yüzden de biraz utanıyordu. Will, bundan Hah'a söz etti. Orman Muhafızı'nın, Hoıace'm bu fedakârca davranışını Sör Rodney'ye anlatabileceğini düşünüyordu. Ama hocası, başını sallayıp kısaca şöyle dedi:

"Sör Rodııey biliyor. Onun gözünden kaçmaz. Tek bildiği eğlence değildir."

Will, bu yanıtla yetinmek zorundaydı.

Kalede ise Savaş Okulu'ndan şövalyeler. Zanaat Ustaları ile çıraklarının davranışları değişmişti. Wıll, orada sade bir kabul görmenin ve iyi bir ış çıkardığının bilinmesinin keyfim sürüyordu. İnsanlar artık onun ismini biliyorlardı. O nedenle, artık kaleye uğradıklarında Halt kadar Will'i de selamlıyorlardı. Baron ise ona her zamankinden daha yakın davranıyordu.

Kale evlatlıklarından birinin görevini bu kadar iyi bir şekilde yeıiııe getirdiğini görmek, Baron'a gurur veıiyoıdı.

Willin bunları konuşmak istediği tek kışı Horace idi. Ama yolları seyrek kesiştiğinden, fırsat olmamıştı. Wıll, Horace'in köyde dolaşan asılsız öykülere hiç aldırmadığım bilmesini

İstiyordu. Eski yatakhane arkadaşının, bıı söylentileri yaymak için onun hiçbir şey yapmadığını bildiğini umuyordu.

Bu arada Will'in dersleri ve eğitimi, artan bir hızla devam ediyordu.

Halt, ona bir aya kadar Orman Muhafızlan'nm yılda bir kez yapılan toplantısına katılmak üzere, yola çıkacakla- nnı söylemişti.

Bu toplantıda elli Orman Muhafızı bir araya gelerek haber alışverişinde bulunur, krallıktaki soruıılan konuşup planlar yaparlardı. Toplantının

Wıll için asıl önemli yanı, çırakların değerlendirmeye alınmasıydı. Buna göre, çırakların gelecek yıl eğitime devam edip etmeyeceklerine karar veriliyordu. Will'in şanssızlığı, yalnızca yedi aydır eğitimde olmasıydı.

Bu yılki toplantıda yapılacak değerlendinnede basan gösteremezse, gelecek yıla kadar beklemesi gerekecekti. Bu yüzden her gün şafaktan günbatımına kadar idman yaptı. Onun için cumartesi tatili, eskilerde kalmış bir

lükstü. Çeşitli pozisyonlarda, ayakta durarak, diz çökerek, oturarak, boy boy hedeflere oklar atıyordu. Ağaçlara gizlenip, dallanıl arasından bile

atış alıştırmalan yaptı.

Bıçaklarıyla da çalıştı. Ayakta, diz çökerek, oturarak, sola atlarken,

sağa atlarken... Hedefe ilk olarak sapla vurmak için, büyük bıçağıyla

çalıştı. Çünkü Hak, "Bazen bıçağı attığın insanı korkutman geıeıkebılır, dolayısıyla bunu nasıl yapacağını öğrenmek önemlidir," demişti.

Görünmez olma becerisini geliştirmek için de çaba gösterdi. Görüldüğünden emin olsa bile kımıldamadan durmayı, hareket edip kendini ele vermedikçe

insanlann onu fark etmeyeceğini öğrendi. Bakışlaıini bir noktadan

geçirerek geri dönüp,

en ufak kmiıltıyı yakalama numaıasmi kaptı. Hareket halindeki bir grubun

arkasrndan gidip, gizlenen bııi varsa, onun nasıl ortaya çıkarılacağını

öğrendi.

Çekrci ile çalışarak, aralarında çabucak kök salan sevgiyi ve bağı

güçlendirdi. Midillinin ona tehlikeyi bildiren gelişmiş duyma ve koku

alma duyularını kullanmayı ve hayvanın sahibine gönderdiği diğer işaretleri çözdü.

Bu yüzden Will'in günün sonunda Redmont Kalesi'ne uzanan yolu yürüyüp

Horace'la karşılaşmaya ve başlarından geçenlen konuşmaya hevesli olmaması normaldi. Er ya da

geç ehne fırsat geçeceğini kabullenmişti. Şimdilik tek umu-

• •

du Horace'm, davranışından dolayı SOr Rodney ve Savaş Okulu'nun diğer

üyelerince takdir ediliyor olmasıydı.

Ne yazık ki, Horace'm durumu pek ıç açrcı değildi.

Sör Rodney bu genç, sağlam kaslı çırak konusunda düşünceliydi. Hoıace Savaş Okulu'nda aranan bütün özelliklere sahipti. Cesurdu. Emirleri anında uyguluyordu ve hâlâ silah antrenmanında üstün başarı gösteriyordu. Ama sınıftaki derslerinde

geıı kalıyordu. Odevleıim geç teslim ediyor ya da özen

göstermeden yapıyordu. Dikkatini öğretmenlerine veremiyor-

• •

du aklı sürekli başka yerdeydi sanki. Üstüne üstlük kavgaya eğilimli bir hali vardı. Öğretmenleri onun kavga ettiğine hiç tanık olmamışlardı. Ama vücudunda sık sık ufak tefek yara bereler görülüyordu ve sınıf arkadaşlarıyla yakın ilişkisi yoktu. Aksine çocuklar, ondan uzak durmaya özen gösteriyorlardı. Bütün bunlar ortaya fiziksel becerileli gelişmiş, kavgaya yatkın, insanlardan kaçan, tembel bir acemi asker tablosu çıkarıyordu.

Savaş Ustası, tüm bunlardan dolayı, hiç istemese de Hoıace'ı Savaş Okulu'ndan çıkarmak zorunda kalacağını düşünüyordu. Tüm kanıtlar bu yöndeydi. Ama içgüdüleri, ona haksız olduğunu söylüyordu. Onun bilmediği başka nedenler olmalıydı.

Aslında, üç neden vardı: Alda, Bryn ve Jerome. Savaş Ustası, acemi

savaşçısının geleceğini düşünürken bile, bu üçü bir kez daha Horace'm etrafım sannış durumdaydılar.

Hoıace, ne zaman onların gözüne ilişmeyeceği bir yer bulsa, üç öğrenci onun ızmı sürüyorlardı. Okulda ve okul dışında ajanları ve haber kaynakları bulunduğundan, bu konuda zorlanmıyorlardı. Bu sefer Hoıace'ı silah deposunun arkasında, birkaç gün önce keşfetmiş olduğu sessiz yerde sıkıştırdılar. Üç kabadayı, onu deponun taş duvarına yapıştırıp etrafını sardılar. Her birinin elinde kaim birer sopa vardı ve Alda, koluna kalın bir çuval bezi atmıştı.

Alda "Seni arıyorduk, bebek," dedi. Hoıace yanıt vermedi. Bir ona, bir diğerine bakıyor, ilk hamleyi hangisinin yapacağını kestınneye çalışıyordu.

Bryn "Bebek bizi rezil etti," diye ekledi.

"Bütün Savaş Okıılu'nu rezil etti." Bunu söyleyen Jerome idi. Horace ne dedıkleıiıı anlamadı. Neden söz ediyorlardı? Al da'ıiıı sonraki sözleri, konuyu açıklığa kavuşturdu.

"Bebeği büyük, kötü domuzdan kurtardılar," dedi.

Bryn, küçümser bir tavırla "Kurtaran da, bacak kadar, sinsi bir çırak," diye ekledi.

"İnsanlar hakkımızda ne düşünüyorlardır, kim bilir?" Jerome bunu söylerken Horace'r omzundan itip tekrar kaba, taş duvara yapıştırdı. Yüzü kıpkırmızı ve öfkeliydi, Horace sinir-lenmeye başlamıştı. îkı yanında dııan ellerini yumruk yaptı. Jerome bu

hareketi gördü.

"Beni tehdit etme, bebek! Dersim alma vaktin geldi." Öne doğru bir adım attı. Horace dönüp ona baktı, aynı anda da hata ettiğini anladı.

Jerome'nin hareketi aldatmacaydı. Asıl hücum Alda'dan geldi. Bir anda

Horace'ın kafasına kalın çuvalı geçirip ipini sıkıca büzerek, belden

yukarısını zapt etmişti. Horace eh kolu bağlı, karanlıkta kalmıştı.

İpin omzunun etrafından birkaç kere dolaştırıldığını hissetti, ardından

darbeler başladı.

Çocuklar ellerindeki kalın sopalarla ona vururlarken, Horace, gözleri kapalı ve çaresizce kendim savunmaya çalıştı. Duvara doğru sendeleyip,

kollarından destek alamayarak düştü. Çocukların umursamaz nefret ayini

sürerken, Horace'ın savunmasız başına, kollarına ve bacaklarına darbeler

inmeye devam etti.

"Şimdi çağır bakalım o sinsiyi, bebek, gelsin de seıı kurtarsın."

"Hep bizi rezil etmek için."

"Okuluna saygı göstermeyi öğren, bebek."

Horace, arkası kesilmeyen darbelerden kurtulmak için boş yere yerde

kıvrandı durdu. Bu, ona attıkları en kötü dayaktı. Horace, neredeyse

bilincini kaybedip hareketsiz yatana kadar onu dövmeye devam ettiler.

İşleri bittikten sonra Alda, çuvalı Horace'ın başından çıkardı. Horace

derin bir nefes aldı. Her tarafı feci şekilde acıyor ve ağnyoıdu. Uzaktan Bıyn'ın sesim duydu: "Şimdi de o küçük sinsiye aynı dersi verelim."

Diğerlen güldüler. Horace onların uzaklaştıklarını duydu. Bayılıp bu acıdan en azından bir süreliğine kurtulmayı dileyerek hafifçe inledi.

O anda Bıyn'ın sözleri kafasına dank etti. Will'e de aynı şeyi yapacaklardı - sırfHoıace'ı kurtararak onları ve Savaş Okulu'nu küçük düşürdüğünü düşündükleri için. Bayılmak üzere olmasına karşın, acıdan inleyerek, göğsünü şişirerek, başı dönerek ayağa kalktı ve duvara dayandı. Wıll'e verdiği sözü hatırladı: Bir dosta ihtiyacın olursa beni çağırabilirsin.

Sözünün eri olduğunu göstermenin zamanıydı.

YİRMİ İKİ

Wıll, Halt'uıı kulübesinin arkasındaki çayırda, antreııman- lannı sürdürüyordu. Farklı noktalara yerleştirdiği dört hedefe, aynı hedefe üst üste iki kere olmamak üzere, atış yapıyordu. Halt, krallıktan gelen bir mesaj hakkında konuşmak için Baron'un yanma gitmeden önce, ona bu ödevi vennişti.

"Aynı hedefe iki kere atış yaparsan," demişti, "yönünü ve açını belirlemek için ilk atışma güvenmeye başlarsın. Bu şekilde hiçbir zaman içgüdüsel atış yapmayı öğrenemezsin. Her zaman, önce hedefi görüp atış yapman gerekir."

Wıll, hocasının haklı olduğunu biliyordu. Ama bu şekilde, alıştırma zorlaşıyordu. Halt, zorluk derecesini arttırmak için, atışların arasının

en fazla beş saniye olmasını şart koştu.

Kendim tamamen yaptığı işe venniş halde, son beş okunu attı. Her bir ok,

hızla vınlayarak hedeflerini buldu. Ok kılıfı, o sabah onuncu kez boşalan Wıll, durup sonuçları kontrol etti. Memnunlukla başını salladı. Bütün

oklar birer hedefe saplanmıştı. Çoğu ya en ıç halkada ya da merkezdeydi.

Çok

İyi atışlar yapmıştı, bıı da ona dunnadan çalışmanın değeıiıı

kanıtlıyordu. O bilmiyordu ama krallıkta, Orman Muhafız Birliği'nin

dışında, onunla boy ölçüşebilecek yalnızca birkaç okçu bulunuyordu.

Kral'ın ordusundaki okçular bile, böyle özel bir luz ve kesinlikle atış

yapmak üzere eğitilmemişlerdi. Onlar, saldırı halindeki kuvvetlere toplu

halde ok yağdırırlardı. Sonuç olarak eğitimleri, bütün oklann aynı anda

atılması için, eşgüdümlü hareketlere dayanıyordu.

Tam yayını yere bırakmış, oklarını toplamaya hazırlanırken, arkadan gelen ayak seslerini duydu. Üzerlerinde, ikinci sınıf olduklarını gösteren

kırmızı cüppeleriyle üç Savaş Okulu öğrencisini karşısında görünce

şaşırdı. Hiçbirini tanımıyordu ama onları başıyla dostça selamladı.

"Günaydın," dedi. "Ne oldu, ne işiniz var burada?"

Savaş Okulu çıraklarının kaleden bu kadar uzaklaştıkları pek görülmezdi.

Ellerindeki kalın sopaları fark etti ve yürüyüşe çıkmış olduklarını

düşündü. Ona en yakın duranı, yakışıklı, sarışın çocuk gülümseyerek şöyle dedi:

"Orman Muhafızı'nın çırağını arıyoruz."

• •

Wıll de gülümsedi. Üzerindeki Onnan Muhafızı peleıini, onun Muhafız çırağı olduğunu açık seçik gösteriyordu. Ama savaşçı çırağı, soruyu

ıiezaketen sormuş olabilirdi.

"Karşınızda duruyor," dedi. "Sizin için ne yapabilirim?"

Çocuk, "Savaş Okıılu'ndan sana mesaj getirdik," diye yanıtladı.

Bütün Savaş Okulu öğrencileri gibi o da aıkadaşlan da uzun boylu ve

yapılıydı. Ona yaklaştılar, Will ise refleks olarak biraz gen çekildi.

Biraz fazla yaklaşmışlardı sanki. Mesaj iletmek için, bu kadar

yaklaşmalarına gerek yoktu.

Diğer iki çocuktan biri, "Domuz avmda olanlarla ilgili," dedi. Bu çocuk kızıl saçlı, aşırı çilliydi. Buınıı daha önce - büyük olasılıkla dövüş

eğitimlerinden bilinde - kırıldığına dair izler taşıyordu. Wıll, gergin

bir şekilde omuz silkti. Sohbetin havası pek hoşuna gitmemişti. Sansın

çocuk hâlâ gülümsüyordu. Ama ne kızıl saçlı ne de üçünün arasında en uzun boylu olan çikolata renkli çocuk dostça davranıyordu.

Wıll, "Biliyorsunuz," dedi. "İnsanlar bu konuda saçma sapan bir sürü şey anlatıyorlar. Ben pek bir şey yapmadım."

Kızıl saçlı çocuk ters bir şekilde "Bılıyomz," dedi ve üçü birden biraz daha yaklaştı. Wıll, bir adım daha geriledi. Haltıın öğüdü, kafasının

içinde yankılanıyordu. Hiçbir zaman insanları kendine fazla yaklaştırma,

demişti ona. Kim olursa olsun, sana ne kadar samimi gelirse gelsin,

yaklaşmak isteyen olursa, tetikte ol.

Uzun olan "Ama sen sağda solda herkese iri kıyım, acemi bir Savaş Okulu çırağım kurtardığını anlatarak, bizi küçük düşürmüş oluyorsun," diye onu suçladı. Wıll kaşlarını çatarak ona baktı.

"Ben öyle bir şey yapmadım!" diye itiraz etti. "Ben..."

Ve o anda, Bıyn tarafından dikkati dağıtılmışken. Alda hamlesini yaparak

çuvalı Will'in başına geçirmeye davrandı. Horace'ın üzerinde başarıyla

uyguladıkları taktiğin aynısıydı ama Wıll zaten tetikteydi. Alda harekete geçtiğinde, bunu hissedip karşı koydu.

Beklenmedik bir şekilde Alda'ya doğru atılarak, bir taklayla çuvalın

altından geçti. Sonra da bacaklarını yana doğm savurarak Alda'nın

bacaklarını tırpanladı. Koskoca çocuk, yere

devrildi. Ama onlar üç kişiydiler ve hepsiyle başa çıkamazdı. Alda ile

Bryn'dan kurtulmuştu ama yuvarlanıp ayağa kalkarken, Jeıome sopasını

Will'in sırtına indirdi.

Will acı ve şaşkınlıkla bağırarak öne doğıı sendelerken, Bryıı kendi

sopasıyla ona yandan bir darbe daha indirdi. O zamana kadar Alda da ayağa kalktı ve sopasını çocuğun omzuna indirdi.

Dayanılmaz bir acı içinde inleyen Will, dizlerinin üzerine çöktü.

Üç Savaş Okulu çırağı, anında çocuğun başına toplanıp, kalın sopalarıyla

ona vurmayı sürdürdüler.

"Yeter!"

Beklenmedik ses onları durdurdu. Kolları başının üzerinde, yere kapanmış, darbelerin yeniden başlamasını bekleyen Will, başını kaldırdığında

hırpalanmış, yara bere içindeki Hoıace'm birkaç metre ötede durduğunu

gördü. Savaş Okulu'ndakı tahta kılıçlardan birini sağ elinde tutuyordu.

Tek gözü morarmıştı ve dudağından aşağı bir damla kan süzülüyordu. Ama

gözlerinde, üç çocuğu bir an ıçiıı duraksatan bir nefret ve kararlılık

vardı. Sonra üç kışı olduklarını ve Hoıace'm kılıcının da kendi

sopalarından daha iyi bir silah olmadığını fark ettiler. Will'i bir an

için unutup kalın sopalarını havaya kaldırdılar. Üç koldan Horace'a doğra ilerlediler.

Alda, "Bebek peşimizden gelmiş," dedi.

Jeıome, "Bebek dayağa doymamış," diye ekledi.

Bıyıı güvenle gülümseyerek, "Bebeği biraz daha dövelim," dedi. Ama sopasına indirilen bir darbe, onu elinden düşürüp

birkaç metre uzağa yuvarlanrnca, ağzindan brr korku çığlığı koyuverdi.

Yandan gelen benzer brr çığlık, aynı şeyin Jerome'ıiin da başına

geldiğini gösteriyordu.

Şaşıran Bryn, ıkr sopanın durduğu yere baktı. İki sopanın da kara saplı tek bir okun sapı olduğunu görünce, omuzları çöküverdi.

Halt, "Bir taşla iki kuş vurmak daha zevkli bence, sence?" dedi.

Bryn ile Jerome, dehşet içinde dönüp baktıklarında, on metre ötede

gölgede duran ve büyük yayına çoktan başka bir ok takmış olan asık

suratlı Orman Muhafızı'ni gördüler.

Sadece Alda isyan belirtisi gösterdi. Durumdan küstahça sıyrılmaya çalışarak, "Bu Savaş Okulu'nu ilgilendiren bir sorun. Muhafız," dedi. "Kaıışmasan iyi edersin."

Yavaş yavaş ayağa kalkmaya başlayan Wıll, bu sözler üzerine Halt'un gözlerinde alevlenen kara öfkeyi gördü. Bir an Alda'ya acıdı. Sonra sırtındaki ve omuzlarındaki zonklamayı hissedince, içinde hiçbir duygu kalmadı.

Halt, alçak ve ürkütücü bir sesle "Demek Savaş Okulu'nu ilgilendiren bir sorun, evladım," dedi. Hızlı birkaç adımla süzülerek, Alda ile aralarındaki mesafeyi kapattı. Alda ne olduğunu anlayamadan. Halt onun bir metre ötesine gelmişti. Çırak yine de küstahlığını sürdürdü. Halt'un yüzündeki karanlık ifade rahatsızlık vericiydi. Ama Alda ona yakından bakınca, Muhafız'in onun omzuna geldiğini görerek güvenim yeniden kazandı. Yıllardır, şimdi karşısında duran gizemli adamdan tedirgin olurdu. Ne kadar çelimsiz bıı olduğunu şimdiye kadar fark etmemişti.

Bu da alda'in o günkü ikinci aldanışıydı. Halt, ufak tefek - ti. Ama 'çelimsiz', onu tanımlamak için kullanılabilecek bir kelime değildi. Hem Halt'un ömrü. Savaş Okulu'nun ikinci sı- mf öğrencilerinden çok daha tehlikeli düşmanlarla dövüşmekle geçmişti.

Halt usulca "Gördüğüm kadarıyla bir Onnan Muhafızı çırağına saldırıldı,"

dedi. "Bence bu aynı zamanda Orman Muhafızlaıı'm da ilgilendirir, sence?"

Alda ise Muhafız ne yaparsa yapsın onunla rahatlıkla başa

çıkabileceğinden emin, omuz silkti.

Sesinde bir küçümsemeyle "İstiyorsan, ilgilen," dedi. "Benim için hiç fark etmez."

Halt, bu sözleri sindirirken, birkaç kez başını salladı. Sonra yanıt

verdi. "İlgilenirim ama gerek yok."

Bunu söylerken okunu kılıfına soktu ve yayını bir kenara atarak arkasını

döndü. Alda'nm gözleri, yapılan hareketi dikkatsizce takıp etti, aynı

anda da Halt'un ayağını geriye doğru savurarak, çırağın ayağının taban

çukuruyla bileğinin arasına sertçe vuımasıyla yakıcı bir acı duydu. Alda

acıyan ayağını tutmak için eğilince Muhafız sol topuğunun üzerinde

dönerek sağ dirseğiyle aşağıdan Alda'nin burnuna vurup, onu tekrar yukan

sıçrattı. Alda, gözleri acıdan buğulanarak, geriye doğru düştü. Alda'nin

gözlen bir ıkı saniye kadar istemsiz yaşlarla buğulandı ve çenesinin

altında bir batma lüssı duydu. Gözlerini açınca, Muhafız'in gözlerinin

onunkilerden birkaç santim ötede olduğunu gördü. O gözlerde öfke yoktu.

Çok daha korkutucu olan bir tiksinti ve küçümseme vardı.

Batma hissi artınca. Alda aşağı doğru bakmaya çalıştı ve korkudan bir

çığlık koyuverdi. Halt'unjilet gibi keskin ve sipsivri uçlu büyük bıçağı, çenesinin altındaydı, boğazına hafifçe bastırıyordu.

Muhafız "Bir daha benimle bu şekilde konuşma, oğlum," dedi. Bunu o kadar alçak sesle söyledi kı Alda, kelimeleri güçlükle anladı. "Ayrıca bir daha çırağıma dokunma. Anladın mı?"

Kalbı korkudan gümbür gümbür atan, bütün küstahlığı kaybolan Alda, hiçbir şey söyleyemedi. Bıçak boğazına biraz daha battı ve Alda sıcak bir kan

damlasının yakasına doğru kaydığını hissetti. Hah'un gözleri, bacadan

giren ani bir hava akımıyla alevlenen kömürler gibi parlayıverdi.

"Anladın mı?" diye tekrarladı.

Alda, boğuk bir sesle "Evet... efendim," dedi.

Halt, geri çekilerek tek hareketle bıçağı kılıfına soktu. Alda yere

yapışmış, incinen bileğini ovuyordu. Sinirlerinin zarar gördüğünden

emindi. Halt ona aldırmayarak, diğer ıkı ikinci sınıf öğrencisine döndü.

Çocuklar içgüdüsel olarak birbirlerine yanaştılar. Ne yapacağını kestıremedıkleıi Halfa korkuyla bakıyorlardı. Hah, Bıyn'ı işaret etti.

"Sen," dedi, sesinde tiksintiyle, "sopanı al."

Bıyn, korku içinde Hah'un okunun saplı durduğu sopasına gitti. Gözlerini, bir numara yapmasından korktuğu Muha- fız'dan ayınnıyordu. Dizüstü çöküp, çimenin üzerinde, el yordamıyla sopasını buldu. Sonra sopayı tedirgince

sol elinde tutarak, ayağa kalktı.

Muhafız, "Şimdi bana okumu gen ver," diye buyurdu. Uzun boylu, esmer tenli çocuk, oku sopadan çıkardı. Muhafız'daıı

ani bir hareket bekleyerek, oku ona verdi. Halt ise yalnızca oku alıp

kılıfına koydu. Bıyn, hemen ondan uzaklaştı. Halt küçümser gibi, küçük

bir kahkaha attı. Sonra Hoıace'a döndü.

"Senin yaralarına bu üçü neden oldu, öyle değil mi?" dedi. Hoıace, bir an hiçbir şey söylemedi. Sonra da bu sessizliğin saçma olduğunu anladı. Bu

üç kabadayıyı daha fazla koruması için neden yoktu. Hiç olmamıştı.

Kararlı bir şekilde "Evet, efendim," dedi.

Halt çenesini ovarak başını salladı. "Anlamıştım," dedi. "Eh öyleyse, duyduğuma göre güzel kılıç kullanıyormuşsun. Bu kahramanla yarışmaya ne

dersin?"

Muhafız'in önerisini anlayan Hoıace'ıı yüzüne ağır ağır bir gülümseme

yayıldı. Öne doğru yürümeye başladı. "Çok güzel olur."

Bıyn geri çekildi. "Bir dakika!" diye bağırdı. "Şimdi sız benden..."

Sözünü tamamlamadı. Muhafız'in gözleri, yine o tehlikeli ışıkla parladı.

Elini tekrar saks bıçağının sapma götürerek, öne doğru yarım adım attı.

Çok alçak ve tekinsiz bir sesle "Senin sopan var. Onun da var. Haydi bakalım," diye buyurdu.

Köşeye sıkıştığını anlayan Bıyn, Hoıace'a döndü. Şimdi bıie bir olduğu

ıçiıı, kendine o kadar güvenmiyordu. Hoıace'm kılıç kullanmadaki üstün

yeteneğim duymayan yoktu.

En iyi savunmanın saldın olduğuna karar veren Bıyn, öne doğru çıkıp

sopasını Hoıace'ın kafasının üzeıinden savurdu. Hoıace, bu hamleyi

rahatlıkla savuşturdu. Sonraki ıkı hamleyi de. Hoıace, Bryn'ın dördüncü

hamlesini engellerken, tahta

kılıcım diğer çocuğun sopasından aşağı kaydmp hafifçe vurdu. Bryn'ın

sopasının ara parçası olmadığı için, tahta alıştınna kılıcı acımasız

çocuğun eline çarptı. Bryn, bağırarak kaim sopayı elinden bıraktı, geriye doğru sıçrayıp yaralı elini kolunun altına sıkıştırdı. Hoıace ise devam

etmeye hazır, dikiliyordu.

Halt tatlılıkla "Durun denildiğini duymadım," dedi.

Bryn "Ama... Silahımı düşürdü!" diye sızlandı.

Hah ona gülümsedi. "Öyle yaptı ama eminim silahını yerden alıp yeniden başlamana ızııı verecektir. Devam."

Bryn önce Halt'a, sonra Hoıace'a, sonra tekrar Halfa baktı. İkisinin de

yüzünde merhametten eser yoktu. Alçak sesle "İstemiyorum," dedi.

Hoıace son birkaç aydır hayatını cehenneme çeviren alaycı kabadayıyla, bu sinmiş insanı bağdaştınnakta güçlük çekti.

Halt, biraz düşündü. Neşeyle "İtirazını dikkate alacağız," dedi. "Şimdi, devam edıı, lütfen."

Bryn'ın eh zonkluyordu. Ama asıl ona hiç acımayacağı belli olan

Horace'dan gelecek bir sonraki hareketten korkuyordu. Aşağı eğildi ve

gözlerim Horace'dan ayırmadan, korku içinde sopasına uzandı. Hoıace, Bryn hazır olana kadar sabırla bekledikten sonra, öne doğru ani bir hamle

yaptı.

Bryn, korkuyla bağırıp sopayı yana fırlatınca, Horace, bıkkınlıkla başını salladı. "Bana 'bebek' diyene bakın," dedi.

Bryn, onun gözlerine bakmıyordu. Gözlen yerde geriye doğru çekildi.

"Eğer bebekse," dedi Halt, "onun kıçına kıçına vurman gerek."

Horace keyifle sırıttı. İleri doğru atılıp Bıyn'ı ensesinden yakalayarak

arkasını çevirdi. Sonra da alıştıaıa kılıcının düz tarafıyla çocuğun

kıçına vumaya başladı. Bryn önde, Horace arkada, çayırda dört döndüler.

Bryn inledi, hopladı, sızlandı ama Horace, onun ensesine sıkıca yapışmıştı ve kaçış yoktu. Horace uğradığı hakaretlerin, yediği

dayakların acısını çıkarınca, onu bıraktı.

Bryn, kaçıp uzaklaştı. Elleriyle dizlerinin üzerine çökmüş, korku ve acı

içinde ağlıyordu.

Jeroıne, sıranın kendisine geleceğinin farkındaydı. Olan biteni dehşetle

izlemişti. Muhafız'in dikkati dağılmışken kaçmayı umarak, uzaklaşmaya

başladı.

"Bir adım daha atarsan, oku yersin."

Wıll sesini, Hah'un kullandığı alçak, tehdit edici tona ayarlamaya

çalıştı. En yakın hedeften birkaç okunu toplayıp, bir tanesini yayma

takmıştı. Halt, çırağına onaylayıcı bir bakış attı. "İyi fikir," dedi.

"Sağ baldıra nişan al. Orası çok acır" Buyandan da, Hoıace'm ayaklarının dibinde yatmış, ağlayan Bıyn'a baktı. "O dersini aldı," dedi. Sonra parmağım Jeıome'ye doğrulttu.

Kısaca "Sıra sende," dedi. Horace Bryn'ın bıraktığı sopayı eline alıp, Jeıome'ye doğru ilerledi. Bunun üzerine Jeıome, geri kaçtı. Gözleıini

açarak "Hayır!" diye bağırdı. "Buhıç adıl değil! O..."

Halt hak vererek "Tabii kı adıl değil," dedi. "Sizce bire karşı üç kişinin adıl olduğunu biliyoruz. Haydi bakalım,"

Will, sıkıştırılan bir farenin kaçınılmaz olarak saldıracağını biliyordu. Jeıome de şimdi bu sözü kanıtlıyordu. Saldırıya
geçti ve Hoıace, şaşırtıcı bir şekilde, darbeler karşısında geri çekildi. Bıınıın üzerine kabadayının özgüveni yerine geldi. Hoıace'm tüm hamleleri, son derece rahat bir şekilde, neredeyse küçümseyerek engellediğim fark etmedi. Jerome'nin en iyi hareketleri bile Hoıace'm savunmasını aşamıyoıdu. İkinci sınıf öğrencisi, taş duvara vuruyormuş gibiydi.

Derken Horace, geıl gitmeyi bıraktı. Jerome'nin son hamlesini demir bileğiyle savuşturup aniden durdu. Birkaç saniye göğüs göğüse durdular. Ardından Horace, Jerome'yi itmeye başladı. Silahlarını birbirine kenetli tutarak, sol eliyle Jerome'nin sağ bileğim kavradı. Horace onu ittikçe, Jerome'nin ayakları yumuşak çimde kayıyordu. Horace göğsünü son bir kere şişilip, Jerome'yi yere düşürdü.

Jerorne, Bıyn'a olanlan görmüştü. Teslim olmanın da işe yaramayacağını biliyordu. Ayağa kalkıp saldırıya geçmiş olan Hoıace'a karşı, çaresizce kendim savundu. Jerorne, ıç vuruş, dış vuruş, yan ve tepeden vuruşlarla geriye doğru sendeledi. Bazı hamleleıi engellemeyi basarsa da Horace'ın baş döndürücü hızı onu alt etti. Bacaklarına, dirseklerine ve omuzlarına yediği darbeler sayısızdı. Horace, sanki en çok acıyan kemikli yerleri

özellikle seçiyordu. Arada bir, kılıcın yuvarlak ucunu Jerome'nin kabuıgalanna vuruyordu.

Sonunda Jeıome, pes etti. Hamlelerden kaçıp, sopasını yere bıraktı ve elleriyle başını kapatarak kendini yere attı. Poposu havaya kalkınca, Horace durup, soran gözlerle Halt'a baktı. Muhafız, Jeıome'ye doğru ufak bir işaret yaptı.

"Neden olmasın?" dedi. "Böyle bir fırsat her zaman ele geçmez."

Ama Horace, Jerome'nm poposıma öyle şıddeth bir darbe indirdi ki. Halt brle yüzünü buruşturdu. Buınıı toprağın içinde olan Jerome, yediği darbe yüzünden en az bir metre öne kaydı.

Halt, Jerome'nııı bırakmış olduğu sopayı aldı. Ağırlığını tartarak bir süre inceledi. "Buna pek silah denemez," dedi. "İnsan neden bunu seçtiklerini düşünüyor." Sonra da sopayı Alda'ya verdi. "İşe koyul," diye buyurdu.

Hâlâ çimene çökmüş, ağnyan bileğini ovalayan sarışın çocuk sopaya inanamayaıak baktı. Kırık burnundan boşalan kan, yüzünden aşağı akıyordu.

Will, onun eski yakışıklılığının artık kalmadığını düşündü.

Alda, "Ama... ama... ben yaralıyım!" diye itiraz etti, yavaş yavaş ayağa kalkarken. Hah'un ondan, az önce tanık olduğu cezayı çekmesini istediğine inanamıyordu.

Halt, dununu yem anlamış gibi dump ona baktı. Bir an

Alda'nın içinde bir ümit uyandı.

• • • •

"Öylesin," dedi Muhafız. "Öylesin." Biraz bozulmuş gibi bir halı vardı.

Alda, Halt'un aıkadaşlannm çektikleri cezayı ona vermeyeceğine inanmaya başlamıştı. O anda Muhafız'm yüzüne bir aydınlık geldi.

"Ama bir dakika," dedi. "Horace da yaralı. Değil mi. Wıll?"

Will sırıtarak, "Hiç kuşkusuz. Halt," dedi. Alda'nın nokta kadar umudu da kayboldu.

Halt, Hoıace'a dönerek sahte bir ilgiyle, "Devam edemeyecek kadar yaralı olmadığına emin misin, Horace?" diye sordu.

Horace gülümsedi. Ama gözleri gülmüyordu, "idare edeıim herhalde," dedi.

Halt neşeyle "İyi o zaman!" dedi. "Haydi, devam edelim."

Alda, kendisinin de dayaktan kaçamayacağını biliyordu.

Horace'a döndü ve son düello başladı.

• •

Uç kabadayının içinde, en iyi kılıç kullanan Alda idi. En azından birkaç dakika boyunca, Horace'a yarışma zevkini tattırdı. Ama hamle, itişme ve savurmalar esnasında Hoıace'm ondan daha usta olduğunu anladı. Tek şansının beklenmedik bir şey yapmak olduğunu fark etti.

Geıı çekildi, sonra sopayı ıkı eliyle, savaş sırığı gibi tutarak sağlı sollu bir dizi hızlı hamle yaptı.

Hoıace bir an afallayıp geri çekildi. Ama hızla toparlanıp Alda'ya tepeden bir darbe indirdi. İkinci sınıf öğrencisi ise sopayı ıkı ucundan

tutarak kılıç darbesini savuştunnaya çalıştı. Sert cevizden yapılma alıştırma kılıcı, sopayı kırarak Alda'nm ellerinde iki adet işe yaramaz, kısa sopa bırakmıştı. Siniri bozulan Alda, sopalan atıp Horace'in karşısında savunmasız dikildi.

Hoıace bir işkencecisine, bir elindeki kılıca baktı. "Buna gerek yok," diye mırıldandı ve kılıcı yere bıraktı.

Sağ eliyle attığı yumruk, aradaki yirmi santimetrelik mesafeyi aşıp Alda'nm çenesinde patladı. O yumrukta, Hoıace'm yalnız sızlayan omzuyla vücudunun değil aylar süren acısının ve yalnızlığının ağırlığı da vardı.

Wıll, yavaş yavaş büyüyen gözlerle Alda'nm ayaklarının yerden kesilmesini, arkaya doğru savrularak ıkı arkadaşının yanma serilişim izledi. Horace'la dövüştüğü zamanlan hatırladı. Yatakhane arkadaşının böyle yumruk atabileceğini bilseydi, onunla hiç kavga etmezdi.

Alda kımıldamıyordu. Will onıu bir süre daha kımıldaya- ıuayacağını tahmin etti. Hoıace, acıyan parmaklarını sallayarak ve keyiiîe iç çekerek geri çekildi.

"Ne kadar ıyı geldi bir bılseıı," dedi. "Teşekkürler, Muhafız."

Halt, karşılığında başını salladı. "Wıll'e saldırdıklarında yardımcı olduğun için ben sana teşekkür edeıim. Bu arada dostlarım bana Halt derler."

YİRMİ ÜC

Hoıace, üç kabadayıyla son karşılaşmasını izleyen haftalarda. Savaş Okulu'ndaki hayatında belirgin bir değişiklik hissetti.

Değişikliğin en önemli yanı Alda, Brynve Jerome'nin okuldan - ve kaleyle onun yanı başındaki köyden - atılmış olmalarıydı. Sör Rodney, bir süredir birinci sınıf öğrencileri arasında bir sorun olduğundan kuşkulanıyordu.

Halt'un sessizce yaptığı ziyaret, ona sorunun nerede yattığım gösterdi.

Yaptığı soruşturma kısa sürede, Horace'in yaşadığı işkenceyi ortaya çıkardı. Sör Rodney, hızlı ve kesin bir karara vardı. İkinci sınıflardan bu üç öğrenciye hazırlanıp toplanmalan için yarım gün verildi. Yanlarına bir miktar parayla bir haftalık erzak verilip, eyalet sınırına götürüldüler. Orada onlara, bir daha kesinlikle geri dönmemeleri söylendi.

Onlar gidince, Horace'in yükü epey arttı. Savaş Okulu'nun günlük rutini her zamanki kadar zorlayıcıydı. Ama Alda, Bryn ve Jerome'nin ona yükledikleri fazladan ağırlık olmayınca antrenmanlarla, disiplinle ve derslerle kolaylıkla başa çıkabiliyordu.

Sör Rodney'nîn onda gördüğü potansiyeli, hızla gerçeğe dönüştürmeye başlamıştı. Ayrıca, yatakhane arkadaşları, kabadayıların intikamından korkmayınca, ona karşı daha sıcak ve dostane davranıyorlardı.

Kısacası Horace, işlerin iyiye gittiğini düşünüyordu.

Tek üzüntüsü, hayatındaki güzel gelişmeler için Halfa düzgünce teşekkür

edememiş olmaktı. Horace, çayırdaki olaydan sonra, birkaç gün revirde yatarak tedavi görmüştü. Oradan çıktığında ise Halt ile Wıll, çoktan Orman Muhafızlan Toplantısına gitmişlerdi.

O sabah Will, belki de onuncu kez "Geldik mi?" diye sordu.

Halt, sabırla içini çekti ama yanıt vermedi. Üç gündür yoldaydılar. O yüzden Will, artık toplantı yerine yaklaşmış olmaları gerektiğini düşünüyordu. Son bir saattir, tuhaf bir koku alıyordu. Bundan Hah'a söz edince. Orman Muhafızı kısaca, "Tuz. Denize yaklaşıyoruz," dedi. Ama ayrıntıya girmedi. Wıll, ustasının onunla biraz daha bilgi paylaşmasını umarak, gözünün ucuyla Halfa baktı. Ama Muhafız'm keskin gözleri, önlerindeki alanı tarıyordu. Wıll, onun zaman zaman yolu yanlardan kuşatan ağaçlara da baktığım fark etmişti.

Will, "Bir şey mi anyorsuıı?" diye sorunca, Halt ona döndü.

"Nihayet, işe yarar bir soru soıdxm," dedi. "Evet, aslına bakarsan, arıyorum. Baş Muhafız, Toplantı Yeri'nin etrafına nöbetçiler yerleştirecekti. Yaklaşırken onlan atlatmak çok hoşuma gider."

Will, "Neden?" diye sordu.

Halt, belli belirsiz sırıttı. "Beni tetikte bekliyorlar," diye devam etti. Arkamıza geçip bizi takıp etmeyi deneyeceklerdir. Böylece beni tuzağa düşürdüklerini söyleyebilecekler. Bu aptalca oyundan zevk alıyorlar işte."

Will, "Neden aptalca?" diye sordu. Bu da tıpkı Halt'la birlikte düzenli olarak

yaptıkları beceri alıştırmalanna benziyordu.

Kır saçlı Muhafız dönüp, uzun süre gözlerini kırpmadan Wıll'e baktı.

"Çünkü hiçbir zaman beceremiyorlar," dedi. "Ayrıca bu yıl yanımda çırağımın da olduğunu bildiklerinden, daha çok çaba gösterecekler. Senin

ne kadar becerikli olduğunu görmek istiyorlar."

Will, "Bu da sınavın bir parçası mı?" diye sorunca. Halt başını salladı.

"Başlangıcı. Dün gece sana ne dediğimi hatırlıyor musun? "

Will, başını salladı. Halt, ıkı gecedir kamp ateşinin yanında, Wıll'e

toplantıda nasıl hareket etmesi gerektiğine dair öneriler ve komutlar

veriyordu. Önceki gece, pusuya düşme durumunda başvuıacaklan taktikleri

planlamışlardı.

Wıll, "Biz..." diye söze başladı ama Halt, birdenbire dikkat kesildi.

Parmağını kaldırıp sessizlik istedi. Will, hemen konuşmayı kesti.

Muhafız'm kafası hafifçe döndü. îkı at, duraksamadan yola devam ettiler.

Halt, "Duydun mu?" diye sordu.

Will de kafasını uzattı. Yumuşak toynak sesleri duymuş olabileceğini

düşündü. Ama emin olamadı. Kendi atlarının yürüyüşleri, arkadan

gelebilecek sesleri bastmyordu. Peşlerinde biıı varsa da atını onların

atlarının adımlarına uyduruyordu.

• •

Halt, "Yürüyüş değiştir," diye fısıldadı. "Uç deyince. Bir, iki, üç."

İkisi de aynı anda, sol ellerinin başparmaklarını, atlarının omuzlarına bastırdılar. Bu, Çekici ile Abelaıd'm eğitiminde, komuta uymalarını sağlayan bir işaretti.

İki at, aynı anda adım değiştirdiler. Bu değişim, toynak seslerinin ritmini de değiştirdi. Şimdi Will, aıkalanndakı toynak seslerini, hafif bir gecikmeyle duyulan yankı gibi, işitebiliyordu. Diğer at da adım değiştirerek onlara uydu ve ses kayboldu.

Halt yavaşça "Muhafız atı," dedi. "Gilan'dır mutlaka."

Will, "Nereden anladın?" diye sordu.

"Ancak bir Muhafız atı bu kadar hızlı adım değiştirebilir. Ve bu Gilan'dır çünkü Gilan beni oyuna getirmeye bayılır."

Will, "Neden?" diye sordu.

Halt ona sertçe baktı. "Çünkü o benim son çııağımdı," dedi. "Nedense eski çıraklar, eski ustalarını savunmasız yakalamaya bayılırlar." Şu anki çırağına suçlarcasma baktı. Wıll mezun olduktan sonra asla böyle bir şey yapmayacağını söyleyerek itiraz edecek oldu. Ama sonra kendisinin de hem de ilk fırsatta bunu yapacağını anladı. İtirazını dile getirmedi.

Halt, Will'e sessiz olması için bir işaret yaptı ve önleıine çıkan patikaya göz attı. Sonra eliyle işaret etti. "İşte orası," dedi. "Hazır mısın?"

Patikanın yan tarafında, dalları hemen baş hizasının biraz üzerinde olan bir ağaç vardı. WıU, bu ağaca bir süre baktıktan sonra başını salladı.

Çekici ıleAbelaıd, ağaca doğru yürüdüler. Will, ayaklarını üzengilerden çıkarıp Çekicı'nin sırtında doğruldu. At, ise sahibi hareket ederken yürüyüşünü bölmedi.

Dalların altından geçerlerken, Will uzanıp en alçak dalı yakaladı ve üstüne çıktı. Çekici, arkasından gelen kişi, yükünün birden hafiflediğini anlamasın diye, toynaklarını yere sertçe basarak uzaklaştı.

Wıll, sessizce ağaca tırmanarak, geleni geçeni gözetleyebileceği bir yer buldu. Halt'la ıkı atın patikada ağır ağır gidişlerim görebiliyordu.

Dönemece geldiklerinde Halt, Çekıci'yı devam etmesi ıçıı itti. Abelard'ı da aniden durdurup eyerden aşağı atladı. Dızııs- tii çöküp, yerdeki izleri inceledi.

Derken, yumuşak toynak seslen kesiliverdi.

Will'in ağzı kurumuştu ve kalbı hızla atıyordu. Sesin elli metreden duyulması gerektiğinden emindi. Ama eğitimi burada devreye girdi ve Wıll yapraklarla alaca gölgelerin içinde kımıldamadan oturarak, arkalarında kalan yolu gözledi.

Bir hareket!

Göz ucuyla gördüğü hareket, yok oluverdi. Bir, ıkı saniye o noktaya dikkatlice baktıktan sonra Halt'un derslerini hatırladı: Dikkatini bir noktaya odaklama. Görüş alanını dainıa geniş tut, sürekli çevreyi tara. Onu bir biçim olarak değil, hareket olarak göreceksin. Unutma, o da bir

Orman Muhafızı ve görünmez

olma sanatında usta.

Will, odağını genişleterek, ormanı taradı. Birkaç saniye sonra, yeni bir hareketle ödüllendirildi. Görünmez bir beden sessizce geçerken, bir dal gerilip yerine döndü.

On metre sonra ise bir çalı hafifçe sallandı. Ardından, bir an için üzerine basılan uzun bir otun eski haline döndüğünü gördü.

Wıll, put gibi duruyordu. Peşlerindeki kişinin ona görünmeden ormanda ilerleyişine hayran olmuşm. Demek kı diğer Muhafız da atını bırakmış, Halt'u yayan takip ediyordu. Wıll gözlerini bir saniyeliğine Halt'a çevirdi. Hocası hâlâ yerdeki izle ilgileniyor gibiydi.

Ormanda bir hareket daha oldu. Görünmez Muhafız, şimdi Will'in saklanma yerinden geçiyordu. Tekrar patikaya çıkıp Halt'a arkadan sürpriz yapmak niyetindeydi.

Birden gri peleıinli, uzun boylu bir adam, Halt'un yaklaşık yirmi metre arkasında, adeta yerden bitiverdi. Wıll gözlerini kırptı. Adam bir görünüyor, bir kayboluyordu. Wıllin eli, sırtında asılı ok kılıfına doğru giderken, aniden durdu. Hah geçen gece ona şöyle demişti: Biz konuşana kadar bekle. Konuşmadığı zaman en ufak bir hareketini bile işitecektir.

Wıll yutkunarak, uzun boylu adamın, elinin hareketini hissetmemiş olmasını umdu. Ama tam zamanında durmuştu. Aşağıdan neşeli bir ses geldi.

"Halt, Halt!"

Halt, dönüp dizlerindeki toprağı silkeleyerek, yavaşça ayağa kalktı.

Başını yana eğip patikanın ortasında, Halt'unkine benzer uzun bir yaya

dayanarak duran adamı inceldi.

"Gılan," dedi. "Bakıyorum şu eski şakadan vazgeçmiyorsun."

Uzun boylu Muhafız, omuz silkip neşeyle yanıtladı: "Bu yıl piyango sana çıktı. Hah."

Gılan konuşvu'ken Will'in eh hızla ama sessizce ok kılıfına gitti ve oku yaya yerleştirdi. Şimdi yine Halt konuşuyordu. "Gerçekten mi, Gılan?

Neymiş bu şaka? Merak ettim."

Gılan eski ustasına yanıt verirken, sesindeki neşe çok belirgindi.

"Yapma, Halt. İtiraf et. Bir kez olsıın seni alt ettim. Kaç yıldır

uğraştığımı da biliyorsun."

Halt düşünceli bir edayla, elini kır sakalında gezdirdi. "Aslında neden uğraştığını anlamıyorum, Gıian."

Gilan güldü. "Ustasını alt etmenin eski bir çırağa ne büyük bir zevk vereceğini bilmen gerek. Halt. Yapma şimdi. İtiraf et. Bu yıl, ben

kazandım."

Uzun boylu adam konuşurken. Wıll oku dikkatle geri çekip Gilan'ın ıkı

metre solundaki bir ağaç gövdesine nişan aldı. Halt'un komutları

kulaklarında yankılandı: Onu korkutmak için ona yakın bir hedef seç. Ama

sakın çok yakın olmasın. Kımıldarsa, ok ona saplarısın istemiyorum!

Halt, patikanın ortasında durduğu yerden kımıldamamıştı. Gıian ise huzursuzca kımıldanıp duruyordu. Halt'un sakın duruşu, onu rahatsız etmeye başlamıştı. Birden, Halt'un blöf yaparak mzaktan kurtulmaya çalışmadığını düşünmeye başladı.

Halt'un sonraki sözleri de kuşkularını arttırdı. "Ah evet... Çıraklar ile ustalar. Tuhafbir birleşim. Ama söyle bana Giian, eski çırağını, bu yıl bir şey unutmuyor musun?"

Belki Halt 'çırak' sözcüğüne fazladan vurgu yaptığından- dı ama Gıian birden bir hata yaptığını anladı. Unuttuğu çırağa bakmak üzere kafasını çevirmeye başladı.

Tam o dönerken. Will oku fırlattı.

Ok, uzun boylu Muhafız'in yanından vınlayarak geçip, Will'in seçtiği ağaca saplandı. Gıian, şaşkınlıkla geriye doğru

8 Karşısındakini yanıltarak veya yiidırarak bir işten caydıraıak için söylenen asılsız söz veya takınılan aldatıcı tavır. (E. N.)

sıçradıktan sonra, gözlerini hızla Will'in saklanmakta olduğu dallara çevirdi. Will, Gilan'm, böyle hazırlıksız yakalandığında bile okun atıldığı yeri bu kadar hızlı belirlemesine hayran kaldı.

Gılan, inanamayaıak başını salladı. Keskin gözleri, ağacın yapraklarının gölgesinde saklanan gıi-yeşıl giysili, ufak tefek figürü seçti.

Halt, "Aşağı gel, Will," diye seslendi. "Gel de dikkatsiz

Muhafızlarımızdan Gılan'la tanış." Gılan'a bakıp başını iki yana salladı.

"Sana daha küçükken söylememiş miydim? Aceleci olma. Düşünmeden hareket etme."

Gilan, önüne eğdiği başını salladı. Wıll, en alttaki daldan yere atlayıp

da uzun Muhafız, çırağın ne kadar ufak ve genç olduğunu görünce, başı

daha da eğildi.

"Anlaşılan," dedi, "boz tilkiyi yakalamaya o kadar hevesliydim kı ağaçta saklanan küçük maymunu fark etmedim." Kendi hatasına güldü.

Halt, "Maymun, öyle mi?" dedi, sertçe. "Bence bugün o seni maymun etti.

Wıll, bu Gılan, eski çırağım ve şimdiki Meriç Eyaleti Orman Muhafızı -

gerçi onu hak edecek ne yaptılar, bilmiyorum."

Gilan'm ağzı, iyice kulaklarına vardı ve eliıü Wıll'e uzattı.

"Ben de tam seni ah ettiğimi sanmıştım. Hah," dedi neşeyle. Coşkuyla el sıkışarak "Demek sen WıH'sın," diye devam etti. "Tanıştığımıza memnun oldum. İyi iş çıkardın, arkadaşım."

Will, Halt'a bakıp sırıttı. Muhafız ise başıyla hafif ama anlamlı bir

hareket yaptı. Wıll, Halt'un ona bir gece önce verdiği komutları

hatırladı: Birinifaka bastırdıktan sonra hemen se-

vinnıe. Yüce gönüllü ol, onun yaptıklarında övülecek bir yan bul. Faka

basmak hoşuna gitmese de bozuntuya vermeyecektin Bunun değerini bildiğini göster. Övgü sana dost kazandırır

Başkasının yenilgisine sevinirsen, düşmanlık uyandırırsın.

"Evet, ben Will," dedi. Sonra da ekledi: "Bir gün bana nasıl öyle saklanarak

hareket ettiğim öğretir misin? Çok iyiydin."

Gıian, güldü. "O kadar da ıyı değilmişim. Geldiğimi ta öteden görmüşsün."

Wıll, onu ne kadar güç fark ettiğini düşünerek, başını salladı. Bıınıı

düşününce övgüsüyle ricası, ona sandığından da samimi geldi.

"Seni ancak vardığında görebildim," dedi. "Durduğun yeri de gördüm. Ama köşeyi dönene kadar senr İliç görmedim. Keşke ben de öyle hareket

edebilsem."

Will'in samimiyetinin Gilan'ı keyiflendirdiği, belli oluyordu.

yüzünden

"Hah," dedi, "görüyorum ki, bu genç yalnızca yetenekli değil aynı zamanda nazik biri."

Hah ikisine, eski çırağıyla yeni öğrencisine baktı. Başını sallayarak,

Will'in zarif sözlerini onayladı.

"Görülmeden hareket etmek, Gilan'ın en büyük yeteneğidir," dedi. "Sem eğitmeyi kabul ederse, sen de iyi olursun." Eski çırağının yanma gidip kolunu uzun adamın omzuna koydu. "Tekrar görüştüğümüze sevindim."

Sıcak bir şekilde kucaklaştılar. Sonra Halt, onu kol mesafesinde tutarak

dikkatle inceledi. "Yıllar geçtikçe incelip üzüyorsun," dedi sonunda.

"Kemiklerin biraz et tutsım canım."

Gılaıı gülümsedi. Bu, aralarındaki eski bir şakaydı.

"Sende ikimize de yetecek kadar var ya," dedi. Pek de hafif sayılmayacak şekilde, Halt'ıın kamını dürttü. "Göbek mi yapmaya başladın sen?" Will'e sırıttı, "iddiaya girerim, bütün gün oturup, işleri sana gördürüyordun"

Halt'la Will, daha ağızlarını açamadan arkasına dönüp ıslık çaldı. Birkaç saniye sonra atı, köşeyi dönerek geldi. Uzun boylu genç Muhafız, atının

sırtına binerken. Wıll, eyerden sarkan bir kının içindeki kılıcı fark

etti. Şaşkınlıkla Hah'a döndü. Alçak sesle "Bize kılıç yasak sanıyordum?"

dedi.

Hah anlamayarak bir an kaşlarını çattı. Sonra gözlerim Will'in baktığı

yere çevıiince anladı.

Atlarına binerlerken, "Yasak olduğundan değil," diye açıkladı. "Rütbeyle ilgili bir şey. İyi kılıç kullanmak, yıllar süren bir çalışma ister.

Bızımse vaktimiz yok. Başka beceriler geliştirmemiz gerekiyor."

Will'in dudaklaıından çıkmak üzere olan somyu görerek, devam etti.

"Gilan'ın babası şövalyedir. O yüzden Gilan, Orman Muhafızlarına

katılmadan birkaç yıl önce kılıç çalışmaya başlamıştı. Böyle özel bir

dummu olduğundan, çıiağımken o eğitimini de sürdürmesine izin verildi."

Wıll duraksadı ve "Ama ben düşünmüştüm ki..." diye söze başladı. Gilan atını onlara doğıu sürüyordu. Will, somsunu onun yanında sormanın ayıp

olacağını düşünerek sustu.

Gilan, Will'in son sözlerini duyarak "Hah'aböyle söylemeyeceksin," dedi.

"Sanayaıutı şu olur: 'Sen henüz çıraksın. Düşünmeye hazır değilsin' ya da 'Bunu düşünmüş olsaydın, sormazdın.'"

Wıll, gülmesine engel olamadı. Halt, aynı sözleri ona birkaç kez

söylemişti ve Gilan'ın taklidi çok başarılıydı. Fakat şimdi ıkı adam,

sorusunu bekleyerek ona bakıyorlardı. O da soruverdi.

"Gilan'ın babası şövalyeyse, onun doğrudan Savaş Okulu'na girmesi

gerekmez miydi? Yoksa onu da mı çok ufak tefek gördüler?"

Halt ile Gılaıı bakıştılar. Halt, tek kaşını kaldırarak Gilan'a yanıt

vemesı için işaret verdi.

"Savaş Okulu'na gidebilirdim," dedi. "Ama ben Orman Muhafızlığını seçtim."

Halt, tatlılıkla "Bazılarımız bu işe isteyerek girdik," dedi. Wıll bunu düşündü. Hep Orman Muhafızları'nin Krallığın soylu sınıfından gelmediğini düşünürdü. Demek kı yanılmıştı.

"Ama ben düşündüm ki..." diye başladı ve hemen hatasını fark etti. Halt ile Gıian önce ona, ardından birbirlerine bakıp aynı anda aynı sözleri

söylediler:

"Sen henüz çıraksın. Düşünmeye hazır değilsin."

Sonra da atlarını çevirip gittiler. Wıll de hemen Çekicı'yı alıp

arkalarından gitti. Onlara yetiştiğinde, iki Muhafız, ona aralarında yer

açtılar. Gılan ona sırıttı. Halt, her zamanki gibi ciddiydi. Ama üçü, samimi bir sessizlik içinde ilerlerken. Wıll artık özel, sıkı bir grubun

üyesi olduğunu anlıyordu.

Bir yere ait olma duygusu ne kadar hoştu. Hayatında ilk kez, kendini

yuvasında hissediyordu.

YİRMİ DÖRT

Hah sessizce "Bir şey olmuş," dedi. îkı yoldaşına atlarını durdurmalarını işaret etti.

Üç atlı. Toplantı Yeri'ne doğru son beş yüz metreyi hızlı gelmişlerdi.

Yüksek olmayan bir tepeye varmışlardı ve ağaçların arasındaki açıklık,

yüz metre ötelerinde, aşağıda uzanıyordu. Tek kişilik küçük çadırlar, yan yana dizilmişti. Yemek pişinnek ıçıı yakılan ateşlerin dumanı, havaya

yayılıyordu.

Bulundukları yerden bile, kampta bir koşturmaca olduğu anlaşılıyordu.

Çadır sıralarının ortasında, uzun bir adamın ayakta durabileceği kadar

yüksek, dört metreye dört metre boyutlarında, büyük bir platform vardı.

Kenarları yukarı doğın kıvrıktı. Will, gri-yeşil pelerinli bir gmp

adamın, yuvarlak bir masanın etrafında konuşmaya dalmış olduklarını

görebiliyordu. O sırada, gmptan bir kişi diğerlerinin yanından ayrılarak, girişin hemen önünde bekleyen atın yanma koştu. Atını dörtnala kampın

içinden geçirip, ötedeki ağaçlığın arasından geçen dar yola yöneldi.

Atlı tam ağaçların altındaki derin gölgelerde kaybolmuştu kı karşı yönden gelen bir başka atlı göründü. Çadırların arasında dörtnala ilerleyerek,

büyük çadırın önünde durdu. Daha atı durmadan, yere atlayıp içerideki

gruba katıldı.

Will, "Ne oluyor?" diye sordu. Küçük çadıılann birkaçının, sahiplerince indirilip toplandığını gözlemledi. Kaşları çatılını ştı.

Halt, "Emin değilim," diye yanıt verdi. Çadırları işaret etti. "Sen bize ıyı bir kamp alanı bul. Ben de neler olup bittiğini öğreneyim."

Abelaıd'ı sürdü, sonra dönüp seslendi: "Daha çadırları kurmayın. Duruma bakılırsa, çadıra gerek kalmayabilir." Ardından, toynakları çayırı döven Abelaıd ile kamp alanına doğru uzaklaştı.

Will ile Gilan, toplanacakları alana çok yakın olan büyük bir ağacın altında, bir kamp alanı buldular. Sonra ne yapmaları gerektiğini bilemeyerek, bir kütüğün üzerine oturdular ve Halt'u beklediler. Halt, saygın bir Orman Muhafızı olarak, kumanda çadırına girebiliyordu. CıovAley adlı bir Muhafız olan Birlik Kumandanı, her gün orada adamlarıyla bir araya gelerek, çalışmaları düzenliyordu. Mıihafızlaı'ın getirdikleri rapor ve bılgileıi karşılaştırıp değerlendiriyordu.

İki genç Muhafız, yakınlarındaki çadıılann çoğunun boş olduğunu fark ettiler. Ama bir tanesinin önünde sabırsızca dolanan, en az Wıll ve Gılan kadar şaşkın görünen uzun, ince bir Muhafız vardı. Onlan otururken görünce, yanlarına gitti. Hemen "Bir şey öğrendiniz mi?" diye sordu.

Gilan yanıt verince, yüzü asılıverdi. "Biz de sana aynı soruyu soracaktık." Sonra da elini uzatıp, "Sen Meıron'sun, değil mi?" dedi ve el sıkıştılar.

"Evet. Yanlış hatırlamıyorsam, sen de Gilan'sın." Gilan da Men-on,aWiH'i tanıttı.

Otuzlu yaşlarının başlarında görünen Meıron, Wıll'e kuşkuyla baktı.

"Demek Hah’un yeni çırağı sensin," dedi. "Bizde seni merak ediyorduk. Seni değerlendirenlerden bıii olacaktım, biliyorsun."

Gilan çabucak "Gerçekten mi?" diye sordu.

Meıron ona baktı. "Evet. Toplantıya devam edeceğimizi sanmıyorum." Durdu, sonra, "Siz duymadınız mı?" diye sordu. Will'le Gilan, başlarını sallayarak bir şey duymadıklarını belirttiler.

Alçak sesle "Morgaratlı yine bir şeyler çeviriyor," dedi Gilan. Wıll, bu kötü ismi duyunca, vücudunda bir ürperti hissetti.

Gilan, gözleıim kısarak "Ne oldu?" diye sordu.

Menon sinirli bir şekilde çizmesinin ucuyla toprakta daire çizdi ve

başını ıkı yana salladı. "Şu ana kadar net bir bilgi yok. Yalnızca

çarpıtılmış haberler. Ama görünüşe göre bir Waıgal birliği birkaç gün önce Üç Adım Geçıdi'nden çıkmış ve oradaki nöbetçi askerleri aşıp kuzeye

yönelmiş."

Gilan, "Moıgarath da onlarla birlikte miymiş?" diye sordu. Wıll ise gözleıini irice açmış, susuyordu. Soru sormaya, hatta Morgaıath'ın adım

ağzına almaya bile cesaret edemiyordu.

Merıon, omuz silkti. "Bilmiyoruz. Şu aşamada sanmıyoruz ama Crovvley, iki gündür keşif ekipleri gönderiyor. Yalnızca

akin da olabilir. Ama bundan fazlasiysa, yem bir savaş kapıda demektir.

Bu durumda, Loıd Lorıiac'ı zamansız kaybettik."

Gilan, gözlerini kaldırıp kaygılı bir sesle "Lorıiac öldü mü?" diye sordu.

Merron, başını evet anlamında salladı. "İnme. Veya kalp krizi. Birkaç gün önce ölü bulundu, üzerinde hiçbir iz yokmuş. Dosdoğru karşıya

bakıyonnıış. Buz gibi olmuş."

"Ama çok zindeydi!" dedi Gılan. "Onu bir ay önce gördüğümde, boğa gibi sağlıklıydı."

Merron omuz silkti. Bir açıklaması yoktu. Sadece olanları

aktarabiliyordu. "Bazen olur böyle şeyler," dedi. "Eceli gelmiş."

Wıll, Gılan'a, alçak sesle "Loıd Loıriac kim?" diye sordu.

Genç Muhafız başını sallayarak yanıtladı: "Stedenlı Loı- ıiac. Kralın zırhlı süvari birliğinin başıydı. En ıyı süvari ku- mandanımızdı.

Meıron'un dediği gibi, savaş çıkarsa, onu çok arayacağız."

Korkunun soğuk eli, Will'in kalbini kavradı. Hayatı boyunca insanlar,

Morgarath'ın adını hep fısıltıyla ağızlarına almışlardı. Büyük Düşman

neredeyse eski, karanlık günlerden kalma bir efsane haline gelmişti.

Şimdi efsane, bir kez daha gerçek oluyordu. İçini rahatlatmak için

Gilan'a baktı. Ama genç Muhafız'm yakışıklı yüzünde, gelecek korkusundan

başka bir şey okunmuyordu.

Halt, bir saate kalmadan yanlaıina geldi. Vakit öğlem geçtiği için. Will

ile Gııan soğuk et, ekmek ve kuru meyveden oluşan bir yemek hazırladılar.

Kır saçlı Muhafız, Abelard'ın eyerinden inerek Will'den bir tabak aldı ve çabucak yemeğini yedi.

İki lokma arasında, kısaca "Toplantı iptal edildi," diye açıkladı.

Halt'un geldiğini gören Meıron, yeniden yanlarına geldi. Halt'la kısaca

selâmlaşıp, ona hepsinin aklındaki soruyu sordu. Kaygıyla "Savaş mı

çıkıyor?" dedi.

Halt, başını hayır anlamında salladı. "Kesin olarak bilmiyoruz. Son gelen haberlere göre, Moıgarath hâlâ dağlarda."

Wıll, "O zaman Wargallar neden yerlerinden aynldılar?" diye sordu.

Herkes, Waıgalların yalnızca Morgarath'm isteklerini yeıiıe getirdiğini

biliyordu. Onun komutu olmadan böyle bir harekete kalkışamazlardı.

Hah'ın yüzü, yanıt veiiken asıktı. "Onlar yalnızca küçük bir grup - sayıları elli kadar. Amaçları bizi oyalamak. Croıvley'e göre, muhafızlarımız Waıgallann peşine düşünce ıkı Kalkara, Dağlaı'dan kaçıp Issız Ova'da bir yere saklandı."

Gılan, hafıfbir ıslık koyuverdi. Merıon ise şaşkınlık içinde bir adım geriledi. İki genç Mıihafız'm yüzünden, aldıkları haberden duydukları dehşet belli oluyordu. Wıll, Kalkaıanm ne olduğunu bilmese de Gılan ile Merıon'un tepkilerinden, hiç de iyi bir şey olmadığını anlamıştı.

Merıon, "Yani onlar hâlâ var mı?" dedi. "Soylaıı yıllar önce tükendi sanıyordum."

Halt, "A, hâlâ varlar," dedi. "Ikı tane kaldılar, ama onlar bile yeter."

Uzun bir sessizlik oldu. Nihayet, Wıll çekinerek sormak zorunda kaldı:

"Kalkara dediklerinizNedir onlar?"

Halt, kederle başını salladı. Bu, Wıll gibi toy biriyle konuşmak istediği bir konu değildi. Aııa onları neyin beklediğini bildiği ıçıı, başka seçeneği yoktu. Çocuğa tehlikeyi açıklamak gerekiyordu.

"Morgaıath, savaş planları yaparken, sıradan bir ordu istemedi. Düşmanlanm dehşete düşürebilirse, işinin çok kolaylaşacağını biliyordu. Bu yüzden yıllarca Yağmur ve Gece Dağlaıı'na keşif sefeıleıi yaptı."

Will, içinde yanıtı bildiğine dair kötü bir his olduğu halde "Ne için?"

diye sordu.

"Krallığa karşı kullanabileceği yandaşlar bulmak için. O dağlar, dünyanın eski, bozulmamış yeıleii. Yüzyıllar boyu değişmeden kalmışlar. Oralarda

tuhaf yaratıklarla çok, çok eski canavarlann yaşadığına dair söylentiler

vardı. Söylentilerin doğru olduğu ortaya çıktr."

Will, "Wargallar gibi," dedi.

Halt başıyla onayladı. "Evet. Wargallar gibi. Morgaıath, onlan hemen esir edip, istediği gibi şekillendirdi," dedi. Sesinde ümitsizlik

hissediliyordu. "Ama sonra Kalkaıalan buldu. Onlar Wargallardan da beter.

Hatta çok daha beter."

Wıll, bir şey söylemedi. Waıgallardan daha beter yaratıkların düşüncesi

bile rahatsız ediciydi.

"Kalkaıalardan üç tane vardı. Ama bir tanesi, yaklaşık sekiz yıl önce öldürüldü. O yüzden onlar hakkında biraz daha fazla bilgiye salubız.

Goril ile ayı kalışımı, dik yürüyen bir yaratık düşün. Kalkara işte böyle bir şey."

Will, "Morgaıath, onlan da Wargallar gibi zihin gücüyle mi kontrol

ediyor?" diye sordu.

"Hayır. Onlar Wargallardan daha akıllılar. Ama gümüş saplantıları var.

Gümüşe tapıyor ve onu biriktiriyorlar, Moıgarath da onlara gümüş verip

istediğim yaptırıyor. İyi ış yapıyorlar. Avlannm peşine düştüklerinde çok kurnaz olabiliyorlar."

Will, "Av mı?" diye sordu. "Nasıl bir av?"

Halt'la Gilan bakıştılar. Wıll, ustasının bu konuda konuşmak istemediğini anladı. Bir an, Halt'un, onun sonu gelmez sorularından bıkıp, söyleve

başlayacağını sandı. Ama kır saçlı Muhafız usulca yanıt vermeye

başlayınca. Wıll bunun basit bir meraktan daha önemli bir konu olduğunu

anladı.

"Kalkaıalar kiralık katillerdir. Bıii onlara hedef olarak

gösterildiğinde, onu bulup öldünnek için ellerinden gelen her şeyi

yaparlar."

Wıll, "Onlaıı durduramaz mıyız?" diye sordu. Gözleri, bir an Halt'un devasa yayıyla kara ok dolu kılıfına kaydı.

"Onları öldünnek çok zor. Vücutlarının her yerini kaplayan, iç içe

geçmiş, gür kılları var. Aynı pul gibi. Okun o posta saplanması,

neredeyse olanaksız. Onlara yalnızca bir savaş baltası ya da büyük

kılıçla saldırabiliısin. Ya da ağır bir mızrağı kuvvetlice

saplayacaksın."

Will bir an rahatladı. Bu Kalkaıaların, neredeyse yenilmez olduğunu

düşünecekti. Ama Krallıkta onları alt edebilecek birçok iyi şövalye

bulunuyordu.

"Sekiz yıl önce, üçüncü Kalkarayı öldüren bir şövalye miydi?" diye sordu.

Halt, "Bir değil, üç şövalyeydi. Onu yalnızca üç zırhlı şövalye

öldiirebıldi. İçlerinden yalnızca biri hayatta kalabildi. Ama o da

sakatlandı," diye sözünü bitirdi.

• •

Wıll hayretler içinde "Uç kışı mi? Uçü de şövalye?" dedi. "Ama nasıl..."

Gıan, onun sözünü kesti. "Sorun şu ki, Kalkaıa'ya karşı kılıç ya da mızrak kullanacak kadar yakın bir mesafeye geldiğinde, genellikle sen

daha saldıamadan o sem durdurur."

Konuşurken, parmaklarıyla belindeki kılıcının kabzasında trampet

çalıyordu.

Will, "Nasıl durdurur?" diye sordu. Bir anlığına hissettiği rahatlama duygusu, Gılan'ın sözleriyle aniden yok olmuştu. Bu sefer Merıon

yanıtladı:

Sırık gibi Muhafız "Gözleriyle," dedi. "Gözlerine bakarsan, donar kalırsın - tıpkı bir yılanın bir kuşu öldürmeden önce yaptığı gibi."

Wıll anlamayarak, sırayla üç adama baktı. Meıron'un söylediği şey,

gerçekle bağdaşmıyordu. Ama Halt ona karşı çıkmamıştı.

"Demek donduruyor... Peki bunu nasıl yapıyor? Büyüden mi söz ediyorsun?"

Halt, omuz silkti. Merron gözlerini kaçırdı. Hiçbiri bu konuda konuşmak

istemiyordu.

Sonunda Halt, "Bazı insanlar buna büyü diyorlar," dedi. "Bence Kalkaralar, bakışlarıyla insanın zihnini felç ediyorlar. Merron doğruyu

söylüyor. Eğer bir Kalkaıanın gözlerine bakarsan, dehşet içinde donar

kalır, kendini korumak için hiçbir şey yapamazsın."

Wıll, sanki her an bir gorıl-ayınm sessiz ağaçların arasından fırlayıp

ona saldırmasını bekler gibi, kaygıyla etrafına baktı. Göğsünde bir panik hissi kabarıyordu. Nedense, Halt'ıı hep

yenilmez biri olarak hayal etmişti. Ama o, karşısına geçmiş, bu kötü

canavarlara karşı bir savunma yöntemi olmadığını söylüyordu.

Umutsuzca, "Yapabileceğin bir şey yok mu?" diye sordu.

Halt omuz silkti. "Efsaneye göre, ateşten çekinirlermiş. Dediğim gibi, asıl sorun onlara yaklaşabilmek. Kalkaranm peşindeyken de çıplak ateş

taşımak zor oluyor. Geceleyin avlanıyorlar ve ateş taşıdığın zaman sem

görebiliyorlar."

Will, duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. Halt'un gerçeği

kabullenmiş gibi bir halı vardı. Gılan ile Merıon ise, Halt'un verdiği

haberden açıkça huzursuz olmuşlardı.

Oluşan garip sessizliği Gılan'ıı sorusu bozdu. "Cıovvley, Morgarath'm onları kullandığını nereden biliyor?"

Hah duraksadı. Crovvley'nın düşüncelerini özel kurulda öğrenmişti. Sonra

omuz silkti. Sonuçta hepsi bunu öğrenecekti. Ayrıca Will gibi herkes

Orman Muhafız Birlikleri'nin birer üyesiydi. "Geçen yıl, onları ıkı kere kullandı Lord Northolt ile Lord Lorıiac'ı öldünnek için." Üç delikanlı, şaşkınlıkla bakıştılar.

Halt, sözlerini sürdürdü. "Northolt'uıı bir ayı tarafından öldürüldüğü düşünülüyordu, hatırladınız mı?" Wıll yavaşça başım salladı. Şimdi

hatırlıyordu. Halt'un çırağı olduğu ilk gün. Muhafız başkumandanının

öldüğünü bildiren bir haber almıştı. "O zaman Northolt'uıı bu şekilde ölmeyecek kadar ıyı bir avcı olduğunu düşünmüştüm. Crowley de aynı

fikirdeymiş."

"Peki ya Loııiac? Herkes kalp krizi olduğunu söyledi." Soruyu soran Merıon'du. Halt, ona şöyle bir bakıp yanıtladı. "Öyle duydun, değil mi?

Hekimi çok şaşırmış. Onun kadar

sağlıklı bir adam görmediğini söylemiş. Ote yandan..." Sııstıı. Onun cümlesini Gııan tamamladı.

"Kalkaıalaıin işi olabilir."

Halt, başını salladı. "Aynen. Geliştirdikleri dondurucu bakışın tam

etkilerini bilmiyoruz. Belki ıızıın süre devam eden bu bakış, bir insanın kalbini durdurabilecek güçtedir. Ayrıca o alanda iri, kara bir hayvanın

görüldüğü bıldııildi."

Ağaçların alımdaki küçük gruba, yine bir sessizlik çöktü. Etraflarında

Muhafızlar sağa sola yürüyor, çadırlarını toplayıp atlarını

eyerliyorlardı. Halt, sonunda hepsini düşüncelerden uyandırdı.

"Kımıldasak iyi olur. Merıon, senin kendi eyaletine dönmen gerekecek.

Crowley, ordunun uyarılıp harekete geçirilmesini istiyor. Birkaç dakikaya kadar emirler verilir."

Merıon, başını sallayıp kendi kamp alanına yöneldi. Sonra durup geıi

döndü. Senin kendi eyaletine dönmen gerekecek, diyen Halt'un ses tonu onu düşündürmüştü.

"Ya siz üçünüz?" diye sordu. "Sız nereye gidiyorsunuz?"

Hah, daha ağzını açmadan Wıll onun 11e söyleyeceğini biliyordu. Ama bu,

Will'in kanının donmasına engel değildi.

"Kalkaıalaıin peşine düşeceğiz."

YİRMİBES

Kamp, yoğun bir hareketlilik içindeydi. Muhafızlar çadırlarım söküyor,

eşyalarını toplayıp heybelerine bağlıyorlardı. Birkaç atlı, çoktan kendi

eyaletlerine doğru yola çıkmışlardı.

Wıll, birkaç parça eşyayı yerleştirip, heybelerinin kayışlarını

bağlıyordu. Halt ise birkaç metre ötede oturmuş, kaşlannı düşünceli bir

biçimde çatarak, Issız Ova'nın etrafını çevreleyen alanın haritasını

inceliyordu. Ova hiçbir yolun geçmediği, yalnızca birkaç özelliği bulunan geniş bir alanı kapsıyordu. Halt, üzerine bir gölge düşünce başını

kaldırıp baktı. Gılan, yüzünde endişeli bir ifadeyle ayakta dikiliyordu.

Alçak ve kaygılı bir ses tonuyla "Hah," dedi. "Emin mısın^"

Halt, doğrudan onun gözleıinın içme baktı. "Çok eminim, Gilan. Bunun yapılması gerek."

Gilan, "Ama o daha çocuk!" diye itiraz etti. Çekici'nin eyerinin arkasına bir çıkım bağlamaya çalışan Wıll'e baktı.

Halt, gözlerini Gılan'ınkilerdeıı ayırarak derin bir iç çekti. "Bunu ben de biliyorum. Ama o bir Orman Muhafızı. Çırak olsun,

olmasın, hepimiz gibi, birliğin bir üyesi." Gilan'ın Will'in iyiliği için yine itiraz edeceğini görünce, eski çırağına sevgiyle baktı.

"Giian, elimde olsa, ben de onu böyle bir tehlikeye atmazdım. Ama dünya

acımasız. Bu savaşta herkes üzerine düşeni yapacak. Wıll gibi çocuklar bile. Moıgarath, büyük bir şey için hazırlanıyor. Crovv'ley'nın ajanları onun Skandıyahlarla da bağlantıda olduğunu duymuşlar."

"Skandıyahlarla mı? Ne için?"

Halt omuz silkti. "Ayrıntıları bilmiyoruz ama onlarla birleşmeyi umduğundan adım gibi eminim. Onlar para için herkesle savaşırlar.

Görünüşe göre herkes adına da savaşırlar," diye ekledi. Paralı askerlere duyduğu nefreti gizlememişti. "Sorun şu ki, Cıowley orduyu kurmaya çalışıyor. Bu yüzden eleman sıkıntısı içindeyiz. Normalde, yanımda beş kıdemli Orman Muhafızı olmadan, Kalkaıalaıin ardından gitmezdim. Ama Cıow- ley şu anda bana beş kıdemli Muhafız veremez. O yüzden ben de en güvendiğim ikisiyle - yanı seninle ve Will'le - yetinmek zorundayım.

Gııan, ağzını çarpıtarak gülümsedi ve "Şey, yine de teşekkürler..." dedi.

Halt'ıın güveni, onu duygulandırmıştı. Eski akıl hocasına saygısı sonsuzdu. Orman Muhafız Birliği'nin çoğu, onunla aynı fikirdeydi.

Halt, "Ayrıca, o ürkütücü yaratıklarla yollarımız kesişirse, paslı kılıcını kullanırsın diye düşündüm," dedi. Birlik, Gilan'ın kılıç eğitimine devam etmesine izin vererek, doğru bir ış yapmıştı. Bunu çok az insan bilse de Gılaıı, Araluen'in en iyi kılıç ustalarından biriydi.

Halt, "WıH'e gelince," diye devam etti, "onu hafife alma. Çok yetenekli. Çevik, cesur ve şimdiden çok iyi bir destek. En güzeli de çok hızlı

düşünebilmesi. Asıl düşüncem, Kalkaıala- rm izini bulursak, onu destek kuvvet çağırmaya gönderebiliriz. Hem bize yardım etmiş hem de tehlikeden uzak durmuş olur."

Gılan, düşünceli bir tavırla çenesini kaşıdı. Hah böyle anlatınca, izlemeleri gereken en mantıklı yol buymuş gibi gelmişti. Onun gözlerine bakıp, durumu anladım der gibi başını salladı. Sonra da kendi öteberisini toplamaya gitti. Ama Wıll, her şeyi toplamıştı bile. Gilan, Halt'a gülümseyerek, "Haklısın," dedi. "Kendi düşünebiliyor."

Diğer Orman Muhafızları hâlâ emirleri beklerken, bu üçlü, atlarına binip yola çıktılar. Araluen Oıdusu'nu savaşa hazırlamak, hiç de kolay bir ış değildi. Bunu örgütleyip elli ayrı eyaletten gelen kuvvetleri Uthal Ovaları'ndakı buluşma noktasına götürmek de Orman Muhafızlan'nin göreviydi. Hem Gilan hem de Halt, Kalkaraları aramakla görevlendirildiği için, diğer Muhafızlar onların eyaletlerindeki kuvvetleri de düzenlemek zorundaydılar.

Halt, ekibine güneydoğu yönünde önderlik ederken, üçlü arasında çok az konuşma geçmişti. Wıll'in doğuştan meraklı oluşu bile, onları bekleyen görevin büyüklüğünün altında ezilmişti. Sessizce ilerlerken, hayalinde sürekli Halt'un bile alt edemeyeceği, ayı görünümlü ve goril suratlı yaratıklar canlandırıyordu.

Fakat sonunda monotonluk ağır basınca, üıkünç hayaller kayboldu. Wıll,

Halt'un aklındaki planı merak etmeye başladı.

Nefes nefese "Halt," dedi. "Kalkaıalan nerede bulmayı umuyorsun?"

Halt, yanındaki ciddi, genç yüze baktı. Zorlu yürüjoişte, sabit bir hızda seyrediyorlar, sonra yirmi dakika yayan giderek, atların yüksüz yolculuk

etmelerine izin veriyorlardı.

Dört saatte bir durup, bir saatlik mola veriyorlardı. Kurutulmuş etle

kuru ekmek ve meyve yedikten sonra, pelerinlerine sarılıp uyuyorlardı.

Bir süredir yolda olduklarından, Halt mola zamanının geldiğine karar

verdi. Abelaıd'ı yoldan çıkanp bir koruya soktu. Will ile Gıan da onun

peşinden gidip dizginlen bırakarak, atlanılın otlamasına izin verdiler.

Halt, Will'in sorusuna yanıt olarak "Aklıma gelen en iyi yol," dedi,

"saklanma yerlerinden başlayarak yakında olup olmadıklarını kontrol

etmek."

Gilan, "Nerede saklandıklarım biliyor muyuz?" diye sordu.

"Issız Ova'da, Taş Flütler'in ardında bir yerlerde. O alanda araştınna yapacağız. Eğer o civardaysalar, çevre köylerden tek tük koyun ya da keçi kaybolduğunu göreceğiz. Gerçi köylüleri konuşturmak da ayrı bir sorun.

Ova insanlarının ağzı çok sıkıdır."

Will, ağzında ekmekle "Hangi Ova'dan söz ediyorsun?" diye sordu. "Bir de.

Taş Flüt nedir?"

Halt, "Issız Ova çok büyük bir düzlüktür. Üzeıinde tek tük ağaç vardır.

Çoğunlukla kaya çıkıntıları ve uzun otlarla kaplıdır," dedi. "Yılın lıangı

zamanında gidersen git, hep rüzgârlıdır. Kasvetli, sıkıntılı bir

yerdir, Taş Flütler de oranın en kasvetli parçasıdır."

Wıll, "Ama nedir..." diyecek oldu ama Halt, yalnızca duraklamıştı.

"Taş Flütler mi? Kimse tam olarak bilmiyor. Eski zaman insanlarının

Ova'nın en rüzgârlı yerinin ortasına yaptıktan, dikine duran bir taş

çemberidir.

"Bunların yapılmasındaki amacı şimdiye kadar kimse anlamış değil. Ama taşlar öyle ustaca yerleştirilmiş kı rüzgâr çemberin etrafında yön

değiştiriyor ve taşlardaki birtakım deliklerden geçiyor. Sürekli olarak,

delici bir ses çıkanyorlar, aııa onlara neden flüt denildiğim anlamadım.

Ses ürpertici, akortsuz ve kilometrelerce uzaktan duyulabiliyor. Birkaç

dakika sonra insanın sinirleri bozuluyor. Bir de sesin saatlerce böyle

devam ettiğim düşün."

Wıll sessizdi. Kasvetli, rüzgârlı bir düzlükle, durmadan ürpertici sesler çıkaran kayaların düşüncesi, akşam güneşinin sıcaklığından kalan son

izleri de alıp götürmüştü. İster istemez ürpeıdi.

Halt, bunu görerek, ona uzanıp omzunu sıktı. "Keyfim kaçırma," dedi.

"Hiçbir şey göründüğü kadar kötü değildir. Haydi, biraz dinlenelim."

İkinci gün öğleye doğru, Issız Ova dolaylarına geldiler. Wıll, Halt'un

lıaklı olduğunu düşündü, burası büyük ve kasvetli bir yerdi. Sürekli esen rüzgârdan dolayı kurumuş, boz renkli, uzun otlarla kaplı alan,

kilometrelerce öteye uzanıyordu.

Rüzgârın kendisi ise canlı bir varlık gibiydi. Hiç kesilmeden, sürekli batıdan esen rüzgâr, karşısına çıkan otlan eğiyor, insanın sinirini bozuyordu.

Halt, Wıll ile Gilan onunla aynı hizaya gelsinler diye Abelaıd'ın dizginlerini çekerek "Şimdi neden buraya Issız Ova denildiğim anlıyor musunuz?" dedi. "Bu olmaz olası rüzgârda at sürerken, insan kendini yeryiiziindekı tek canlı varlık gibi hissediyor."

Will, Doğru, diye düşündü. Ovanın boşluğu karşısında, kendini küçük ve önemsiz hissediyordu. Önemsizlik duygusuyla birlikte, bir yetersizlik hissi de oluşmuştu. Yol aldıkları bu boş arazi, ona, yeteneklerinden çok daha büyük, gizemli güçlerin varlığını hissettiriyordu. Normalde neşeli ve coşkulu olan Gıan bile Ova'nın ağır ve kasvetli havasından etkilenmişti. Yalnızca Hah'ta bir değişiklik yoktu. O, her zamanki gibi ciddi ve sessizdi.

Wıll, yolculukları sırasında içinde uyanan, huzurunu kaçıran bir hissin farkına vardı. Algısının hemen kenarında, pusuda bekleyen bir şeydi bu. Ne olduğunu, hatta nereden geldiğini ya da neye benzediğini çıkaramıyordu. Bu his, hep orada duruyordu. Üzengilerine basıp ayağa dikilerek, bir şeyler görebilme umuduyla ufka baktı. Hah onu görmüştü.

"Fark ettin," dedi. "Taşlar işte."

Halt böyle deyince. Wıll onu rahatsız eden ve midesine ağrılar saplanmasına neden olan şeyin, delinden gelen, kesintisiz ses olduğunu

anlayıverdi. Haltiın dediği gibi. Taş Flütlerin sesinin duyulduğu alana girmişlerdi. Artık ürkütücü sesi ayırt edebiliyordu. Hepsi aynı anda çalman ama insanın sinirini bozup huzursuz eden, bir dizi uyumsuz müzik notası gibiydi. Will, sol elim gizlice saks bıçağının sapma doğru kaydırarak, silahının sert ve güvenilir varlığından güç aldı.

Öğleden akşama kadar ilerlemeyi sürdürdüler ama dümdüz ovada hiç yol almıyor gibiydiler. Hangi hızda giderlerse gitsinler, önlerindeki ve aıkalanndaki ıfıık çizgileri ne yakınlaşıyor, ne uzaklaşıyordu. Sanki boş dünyada yerlerinde sayıyorlardı. Taş Flütleı'in sürekli sesi, bütün gün kulaklarını dolduruyor, yol aldıkça da artıyordu. İlerlediklerinin tek işareti buydu. Saatler geçti, ses devam etti. Will ise bir türlü bu sese alışamadı. Sinirleri mahvolmuştu. Gün, batı yakasında batmaya başlarken. Halt Abelaıd'ın dizginlerini çekti.

"Geceyi dinlenerek geçireceğiz," diye bildirdi. "Karanlıkta yolumuzu görmemiz olanaksız. Yönümüzü belirleyebileceğimiz belirgin bir yer şekli olmadığı için, kolaylıkla kaybolabiliriz."

Diğerleri, sevinerek atlarından indiler. Ne kadar dinç olsalar da saatler boyu yol almak, onları hayli yormuştu. Will, Ova'dan çalı çırpı toplamaya başladı. Omni ne yaptığını anlayan Halt, başını iki yana salladı.

"Ateş yakmak yok," dedi. "Milleıce öteden görülürüz, kimlerin izlediğini de bilmiyoruz."

Will durup, elindeki küçük çalı destesini yere attı. "Kalka- ralar mı demek istiyorsun?" dedi.

Halt omuz silkti. "Onlar da olabilir, Ova halkı da. Onlardan da

Kalkaıalaıin tarafında yer alanlar olabilir. İnsan böyle yaratıklarla yan yana yaşayınca, kendi güvenliği için onlarla işbirliği yapmak zorunda

kalabilir. Ovada yabancılar olduğu kulaklarına gitmesin."

Gıian, doru' atı Alaz'ın eyerim çözüyordu. Eyeri yere bırakıp, hayvanı

bir avuç kuru otla ovaladı. "Sence henüz bizi görmemişler midir?" diye sordu.

Halt, yanıt veıaıeden önce bir süre düşündü. "Olabilir.

• •

Burada çok fazla bilinmez var. Örneğin Kalkaralarm nerede saklandıkları.

Ova halkının onlarla işbirliği yapıp yapmadığı, içlerinden birinin bizi

görüp de onlara haber verip vermediği... Ama ben görüldüğümüzü öğrenene

kadar görülmediğimizi

varsayıyorum.

O yüzden ateş yok."

Gıian, gönülsüzce başını salladı. "Haklısın tabii," dedi. "Canım çok kahve istemişti ama olsun."

Halt, "İstersen ateş yakıp kaynat kahveni," dedi. "Amayap- tığın son şey olabilir."

9 Gövdesi kızıl, ayaklan ve yelesi koyu renkli olan, yağız (at). (E. N.)

YİRMİ ALTI

Soğuk, sönük bir kamptı. At sürmekten yorgun düşen Muhafızlar yine ekmek, kuru meyve ve dondurulmuş etten oluşan soğuk yemeklerini yiyip,

mataralarındaki soğuk suyla temizlendiler. Wıll, taşıdıkları tatsız, sert yiyeceklerin görüntüsünden bile nefret etmeye başlamıştı. Sonra Wıll ile

Gılaıı, pelerinlerine sarınıp uyudular. İlk nöbeti Halt tuttu.

Will'in eğitim döneminin başından beri katlanmak zorunda kaldığı ilk zor kamp, bu değildi. Ama ilk kez çıtırdayan bir ateş ya da en azından sıcak

bir közün rahatlığı yoktu. Bı- linçaltmdan türeyen tuhaf rüyalar

eşliğinde, rahatsız bir uykuya daldı. Bilincinin hemen kıyısında duran

huzursuz edici tıhafyaratıklarla, yabancı ve ürkütücü şeylerle ilgili

rüyalar görüyordu.

Halt, nöbeti devralması için onu hafifçe sarstığında, neredeyse

sevinecekti.

Gökyüzündekı bulutlar, rüzgârın etkisiyle sürekli yer değiştiriyordu.

Taşların ağıtı, her zamankinden daha güçlüydii. Artık

usanan Wıll, bu taşların insanları delirtmek için yapıldıklarından

kuşkulanmaya başlamıştı. Uzun otlar, hışırdayarak uzaktan gelen ağıta

eşlik ediyorlardı. Halt, gökteki bir noktayı işaret ederek, Will'e dik

bir açr gösteıdr.

Çırağına "Ay o açıya geldiğinde, nöbeti Gılan'a devret," dedi.

Wıll başını sallayıp ayağa kalkarak, kaslannı açmak için gerindi. Yayıyla ok çantasını alarak Halt'un seyir yen olarak seçtiği çalılığa yöneldi.

Nöbet tutan Muhafızlar, hiçbir zaman kampın hemen yanındaki açıklıkta

durmaz; on beş, yirmi metre ileride bir gizlenme yeıı seçerlerdi. Böylece kampa

gelenler, onları görmezdi. Bu, WiH'in aylar süren eğitiminde öğrendiği şeylerden biriydi.

Kılıftan ıkı ok alıp, onları yay elııııı parmakları arasında tuttu. Nöbeti boyunca, onları bu şekilde tutacaktı. Böylece ihtiyacı olduğunda, oku kılıftan almakla zaman kaybetmeyecekti. Pelerininin başlığım da geçilince, çalının düzensiz şekli içinde iyice görünmez oldu. Gözleri, Halt'un ona öğrettiği gibi sürekli çevreyi tarıyor, odağını değiştirerek, bir yakındaki kamp alanına, bir uzaktaki belirsiz ufka kayıyordu. Bu şekilde gözleıi tek alana takılmayacaktı. Herhangi bir hareketi görebilecekti. Zaman zaman, en yavaş hareketleriyle kendi çevresinde dönerek, dört bir yanı kontrol ediyordu.

Taşların ağıtıyla rüzgârın otları hışırdatması da sürekli bir fon oluşturuyordu. Ama Will başka sesler de işitmeye başladı. Ufak hayvanların otların üzeıinde dolaştığını ve farklı yerlerden gelen alçak sesleri duyuyordu. Uyuyan arkadaşlarına doğru sürünerek yaklaşan bir Kalkaıaya ait olabileceğini düşündüğü her seste, kalbi biraz daha hızlı çarpıyordu. Birdenbire, iıi bir hayvanın nefesini mutlaka duyacağına karar verdi. Duyduğu korku öylesine arttı ki, en üst düzeyde tetikte olan al- gılanyla, uyuyan yoldaşlarının hafif soluklarım bile işitebildiğim fark etti.

Çevresindeki karanlık ve çalılığın şekli ile üzeıindekı pelerin

sayesinde, beş metre mesafeden fark edilmeyeceğini biliyordu. Ama Kalkaraların, keskin görüş yetenekleri dışında hangi duyulara sahip oldukları hakkında bilgisi yoktu. Belki, şu anda bile, uzun otların arasında gizlenerek, saldırmak üzere ona yaklaşıyorlardı.

Taş Flütlerin kasvetli uğultusuyla sinirleri iyice geıildığı ıçm, her duyduğu sesin kaynağını bulmaya çalışıyordu. Ama böyle yaparsa, kendini ele vereceğini de biliyordu. Sesin geldiğim düşündüğü yöne doğru yavaş yavaş, dikkatlice dönmek için kendini zorladı. Her riski değerlendirdi.

Gergin ve uzun süren nöbeti boyunca yer değiştiren bulutlardan, çabuk kaybolan aydan ve etrafını saran dalgalı ot denizinden başka bir şey görmedi. Ay belirledikleri açıya gelene kadar, Wıll bedenen ve ruhen tükenmişti. Nöbeti devralması ıçiıı Gilaıii uyandırıp, yemden pelerinine sanndı.

Bu kez rüya gönnedi. Şafağın gri ışığı kendini gösterene kadar, derin bir uykuya daldı.

Öğlene doğru Taş Flütleri gördüler. Ovadaki bıı jmkselti- nin tepesinde duran, gri ve şaşırtıcı şekilde küçük, granit bir taş anıttı bu. Orman Muhafızları, taşlara bir kilometre kadar yaklaştılar. Wıll, daha fazla ilerlemediklerine memnundu. Rüzgârla birlikte dalgalanan inilti, şimdi daha belirgindi.

Gıan tatsız bir şekilde, "Bir daha flütçüyle karşılaşırsam," dedi,

"dudaklarını kopartacağım."

Saatlerce yürüdüler, bitmek bilmeyen kilometrelerce yol aştılar.

Görülecek yeni bir şey yoktu. Taşlar'm hafif iniltisi peşlerinden gidip,

üçlünün sinirlerini harap etti.

Elli metre ötelerindeki otların arasından, birden bir Ovalı çıktı.

Omuzlarına kadar dökülen dağınık uzun saçlarıyla boz paçavralar içindeki

ufak tefek adam, deli fişek gözleıini birkaç saniye onlara dikti.

Adam otların içine gömülüp ıkı büklüm uzaklaşırken, yüreği ağzına gelen

Wıll, kendini zor toparladı. Adam, saniyeler içinde gözden kayboldu.

Halt, Abelard Ta onun arkasından gidecekti ama vazgeçti. Anında yaya

taktığı oku çekmedi. Her hareketi Halt'unki kadar hızlı olan Gıiaıı da ok atmaya hazırdı. O da oku atmayıp, merakla ustasına baktı.

Halt omuz silkti. "Önemsiz bir şey olabilir," dedi. "Belki de Kalkaıalaıa haber veıaıeye gitmiştir. Ama kuşkulandık diye onu öldürenleyiz."

Gıian, birkaç dakika önce hissettiği gerilimden kurtulmak için, ufak bir

kahkaha attı. "Bence bir fark yok," dedi. "Ha biz Kalkaıaları bulmuşuz, ha onlar bizi bulmuşlar."

Halt'un gözleri bir an Gilan'ın üzerine kilitlendi, güler gibi bir hali

de yoktu. "İnan bana Gıian," dedi, "büyük fark var."

Artık zorlu yürüyüşü bırakmışlardı, uzun otların arasında yavaşça

ilerliyorlardı. Taşların arkadan gelen sesi, biraz olsun azalmıştı.

Rüzgârın sesi onlardan uzaklaştırdığını anlayan Wıll, rahatlamıştı.

Ovalinin aniden ortaya çıkmasının üzerinden zaman geçmişti. Başka hiçbir

hayat belirtisi yoktıı. Will'in aklım, öğlenden beri bir soru

kurcalıyordu.

Halt'un ona sessiz olmasını söyleyip söylemeyeceğinden eminolamayâıak,

"Halt?" dedi. Muhafız, sorulari yanıtla

etti: "Sence Morgaıath, Kalkaıalaıdan neden destek alıyordıır? Ne elde etmek istiyor?"

Halt, Gilan'ın da omm yanıtını beklediğini fark etti. Will'in sorusunu

yanıtlamadan önce, düşüncelerini düzene soktu. On- laıı dile getirmeye

pek gönüllü değildi. Çünkü yanıt, büyük ölçüde tahmin ve sezgiye

dayanıyordu.

Ağır ağır, "Morgarath'ın neyi niye yaptığını kim bilir?" diye yanıt verdi. "Size tam bir yanıt verememem. Yalnızca varsayımlarımı ve

Cıowley'nin düşüncelerini dile getirebilirim."

İki eşlikçisine bir bakış attı. İfadelerinden, Halt'un tahminlerini

gerçek kabul edecekleri belliydi. Halt, bazen sürekli haklı çıkmanın ağır bir yük olduğunu düşünürdü.

"Savaş çıkacak," diye devam etti. "Bu zaten belli bir şey. Waıgallar hareket halindeler ve Morgarath'ın Ragnak'la bağlantıya geçtiğini haber

aldık." Will'in kafasının kanştığını, yüzünden anladı. Gilan ise

Ragnak'in kim olduğunu biliyordu. "Ragnak, Skandiyahlann yani

denizkurtlarmın - Obejarl'ı; yanı yüce efendisi." Sözlerinin

anlaşıldığını görerek devam etti.

"Bu savaş, öncekilerden daha büyük olacak ve bütün kaynaklarımıza, en ıyı kumandanlarımıza ihtiyacımız var. Morgarath'ın aklındaki de bu olmalı.

Kalkaralaıa önderlerimi-

zı öldürteıek, bizi zayıflatmak istiyor. Ordunun başkomutanı Northolt ile en iyi süvari kumandanımız Loıiiac, zaten öldürüldüler. O görevlere

elbette başkaları getirilecek ama bu atama sırasında boşluk ve karmaşa

olacak. Morgarath'ın planının arkasında yatan budur bence."

Gılaıı, düşünceli bir şekilde konuştu. "İşın başka bir yönü daha var. Bu adamların ikisi de onun geçen seferki yenilgisinin baş sorumlusuydular.

Kumandanlarımızı katlederek, aynı zamanda intikam alıyor."

Halt başııi sallayarak onayladı. "Elbette, doğru. Morgarath'mki gibi çarpık bir zihin için intikam, güçlü bir dürtüdür."

Wıll, "Yani şimdi başka cinayetler de mi işlenecek diyorsun?" diye sordu.

Halt, doğrudan onun gözlerine baktı. "Başka girişimler de olacaktır.

Morgarath, onları iki kez hedefe gönderdi ve ikisinde de başanlı oldular.

Diğer kumandanların da peşlerine düşmemeleri için bir neden göremiyorum.

Morgarath, krallıktaki birçok kişiden nefret ediyordur. Hatta belki de

Kral'dan. Ya da belki Baron Aıald'dan... Baron, son savaşta Morgarath'ın

canına okumuştu."

Wıll, birdenbire hocası için korkarak Sen de öyle, diye düşündü. Halt'un

da hedef olabileceğini dile getirecekken, hocasının bu gerçeği zaten

bildiğini düşündü. O sırada Gıian, Hak'a başka bir soru soruyordu.

"Anlamadığım bir şey var. Kalkaıalar, neden saklanma yerlerine dönüp duruyorlar? Neden bir hedeften diğerine geçmiyorlar?"

Halt, "Bu bizim işimize gelir," dedi. "Kalkaıalar vahşi, acımasız ve Waıgallardan daha akıllılar. Ama insan değiller. Hile bilmiyorlar. Onlara bir hedefgöster, gidip onu öldürürler ya da öldürmeye çalışırken

kendileri ölürler. Ama bir seferde tek hedefin peşine düşebilirler. Bir

tane öldürdükten sonra, inlerine geri dönerler. Morgaratlı - ya da

emrindekilerden biri - oıila- n bir sonraki hedefe hazırlar. Kalkaıalar

da tekrar işe koyulurlar. Bizim yapmak istediğimiz de onları yeni

hedeflerine giderken durdurmak. Yok, eğer yolda değillerse, saklandıkları yerde bulup öldürmek."

Wıll, önleıinde uzanan sonsuz düzlüğe bininci kez baktı. Orada bir yerde

ıkı ürkütücü yaratık, belki de hedeflerinde yem bir kurbanla,

bekliyorlardı. Halt'un sesi, onu düşüncelerinden uyandırdı.

"Güneş batıyor," dedi. "Buraya kamp kurabiliriz."

Eyerlerinden aşağı atlayıp, atlarını rahatlatmak için kayışları

gevşettiler.

Gılan, etraflarına bakarak "Bu kavruk yerin bir özelliği de bu," dedi.

"Her yer aynı derecede iyi. Ya da kötü.'-'

Will, Halt'un omzuna dokunmasıyla hafif uykusundan uyandı. Pelerinini

üzeıinden atıp, gökteki aya baktı ve kaşlarını çattı. Bir saat bile

uyuyamamıştı. Tam bunu söyleyecekken. Halt parmağını dudaklarına götürerek, onu susturdu. Wıll etrafına baktı ve Gılan'ın uyandığını, yanı başında dikilmiş, başı geldikleri yöne dönük, dinlemekte olduğunu fark etti.

Will, gereksiz gürültü yapmaktan kaçınarak, dikkatlice hareket etti ve ayağa kalktı. Elleri hemen silahlanna gitti ama yakın bir tehlike olmadığım anlayarak rahatladı. Diğer ikisi ise dikkatle dinliyorlardı. Sonra Halt, elini kaldınp kuzeyi işaret etti.

Alçak sesle, "Yine orada," dedi.

O zaman Wıll, Taş Flütler'in iniltisiyle rüzgârın uğultusu arasından gelen sesi duydu ve donakaldı. Bu, bir hayvanın ulu- masıydı ve ses, giderek artıyordu. Bu, bir canavarın boğazından rüzgârla onlara taşman bir sesti. Ve kesinlikle bir insana ait değildi...

Saniyeler sonra, buna başka bir uluma yanıt verdi. Biraz daha boğuk olan bu ses, birincinin biraz solundan geliyordu. Will, seslerin ne olduğunu anladı.

Halt, ciddiyetle "Kalkaıalar," dedi. "Yem bir hedefleıi var, ava çıkmışlar."

YİRMİ Y€ D I

Kalkaralarin av çığlıkları kuzeye doğru azalırken, üç Orman Muhafızı uykusuz bir gece geçirdiler. Gilan, seslen ilk duyduklarında, sinirli sinirli homurdanan doru atı Alaz'ı eyerlemek üzere yerinden kalkmış ama

Halt, onu durdurmuştu.

Kısaca, "O şeyleıiıı peşine gece vakti düşemem," dedi. "Sabahın ilk ışığına kadar bekleyecek, sonra izlerini süreceğiz."

izleri bulmak kolaydı çünkü Kalkaralar, arkalarında ız bırakmamak için

hiçbir çaba göstermiyorlardı. İki dev cüssenin ezdiği otlardaki belirgin

izler, doğu-giineydoğu yönünü gösteriyordu. Önce Halt, Kalkaralaıdan

birinin izim buldu. Ardından Gılan diğer Kalkaranm, ötekinin yaklaşık ıkı yüz metre solundan giden izini gösterdi. Kalkaralarin arasındaki mesafe,

birbirlerine yardım edecek kadar yakın, aynı tuzağa düşmelerini önleyecek kadar uzaktı.

Halt, birkaç saniyede durum değerlendirmesi yapıp, bir karara vardı.

Gilan'a "Sen İkincisini takip et," dedi. "WılHe ben de bunu izleyeceğiz.

İkisinin de aynı yöne gittiğinden emin olmalıyım. Birinin geri dönüp,

arkamdan gelmesini istemiyorum."

Will, kayıtsız görünmeye çalışarak "Sence burada olduğumuzu biliyorlar mıdır?" diye sordu.

"Biliyor olabilirler. Gördüğümüz adamın, onları uyaracak kadar vakti oldu. Belki de bu, yalnızca bir rastlantıydı. Kalka- ıalar da yeıı

görevlerini yerine getirmeye gidiyorlardı." Kararlı bir şekilde, tek yöne doğru ilerleyen izlere bakıp, "Bir amaçlan olduğu kesin," dedi.

Gilan'a döndü. "Gözlerini dört aç ve Alaz'a dikkat et. Atlar, bu

yaratıkların varlığım bizden önce hissediyorlar. Tuzağa düşmeyelim."

Gılan, başını sallayıp Alaz'ı ikinci ize doğru çevirdi. Hah'un bir el

işaretiyle üç Orman Muhafızı farklı yönlere dağılarak, Kalkaralarm

izlerini sürmeye başladı.

Halt, Wıll'e "Ben ızı takıp edeceğim," dedi. "Senin gözün herhangi bir tehlikeye karşı Gilan'da olsun."

Wıll, dikkatini ıkı yüz metre ötelerinde bulunan ve onlarla aynı anda

ilerlemeye çalışan, uzun boylu Muhafız'a yöneltti. Ah tarafı uzun otların arasında kalmış Alaz'ın, yalnızca omuzlarından yukarısı görünüyordu.

Arada sırada zemindeki yükseltiler hem atın hem de binicisinin gözden

kaybolmasına neden oluyordu. İlk seferinde, Giiaıı yere gömülmüş gibi

görününce, Wıll'in tepkisi bağırmak oldu. Halt, yarı çekilmiş okuyla

döndü ama aynı anda Gilan ile Alaz, yaratmış oldukları endişeden

habersiz, yeniden ortaya çıktılar.

Wıll, sinirlerine hakim olamadığı için kendine kızarak "Affedersin," diye söylendi.

Halt ona anlayışla baktı. Ciddiyetle, "Önemli değil," dedi. "Bir sorun olduğunu düşündüğün anda bana haber vermeni tercih ederim." Halt, WiH'in bir kere yanlış alarm verip bir dahaki sefere tepki göstermeyeceğini göz

önünde bulunduruyordu. Böyle bir hata, hepsini tehlikeye sokabilirdi.

Halt, "Gilaıı her gözden kaybolduğunda bana haber ver. Yemden ortaya çıktığında da," dedi. Hocasının ne demek istediğini anlayan Wıll, başını salladı.

Böylece yola devam ettiler. Taş halkaya yaklaştıkça, Flütleı'in ağıtı da

artıyordu. Kalkaralar dosdoğru o alana gittikleri için. Will bu kez

Flütler1 e daha çok yaklaşacaklarını anladı. Halt'a arada bir rapor

vermeyi sürdürüyordu.

"Gitti... gitti... Tamam. Gördüm yine." Uzun ot örtüsünün altındaki toprağın yükseltileri görünmüyordu. Aslında Will, çukura giren Gılan mı

yoksa kendisi ve Halt muydu bilemiyordu. Genellikle ikisi birden

oluyordu.

Bir ara Gilaıı'la Alaz gözden kaybolup, bir süre ortaya çıkmadılar.

Wıll, "Onu göremiyorum..." diye bildirdi. Sonra, "Hâlâ yok... hâlâ yok...

kayboldu..." dedi. İçindeki gerilimle sesi de yükseldi: "Yoklar... hâlâ yoklar..."

Halt, Abelaıd'ı durdurup, yine yayım hazırladı. Gözleriyle etrafı

tarıyordu. Giderek artan, üç sesli bir ıslık çaldı. Bir sessizlik oldu.

Ardından, giderek azalan üç sesli yanıt ıslığı geldi. Will rahat bir

nefes aldı. Tam o anda da Gılan'm kendisi ortaya çıktı. Onlara bakıp

kollarım yukarı doğru açarak. Sorun nedir? der gibi baktı.

Halt bir şey yok dercesine kolunu salladı ve yola devam ettiler.

Üçlü, Taş Fliıtler'e yaklaştıkça Halt, etrafı daha dikkatli gözler oldu.

Wıll'le birlikte izini sürdükleri Kalkara, dosdoğru halkaya yönelmişti.

Abelard'ın dizginini çekip, elini gözlerine siper ederek, kasvetli gri

taşlan inceledi. Onlan tuzağa düşürmek için pusuya yatmış Kalkaıadan bir

ız görmeye çalışıyordu.

"Ovada saklanabileceği tek uygun yer burası," dedi. "O lanet şey, burada bizim için pusuya yatmış olmasın da. Biraz dikkatli gidelim."

Gılan'ı yanlanna çağırıp, ona durumu açıkladı. Sonra Taşlaı'm etrafında geniş bir çember oluşturmak üzere ayrılarak, üç farklı koldan yavaşça ilerlediler. Bir yandan da tepki verip vermediklerini görmek için, atlanın kontrol ediyoı- ladı. Ama alan boştu, Flütlerin deliklerinden geçen rüzgârın iniltisi ise dayanma sınırlarının ötesindeydi. Halt, Kalkaıala- rm yolundan sapmayan izleıine bakarak, düşünceli bir halde dudağını ısırdı. Sonunda, "Bu ış bizi çok oyalıyor," dedi, "iki yüz metrelik uzaklıkta izlerini görebildiğimiz sürece, daha lıızh devam edeceğiz. Bir bayıra geldiğimizde ya da elli metreden ileride iz görülmüyorsa yavaşlayacağız."

Gilan, anladığını belli edercesine başım sallayıp, açıktaki yerine döndü. Atları hızlı yürüyüşe geçirdiler. Will, Gılan'ı gözlemeye devam etti. İz görülmez olduğu zamanlarda ya Halt ya da Gıan ıslık çalıyor, önleri açılana kadar yavaşlıyorlardı.

Gece olduğunda, yine kamp kurdular. Halt, ay ışığı sayesinde izleri rahatlıkla görebılseler de iki katılı karanlıkta İzlemeyi reddediyordu. "Karanlıkta arkamıza geçmeleri çok kolay," dedi. "Gelip bize saldırdıklarında, tetikte olmalıyız."

Will, Halt'un saldirrlarsa değil saldırdıklarında dediğim fark ederek, "Sence gerçekten saldıracaklar mı?" diye sordu.

Muhafız, genç öğrencisine şöyle bir baktı, "Her zaman düşmanın senin yerini

bildiğini ve saldıracağını varsay," dedi. "Böylelikle hoş olmayan sürprizlerle karşılaşmazsın." Elini Will'in omzuna koyup, onu

rahatlatmaya çalıştı. "Sevimsiz olsa da sürpriz olmaz."

Sabah, yine ız sürmeye devam ettiler. Yalnızca önlerini gö-

• •

remediklerinde duruyorlardı. Öğlene doğru, Ova'nın kenarına ulaştılar.

Bir kere daha ağaçlı bölgeye girip. Yağmur ve Gece Dağları'ıım kuzeyine

doğru yol aldılar. İzlerden, ıkı Kal- karanın aralarındaki mesafeyi

kapatıp, bir araya geldiklerim

fark ettiler. Ama canavarlar hâlâ kuzeydoğu yönünde ilerliyor-

• •

laıdı. Uç Muhafız, bir saat daha onları takıp etti. Sonra Hah, Abelaıd'ı

durdurup, diğerlerine atlarından inmelerini işaret etti. Üçü, Halt'un

otlara serdiği bir krallık haritasının etrafında toplandılar.

Halt, "İzlerine bakılırsa, onlara yaklaştık," dedi. "Ama hâlâ yarım gün önümüzdeler. Bu onların izlediği yol..."

Bir ok alarak halitada, Kalkaıalarm son ıkı gün ve gece boyunca

izledikleri güzergâhı işaret etti.

"Gördüğünüz gibi, bu yönde ilerlemeye devam ederlerse, varacakları

yalnızca iki önemli hedef olabilir." Halitanın ıızeıinde bir yeri

gösterdi. "Burası Goılan Haıabeleıi. Ya da daha kuzeydeki Araluen

Kalesi."

Gılan, derin bir nefes alıp, "Araluen Kalesi mi?" dedi. "Kral Duncan'ı öldürmeye kalkışacaklarını düşünmüyorsun ya?"

Halt, ona bakıp başını sağa sola salladı. "Hiç bilmiyorum," diye yanıt verdi. "Bu yaratıklar hakkında hemen hiçbir şey bilmiyoruz. Bildiğimizi sandıklarımızın yansı da efsane. Ama tabii bu çok cesur ve büyük bir

hamle olur. Morgarath da buna hiç itiraz etmezdi."

Halt, bir süre Gilan'la Will'in bu fikri değerlendimielerini bekledikten

sonra, halitada kuzeybatıya doğru yol çizdi. "Şimdi şöyle düşündüm.

Bakın, şurası Redmoııt Kalesi. At sırtında bir gün sürer. Bir günde de

buraya ulaşılır."

Redmont'tan kuzeydoğuya, halitada gösterilen Gorlan Harabeleıı'ne doğru

bir hat çizdi.

"Bir kişi ıkı at kullanıp, bir günden az bir sürede Redmont'a vararak Baıon'la Sör Rodney'yi Haıabeler'e götürebilir. Eğer Kalkaıalar aynı

hızda devam ederlerse, onlarla Haıabeleı'de karşılaşabiliriz. Zor ama

olanaksız değil. Ve Aıald ile Rodney gibi savaşçılarla o başbelalarını yok edebiliriz."

Gilan "Bir dakika. Halt," diye araya gııdı. "5/r kişi, iki at sürerse mi dedin?"

Halt, Gilan'ın gözlerine baktı. Genç Muhafızin onun akim - dakini tahmin

etmiş olduğunu anladı.

"Doğru, Gilan," dedi. "En hafifimiz en hızlı gider. Alaz'ı Wıll'e vermeni istiyorum. Alaz'la Çekıci'yı dönüşümlü olarak kullanırsa oraya zamanında

varabilir."

Gilan'ın yüzünden gönülsüzlüğünü anladı ve ona hak verdi. Hiçbir Orman

Muhafızı atını başkasına - bu başkası bir Onnan Muhafızı olsa bile vermek istemezdi. Ama Gilan da

• •

bu Önerinin mantıklı olduğunu anlıyordu. Halt, genç adamın sessizliği

bozmasını beklerken, Wıll, ona yüklenecek sorumluluğun düşüncesiyle

paniğe kapılmış, gözleri büyümüş halde ikisine bakıyordu.

Sonımda Gilan, isteksizce sessizliği bozdu. "Mantıklı bir öneri," dedi.

"Peki benden ne yapmamı istiyorsun?"

Halt çabucak, haritayı heybesine koyarak "Yayan olarak arkamdan

geleceksin," dedi. "Bir yerde at bulabilirsen, öyle yapıp bana yetiş.

Yok, bulamazsan, Goılan'da buluşuruz. Kalka- raları orada bulamazsak.

Will seni Alaz'la bekler. Ben de siz bana yetişene kadar Kalkaraları

izlemeye devam ederim."

Gilan, razı olduğunu belli edercesine başım salladı. O anda Halt, içinde

ona karşı bir sevgi hissetti. Gilan, önerinin mantığını kavrayınca ona

karşı çıkmamış, tartışmamıştı. Yine de üzüntüyle "Hanı kılıcımın işe yarayacağını söylemiştin?" dedi.

"Söyledim," dedi Halt. "Aııa bu şekilde mızraklı, baltah bir şövalye kuvvetim ileri sürme şansımız olacak. Biliyorsun kı Kalkaıalaıla

savaşmanın en iyi yolu bu."

"Tabii," dedi Gilan. Soma Alaz'ın geminilA tuttu. Dizginleri bağlayıp, doru atıı boynuna attı. Wıll'e "Yola ilk olarak Çekıci'ye binerek

çıkabilirsin," diye önerdi. "Böylece Alaz biraz dinlenmiş olur.

Yularından tutmana gerek kalmadan peşinizden gelir. Alaz'a bindiğinde

Çekici de aynısını yapar. Yuları Çekici'nin ensesinde böyle bağla kı

aşağı sarkıp bir şeye takılmasın."

Gilan, Halt'a dönerken aklına bir şey daha geldi. "Ha evet, bir de

Alaz'ın üzerine binerken 'Ela Gözlüm' demeyi unutma."

10 Atı yönlendirmek için ağzına takılan demir araç. (E. N.)

Will, "Ela Gözlüm," diye tekrarlayınca, Gııan sırıtmaktan kendim alamadı.

"Bana değil. Ata." Bu eski Muhafız şakasına hep beraber güldüler. Sonra Halt, onlan tekrar konuya döndürdü. "Will? Redmont'u bulabileceğinden emin misin?"

Wıll, başını sallayarak onu onayladı. Cebindeki haritayı yokladı ve

yönünü bulmak için güneşe baktı.

"Güneş batmadan Alabalık Nehıı'ne varırsın. Oradan yönünü rahatlıkla bulabilirsin. Anayol, nehrin biraz batısına düşüyor. Daima sabit bir

hızla git. Atlara acele ettinne, yoksa onları yorarsın ve yavaşlarsınız.

Haydi ıyı yolculuklar."

Halt, Abelaıd'ın eyerini taktı. Will de Çekıci'ye bindi. Gı- ian ise

Will'i göstererek, Alaz'ın kulağına doğru konuştu.

"izle. Alaz, izle." Bütün Muhafız atlan gibi akıllı olan doru at

’başüstüne!' deıcesıne başını salladı.

Wıll onlardan ayrılmadan önce, zihnini kurcalayan son bir soru sordu.

"Halı," dedi, "Gorlan Harabeleri... nedir?"

Halt "Kaderin cilvesi işte," diye yanıtladı. "Morgarath'm eski sığınağı olan Gorlan Kalesi'nin harabeleri."

YİRMİ SEKİZ

Redmont Kalesi'ne at sırtında yolculuk yapmak, kısa bir süre sonra yorgunluğa dönüştü. İki at, eğitimleri sayesinde sabit hızlarını korudular. Tabii Will Alaz'la, Çekıci'yı dörtnala sürmek istiyordu. Ama böyle bir yol izlerse, zararlı çıkacağım biliyordu. O yüzden, atını en ıyı hızında sürüyordu. At eğitmeni ihtiyar Bob'un ona söylediği gibi, Muhafız atlan bütün gün yorulmadan, hızla yol alabilirlerdi.

Binici içinse durum biraz farklıydı. Sürekli hareket etmek için gösterdiği fiziksel çabaya ek olarak, atların ritimlerine uyum sağlaması da gerekiyordu. Çünkü boyutlarının birbirinden farklı olması nedeniyle ıkı atın gidişleri farklıydı. Bu da güçten düşüren bir zihinsel çabaydı.

Ya Halt yaınıdıysa? Ya Kalkaralar birden batıya dönüp de onunkiyle kesişen bir yol izlemeye başladılaısa? Ya korkunç bir hata yapıp Redmont'a zamanında varamazsa? O zaman ne olacaktı?

Bu son korku, yanı kendinden kuşku duyma korkusu, en beteriydi. Son birkaç aydır gördüğü sıkı eğitime karşın, lıâlâ çocuk sayılırdı. Ayrıca eskiden yanında hep onu eleştiren ve deneyimlerinden yararlandığı Hah

olurdu. Artık yalnızdı ve ona verilen görevi başarıyla yerine

getirmesinin ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Aklı karmakarışık düşünceler, kuşkular ve korkularla doluydu. Alabalık

Nehri'ni, atların sabit toynak vuıuşlanyla aştılar. Will, köprüde kısa

süre durup atlanna su içirdikten sonra Kral Yolu'na çıktı. At

değiştirdiği kısa durakların dışında, kusursuz bir zamanlamayla yol aldı.

Gölgeler uzamaya ve yoldaki ağaçlar karanlık ve korku verici bir hal

almaya başladı. Kararan ağaçlardan duyduğu her ses, gölgelerin içinde

gözüne çarpan en ufak bir kımıltı, Will'in yüreğini ağzına getiriyordu.

Bir baykuş ötüp, aşağıda dikkatsizce dolaşan bir fareye pençelerim

saplamak için alçalıyordu. Bir porsuk, ormanın çalılarının içinde gıl bir gölge gibi dolaşarak, avını bekliyordu. Her ses ve harekette Will'in

hayal gücü, fazla mesai yapıyordu. Her gölgenin, hafif esintiyle sallanan her karanlık çalı öbeğinin içinde - Kalkaralar gibi - büyük siyah

şekiller görmeye başladı. Mantığı Wıll'e, Kalkaralarin onu arama

olasılığının neredeyse sıfır olduğunu söylese de hayal gücü ve korkulan,

onların etrafta olduklarını söylüyordu. Yakında olmadıklarını nasıl

bilecekti?

Hayal gücü korkuları peşine salıyordu.

Uzun ve korku dolu gece, böylece geçti. Şafağın zayıfışığı, sabit bir

hızla kuzeybatıya doğru yol alan gürbüz, çıkık göğüslü bir atın eyerinde, kamburu çıkmış bitkin delikanlıya vurdu.

Eyerin üstünde uyuklamakta olan Wıll, güneşin ilk ışığının sıcaklığını hissederek, bir sıçramayla uyanıverdi. Çekici'nin dizginlerini hafifçe çekti ve küçük at başı aşağıda, kamı şişip inerek durdu. Wıll, korkusundan Çekici'yi gece gereğinden uzım koşturmuş olduğunu fark etti. Her yanı ağnyaıak aşağı inip, atmm yumuşak burnunu sevgiyle okşadı.

"Kusura bakma, oğlum," dedi. Çekici, bu dokunuşa çok iyi tanıdığı sese, başını arkaya atıp dolaşık yelesini savurarak yanıt verdi. Çocuk isteseydi, yakınmadan, yere yıkıhnca- ya kadar koşmaya devam ederdi.

Will, etrafına baktı. Sabahın şen ışığı, önceki gecenin bütün karanlık korkularını yok etmişti. Şimdi o panikten bayılacak gibi olduğu anlan hatırlayınca, kendini aptal gibi hissediyordu. Eyerin kayışlanin çözdü. Atının nefesi düzelene kadar, on dakika bekledi. Sonra bu Muhafız atının toparlanma gücüyle dayanıklılığına hayran olarak Alaz'ın eyeıinin bağlarını sıktı ve hafifçe inleyerek doru atın sırtına atladı. Muhafız atlan, kolayca toparlanabiliyorlardı. Orman Muhafızı çıraklarının toparlanması ise daha zor oluyordu.

Sonunda öğlene doğru, Redmoıt Kalesi tam karşısında belirdi. Şimdi yeniden Çekici'nin üzerindeydi ve ufak at, önceki zorlu geceden İliç de etkilenmişe benzemiyordu. Arald'm önlerinde uzanan baronluk topraklarının tepeleıini ve yeşil vadisini aştılar.

Bitkin haldeki Wıll, birkaç saniye durarak eyer kaşına" dayandı. Buraya kadar

çok hızlı gelmişlerdi. Kalenin ve onvm gölgesine sığınmış derli

toplu küçük köyün tanıdık görüntüsüne rahatlayarak baktı. Bacalardan

duman yükseliyordu. Çiftçiler, öğle yemeği için ağır ağır tarlalarından

evlerine yürüyorlardı. Tepenin üzerindeki kalenin ise sağlam ve güven veıicı bir görüntüsü vardı.

Atma "Her şey normal görünüyor," dedi.

Nedense, bazı şeylerin değişmiş olmasını beklediğini fark etti. Krallık,

on beş yıldır ilk kez savaşa girecekti ama burada hayat, normal bir

şekilde devam ediyordu.

Derken, zaman kaybettiğini fark etti. Yolculuğun son ayağım bir an önce

tamamlamaya can atarak, Çekıci'yı dörtnala kaleye doğru sürdü.

İnsanlar, toz toprak içindeki atının ensesine doğru eğilmiş, ardında daha iri bir doru atla, hızla yanlarından geçen gri-yeşıl giysili, ufak tefek

çocuğa şaşkınlık içinde bakıyorlardı. Bir ikisi Wıll'ı tanıyıp ona selam

verdi. Ama sözleri, atların toynak takırtıları arasında kayboldu.

Kalenin ön avlusuna açılan asma köprüden geçerlerken, takırtılar yankılı

bir tamtam sesine döndü. Sonra tamtam sesi bahçenin taşlarında aceleci

tıkırtılar halini aldı. Will, yavaşça dizginleri çekerek, Çekici'yı Baron Arald'm kulesinin girişinde durdurdu.

Orada beklemekte olan ıkı silahlı nöbetçi, onun aniden ortaya çıkmasına

şaşırmışlardı. İleri doğm çıkıp mızraklarını çap- razlayaıak, Will'in

geçişini engellediler.

11 Eyerlerin ön ve arka taraflarındaki çıkıntılı bölüm. (E. N.)

içlerinden bir onbaşı, "Sen, dur bir dakika!" dedi. "Böyle acele acele nereye gittiğim sanıyorsun?"

Will yanıt vermek için ağzını açtı ama daha bir iki kelime edemeden,

arkasında öfkeli bir ses gürledi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen, ahmak! Kralın Orman Mıihafızı'ıı tanımıyor musun?"

Konuşan, Baron'u görmeye gitmekte olan Sör Rodııey idi. Wıll, teşekkür

eden bakışlarıyla Savaş Ustası'na dönerken, iki muhafız hazır ola

geçtiler.

Will, "Sör Rodney," dedi. "Hah'tan Loıd Arald'a ve size acil mesaj getirdim."

Hah'un domuz avından sonra Will'e söylediği gibi, Savaş Ustası zeki bir

adamdı. Will'in perişan görüntüsüne, başlan önlerine düşmüş, yorgun, ıkı

tozlu ata baktı ve aptalca somlar sormanın zamanı olmadığını anladı.

Parmağıyla kapıyı işaret etti.

"O zaman içeri gır de bize söyle." Muhafızlara döndü. "Bu atlara iyi bakın. Onlara yem ve su verin."

Wıll hemen "Sör Rodney, ikisini de fazla yedirip içirmesinler lütfen,"

dedi. "Biraz saman, biraz suyeteıh, bir de tımar edilsinler. Onlara kısa bir süre sonra yeniden ihtiyacım olacak."

Rodney'nîn kaşlan havaya kalktı. Will ile atlari, uzunuzun dinlenmeye

ihtiyaçları var gibi görünüyorlardı.

Onbaşıya dönüp ekleyerek "Acil bir şey olmalı," dedi. "Atlarla ilgilenin o zaman. Ayrıca Baron Aıaid'ın odasına yemek ve bir testi soğuk süt

göndersinler."

Wıll onlara haberi verince, iki şövalye hayret içinde fısıldaş- tılar.

Moıgarath'ın ordusunu topladığı söylentisi, zaten onlara

ulaşmıştı. Baron da kendi birliklerini - hem şövalyeleri hem de silahlı

adanılan toplamak üzere ulaklarını göndermişti. Aııa Kalkaralarla ilgili haber, bambaşka bir şeydi. Redmont Kalesi'ne bxma dair hiçbir haber

ulaşmamıştı.

Baron Aıald, Will konuşmasını bitirince "Halt'un onların Kral'm peşine düşmüş olmalarından kuşkulandığını mı söylüyorsun?" diye sordu.

Wıll başını 'evet' anlamında salladı, sonra biraz duraksayıp devanı etti.

"Evet, Lordum. Ama başka bir olasılık daha var."

Devam etmeye hiç gönüllü değildi ama Baron, konuşmasını işaret etti. Wıll de uzun gece ve gün boyunca içinde doğup büyüyen kuşkuyu dile getirdi:

"Efendim... Bence Halt'un peşinde de olabilirler."

Wıll, kuşkusunu ve korkusunu söyleyince, kendini daha iyi hissetti. Baron Arald'ıı bu düşünceyi göz ardı etmemesi, onu şaşırtmıştı. Baron,

sakalını sıvazlayarak oun söyledikleri üzerinde düşündü.

Will'in bunu düşünmesinin nedenini öğrenmek isteyerek "Devam et," dedi.

"Halt, Moıgarath'ın intikam almak isteyebileceğini hissetti. Moıgaıath geçen sefer onunla savaşanları cezalandırmak istiyor olabilir. Sanının

Halt da ona en çok zararı veren kişiydi, değil mi?"

Rodney, "Doğru," dedi.

"Ve düşündüm ki, Kalkaralar onları izlediğimizi biliyorlar. Ovada gördüğümüz adamın gidip onlara haber verecek kadar zamanı oldu. Belki de Halt'u pusuya düşürebilecekleri bir yere götürüyorlar dır. Böylece Halt onları avladığım sanırken, aslında av olacak..."

Arald, "Gorlan Haıabeleıi de bunun için uygun bir yer," diye onayladı. "O taş yıkıntılarının arasında. Halt daha okuna davıanamadan üzerine çullanabilirler. Rodney, harcayacak vaktimiz yok. Hemen yola çıkalım.

Yarı zırhlı gidelim çünkü bu şekilde daha hızlı yol alırız. Mızrak, balta ve büyük kılıç. Will gibi biz de yanımıza ikişer at alacağız. Kaıel on şövalyeyi en kısa zamanda toplayıp arkamızdan göndersin."

Savaş Ustası "Olur, Lordum," diye yanıt verdi.

Baron Arald tekrar Wıll'e döndü. "İyi ış çıkardın. Wıll. Bundan sonrasını biz hallederiz. Sen şöyle sekiz saatlik derin bir uyku çek."

Wıll her yanı sızlayarak, duruşunu dikleştirdi. "Ben de sizinle gelmek istiyorum, Lordum," dedi. Baıon'un karşı çıkmak üzere olduğunu sezerek, aceleyle ekledi: "Efendim, hiçbirimiz ne olacağını bilmiyoruz ve Gilan oralarda bir yerde yayan dolaşıyor. Ayrıca..." durdu.

Baron, usulca "Devam et. Wıll," dedi. Çocuk başını kaldırdığında, Arald, onun gözlerindeki kararlılığı gördü.

Will "Halt benim ustam ve şu anda tehlikede. Benim yerim onun yanı,"

dedi.

Baron ona hak verdi ve bir karara vardı. "Çok güzel. Ama en azından bir saat dinlen. Şurada bir yatak var." Çalışma odasının, perdeyle aynimış

bir bölmesini gösterdi. "Burayı kullanabilirsin."

Wıll, sevinçle "Peki, efendim," dedi. Gözleri, avuç avuç kumla ovulmuş gibi yanıyordu. Bir emri daha önce hiç bu kadar sevinçle karşılamamıştı.

YİRMİ DOKUZ

o uzun gün boyunca Will, bütün hayatını o eyerde geçirmiş gibi hissetti. Tek soluklanması, saat başı bir attan diğerine geçmekten ibaretti.

Kısa bir süre durup attan iniyor, sürdüğü atın kayışlarım gevşetiyor, izleyen atlarmkini sıkıyor ve ona binip yola devam ediyordu. Sabit hızda yol alan Çekici ile Alaz'ın müthiş dayanıklılığına da hayret ediyordu. Hatta ıkı şövalyenin sürdükleri savaş atlarıyla beraber gitsinler diye arada bir ıkı atın dizginlerini çektiği oluyordu. Savaş için eğitilmiş olan, iri, kuvvetli savaş atları, küçük grup Redmont Kalesi'nden yola çıktığında dinlenmiş olmalanna rağmen. Orman Muhafızı atlarının sabit hızına ayak uy duramıyorlardı.

Hiç konuşmadan yol aldılar. Boş konuşmalara zaman yoktu. Olsa bile, dört iri savaş atının nal sesleriyle Çekici ile Alaz'ın daha hafif toynak tıngırtıları ve yanlannda taşıdıkları ekipmanın gürültüsü arasında, birbirlerini duymaları olanaksızdı.

İki adam, üç metreyi bulan dişbudak sırıklara sahip, sivri metal uçlu, uzun savaş mızrakları taşıyorlardı. Ayrıca ikisinin

de eyerlerine, normalde kullandıklan kılıçları gölgede bırakan birer kılıç bağlıydı. Ayrıca Rodney'nin eyerinin arkasında, büyük bir savaş baltası vardı. Fakat en çok güvendikleri silahları, mızraklarıydı. Bu mızraklarla Kalkaralanin onlara fazla yaklaşmalarını önleyerek, korkunç bakışlarla taşa çevrilmekten kurtulabilirlerdi. İnsanı uyuşturan bakışlar, yalnızca yakın mesafede etki ediyordu. Kalkaıalar, yakından bakmadıkça insanı felç edemiyordu.

Arkalarında batmakta olan güneş, yollarına eğik açılı ışıkta uzayan gölgeler düşürüyordu.

"Güneşin batmasına ne kadar kaldı. Wıll?"

Will eyerinin üzerinde dönerek, çatık kaşlarla, alçalan ışık topuna baktı.

"Bir saatten az. Lordum."

Baron gergin bir şekilde başını salladı. "O zaman oraya tam karanlık bastığında varacağız," dedi. Atının hızını biraz arttırdı. Çekici ile Alaz da hız artışına zorlanmadan uyum sağladılar. Hiçbiri Kalkaıalan karanlıkta avlamak istemiyordu.

Kaledeki bir saatlik dinlenme, Wıll'e çok iyi gelmişti. Ama şimdi o rahatlık, çok uzakta kalmış gibi geliyordu. Atlanna binerken. Baron Araid’m onlara verdiği komutlar üzeıinde düşündü. Eğer Kalkaıalan Gorlaıı Harabelerinde bulurlarsa Wıll gende duracak, Baıon'la Sör Rodney ıkı canavara saldıracaktı. Karmaşık taktikler kullanılmayacak, anı saldırıyla ıkı katıl

şa- şırtılacaktı.

"Halt oradaysa o da yardım edecektir. Ama senin zarar görmeni istemiyorum. Wıll. Senin okunun Kalkaıalaıa etki edeceğini hiç sanmıyorum."

Wıll "Peki, efendim," dedi. Kalkaralaıa yaklaşmaya zaten niyeti yoktu. îşi kalkanlı, miğferli ve yan zırhlı ıkı şövalyeye bırakmayı sevinerek kabul ederdi. Fakat Arald'm sonraki sözleri, canavarlarla başa çıkma konusunda bu ıkı şövalyeye duyabileceği aşın güveni ortadan kaldırdı.

"Eğer bu başbelaları bizi alt ederlerse, gidip yardım getirmeni istiyorum. Kaıel ile diğerleri arkamızda olacaklar. Onlan bul ve birlikte Kalkaralarm peşine düşün. O canavarlan bulup öldürün."

Will, buna hiçbir şey demedi. Aıald ile Rodney, ıkı yüz kilometrekarelik alandaki en iyi ıkı şövalyeydi. Aıaid'ın başarısızlığı düşünmüş olması bile, onun Kalkaralaıa ilişkin endişelerinin büyüklüğünü ortaya koyuyordu. Wıll, ilk kez şansın onlardan yana olmadığını fark etti.

Güneş, ufukta titriyordu. Gölgeler iyice uzamıştı ve grubun daha kilometrelerce yolu vardı. Baron Aıald, elini kaldırarak grubu durdurdu. Rodney'ye baktı ve hepsinin eyerlerinin arkasında taşıdıkları katranlı meşaleleri gösterdi. Kısaca, "Meşaleler, Rodney," dedi.

Savaş Ustası, bir an duraksadı. "Emin misiniz. Lordum? Kalkaralar gözetliyorlarsa yerimizi açık ederiz."

Aıald omuz silkerek "Zaten geldiğimizi duyacaklar. Ayrıca ışık olmadan ağaçların içinden çok yavaş ilerleyebiliriz. Şansımızı deneyelim," dedi.

Çoktan taşıyla çeliğini birbirine sürtmeye başlamıştı. Ufak bir kıvılcım

çıkartarak küçük bir çalı demetini tutuşturdu ve meşaleyi ateşe tuttu.

Meşaleyi kaplayan kaim, yapışkan katran,,A birden alev aldı. Rodney kendi 12 Sıvı yağ kıvamında, kara renkte, ağır, is kokulu, suda erimeyen

birmadde. (E.N.)

meşalesini Baron'un meşalesinden yaktı. Sonra da deıı kayışlarla sağ

bileklerine bağlı olan mızraklan yerlerine yerleştirip,

• •

meşaleleri havaya kaldırdılar. Öğleden beri izlemekte oldıık- lan geniş

yoldan ayrılıp, ağaçların ardındaki karanlığa dörtnala daldılar.

On dakika sonra bir çığlık duydular.

İnsanın midesine kramplar sokan, damarlarındaki kanı donduran korkunç bir sesti bu. Sesi duyan Baron ile Sör Rodney, istemsiz olarak dizginlerim

çektiler. Ses tam karşıdan geliyor, bir yükselip bir alçalıyordu.

Baron "Aman Tanrım !" diye haykırdı. "Bıı da ne?" Baron'un yüzü, havada süzülerek onlara doğru gelen, hemen aynı ulumayla yanıt bulan korkunç ses karşısında kül gibi oldu.

Ama Wıll, bu dehşet verici sesi daha önce de işitmişti. Kanının yüzünden

çekildiğini hissederek, korkulanımı haklı çıktığım fark etti.

"Kalkaralar," dedi. "Ava çıkmışlar."

Ve orada peşine düşebilecekleri tek insan olduğunu biliyordu. Geri dönmüş

ve Halt'ıın peşine düşmüşlerdi.

Rodney, hızla kararan gökyüzünü göstererek "Bakın, Lordum," dedi. Ağaç yapraklarının arasından, parlayan ışığı gördüler. Bıı, yakınlarda bir

ateş yandığının kanıtıydı.

Baron "Bu Halt!" dedi. "O olmali. Ve yardıma ihtiyacı var!"

Baron Aıald, yorgun savaş atını mahmıızlayarak, hayvanı dörtnala

koşturdu. Elindeki meşale, ardında bir alev ve kıvılcım seli yaratırken,

Sör Rodney ile Wıll de onu takıp ediyorlardı. Büyük olasılıkla Halt'ıın

yakınış olduğu büyük ateş, giderek güçleniyor ve yakınlaşıyordu.

Ağaçların arasından aniden fırladıklarında, kâbus gibi bir manzarayla

karşılaştılar.

Ufak bir çimenliğin ardında, irili ufaklı kaya parçalarıyla dolu bir alan vardı. Hâlâ harçla birleşik olan dev duvar parçalan, bu kayaların sağma

soluna dağılmıştı. Kimisi de yumuşak çimenli toprağa gömülmüştü. Gorlan

Kalesi'nin yıkık surları, alanı üç taraftan çevreliyordu. Ama Moıgarath

Yağmur ve Gece Dağlan'nın güneyine sürüldükten sonra, hınç dolu bir

kralın yerle bir ettiği surlar, beş metreyi aşmıyordu. Kayalar ve

yıkılmış surların yarattığı karmaşa, orayı dev bir çocuğun oyun alanına

benzetmişti; her şey oraya buraya saçılmış, özensizce üst üste yığılmış,

ayak basacak yer kalmamıştı.

Bütün bunlar kırk metre kadar önlerindeki büyük bir ateşin alevleriyle

aydınlanıyordu. Öfke ve nefretle çığlık atan, korkunç bir yaratık bir

köşeye sinmişti. Yaratık göğsündeki ölümcül yarayı yolup atmaya

çabalarken yere yıkılıveıdi.

Kalkaranın bütün vücudunu kaplayan karmaşık, balık pulu gibi kılları

vardı. İki buçuk metreyi aşkın boydaki canavarın uzun kolları, dizlerinin altına kadar iniyordu. Kollarına oranla kısa ve güçlü olan arka bacaklan, zıplarken kolaylık sağlıyordu.

Üç atlı, ağaçlann arasından fırladıklarında bunları gördüler. Ama en çok

dikkatlerini çeken şey, yaratığın sararmış, sivriye iri dişli ağzı,

öldürme arzusu ve öfkeli, goıilimsı yüzü oldu. O yüz, şimdi onlara

dönüktü ve canavar bir çığlık koyuveıip ayağa kalkmaya çalıştı. Ama

tekrar ıkı büklüm oldu.

Rodney, atin dizginini çekerek "Ne olmuş buna?" diye sordu. Will, canavann göğsüne saplanmış ok kümesini

gösterdi. Sekiz adet saydığı oklarin aralarında, hemen hemen birer

kanşlık mesafe vardı.

Will "Bakın!" diye bağırdı. "Oklara bakın!"

Belirsiz bir harekete bile nişan alıp ok atma yeteneğine sahip olan Halt, art arda gönderdiği oklarla canavarın zırh gibi kürkünde bir delik

açmıştı. En son attığı okla da derisini yarmayı başarmış olmalıydı. Kara

kanı oluk olıık akan canavar, yine öfkeyle böğürdü.

Baron Arald "Rodney!" diye bağırdı. "Birlikte! Şimdi!"

Yedek atının yularını bıraktı, meşaleyi bir kenara attı ve mızrağım doğrultup saldırdı. Hemen arkasından fırlayan Rodney ile birlikte açık alanda yıldırım gibi atıldılar. Kanı ayaklarına akan Kalkara, onlari karşılamak üzere kalkınca, göğsüne art arda ıkı mızrak darbesi yedi.

Hemen hemen ölmüştü. O durumda bile canavarın ağırlığı ve gücü, savaş atlarının ileri atılmalarını engelledi. İki şövalye de üzengilerine basarak öne doğru uzandılar ve mızraklarını iyice canavara sapladılar.

Sivri uçlu demirler, kaim kürkü deldi. Kalkara, darbelerin şiddetiyle ayaklan yerden kesilerek, arkasındaki ateşin içine düştü.

Bir an hiçbir şey olmadı. Ardından kör edici bir parlama ve boyu on metreye ulaşan bir ateş sütunu meydana geldi. Ve Kalkara yok oluverdi.

İki savaş atı korku içinde şahlanınca, Rodney ile Baron düşmemek için eyerlerine futundular. Havayı korkunç bir yanık kıl ve et kokusu sardı.

Will, Halt'un bir Kalkaıayla başa çıkmanın ne kadar güç olduğunu anlattığını hatırladı. Ateşe kar-

• •

Ş1 Özellikle duyarlı olduklari söylemişti. Çekicı'yi ıkı şövalyenin yanma doğru sürerken Doğruymuş, diye düşünüyordu.

Dev alevden gözlen kamaşan Rodney, gözlerini ovuyordu.

"Bu ne biçim şey böyle?" dedi. Baron, mızrağım dikkatle ateşten aldı.

Sapı kavrulmuş, metal ucu kararmıştı.

Hayretler içinde "Kollarını bir arada tutarak, postunu zırha dönüştüren, mum gibi bir madde olmalı," diye yanıt verdi. "Yamçı bir madde herhalde."

Rodney, hoşnut bir tavırla "Her neyse, başardık," dedi. Baron, başım

'hayır' anlamında salladı.

Savaş Ustası'in "Hah başardı," diye düzeltti. "Biz yalnızca ışı bitirdik."

Rodney başını sallayarak, düzeltmeyi kabul etti. Baron, hâlâ gökyüzüne

kıvılcımlar yağdıran ve dev parlamadan sonra giderek azalan ateşe baktı.

"Halt, Kalkaralarin omm arkasına geçtiklerini hissettiğinde, bu ateşi yakmış olmalı. Ateş sayesinde ortalık aydınlandı. Böylece o da okunu

nereye attığım görebildi."

Sör Rodney "Oklarını nereye attığım görebildiği belli," dedi. "Bu oklann hepsi birkaç saniye arayla hedefi bulmuş olmalı."

Etrafı araştınp. Orman Muhafızı'ndan bir ız bulmaya çalıştılar. O sırada

Wıll, kalenin yıkık duvarlarının altında tanıdık bir nesne gördü. Atından inip oraya giderek, Hah'xm ezilmiş ve kırılmış uzun yayını yüreği

çarparak eline aldı.

Yayı aldığı yeri göstererek, "Oklan buradan atmış olmalı," dedi.

Gözleıini yukarı kaldırarak, sahneyi gözlerinde

canlandırmaya çalıştılar. Baron, tekrar Çekıci'ye binmekte olan Will'in

elinden yayı aldı.

"Ve ikinci Kalkara, Halt, kardeşim öldürürken onu yakaladı," dedi. "Peki şimdi Hah nerede? Ve diğer Kalkara nerede?" Tam o sırada yine bir böğürtü duydular.

OTUZ

Halt, ot bürümüş kalenin bahçesinde, bir zamanlar Morgaıath'm sığmağı olmuş, devrik duvarların arasına çömel- mişti. Kalkaranm pençe attığı bacağı zonklamaya başlamıştı. Kanın, bacağına sardığı kaba bezden dışarı sızdığını hissediyordu.

Yakınlarda bir yerde, ikinci Kalkararin onu aradığını biliyordu. Arada onun ayak seslerini, saklandığı yere yaklaştığında hırıltılı nefesini işitiyordu. Kalkaranm onu bulmasının an meselesi olduğunun farkındaydı. İşte o zaman, sonu gelirdi.

Yaralı ve silahsızdı. Yayı yoktu, canavarların ilkine art arda ok fırlatırken yayı kırılmıştı. Yayının gücünü ve sipsivri, ağır oklarının öldürücülüğünü biliyordu. Canavarın o kadar oku yedikten sonra bile ölmemesine inanamamıştı. Sonunda yaratık sendelemeye başladığında ise Halt'un dikkatini diğerine çevirmesi için çok geçti. İkinci Kalkara, neredeyse tepesindeydı. Dev pençesiyle Muhafız'm yayını elinden kapmış. Halt ise kaçıp, kalıntıların arasına saklanacak zamanı zor bulmuştu. Kalkara, onu kovalarken. Halt saks bıçağım onun korkunç kafasına atmıştı. Ama canavar çok hızlıydı ve ağır bıçak, onun zırhlı kollarından birini sıyırıp geçmişti. Aynı anda Hah, kendim canavarın nefret dolu, kızıl gözlerine bakarken bulmuştu. Dehşet içinde aklının onu terk etmekte, kaslarının donmakta olduğunu hissetmişti. Gözleıini korkunç yaratığın

bakışlarından ayırmak, çok büyük çaba gerektirmişti. Saks bıçağını kaybeden Halt, ayı pençesi gibi pençeler baldırını boydan boya yarınca, geriye doğru sendelemişti.

Sonra da kanlar içinde ve silahsız bir halde koşarak, kendini kalıntılardaki labirent gibi taşların arasına atmıştı.

Akşama doğru, Kalkaralaıin hareketlerinde bir değişiklik hissetmişti. Sabit bir şekilde güneydoğuya giden yolları, birdenbire değişmişti. İki canavar ansızın ayrılarak, birbirlerinin tam aksı yönüne, etraflarını kuşatan ormanın içine doğru gitmeye başlamışlardı. O ana kadar süraıesi kolay olan izleri de gizlenme işaretleri gösteriyordu. Bu nedenle, yalnızca Oıaıan Muhafızı kadar yetenekli biri onlan takıp edebilirdi.

Halt, Kalkaralar tarafından avlandığını anladığında, yıllardan beri ilk kez içinde korkunun ürpertisini hissetmişti. Kalıntılar çok yakındı ve onlarla orman yerine orada karşılaşmaya karar vermişti. Abelard'ı güvenli bir yere bırakarak, kalıntılara yayan gitmişti. Karanlık çöktüğünde Kalkaıalarm peşinden geleceklerini bildiği için, elinden gelen en iyi şekilde hazırlanmış, büyük bir ateş yakmak üzere dal toplamıştı. Mutfak yıkıntılarında yarım kavanoz yemeklik yağ bile bulmuştu. Yağ bozuk ve kokuşmuş olsa da yanardı. Onu odun yığınının üzerine dökmüş ve geriye çekilerek duvan arkasına alınıştı. Karanlık çökerken, birkaç meşaleyi yakmış ve acımasız katılleıin gelip onu

bulmasını beklemeye koyulmuştu.

Onlaıi görmeden, geldiklerini anlamıştı. Sonra, paytak yü- ıüyüşlü iki kara canavarı seçmişti. Onlar Halt'u hemen görmüşlerdi, tabii.

Arkasındaki duvara kıstırılmış meşale de bunu gösteriyordu. Ama yağlı odunlan fark etmemişlerdi. Halt da buna güvenmişti. Avcı çığlıkları arasında Halt, meşaleyi odun yığınına atmış ve karanlıkta sarı alevler parlayıveımişti.

Canavarlar bir an duıaksamışlardı. Ateş güçlü bir düşman- lanydı. Ama Orman Muhafızı'mn ateşin yanında olmadığını görerek, ilerlemeyi sürdürmüşlerdi. O anda da Halt'un onlara attığı oklarla karşılaşmışlardı.

Eğer aradaki mesafe yüz metre daha fazla olsaydı. Halt ikisini de durdurmayı başarabilirdi. Ok kılıfında daha bir düzineden fazla ok vardı.

Ama zaman ve uzaklık onun aleyhine idi. Canım kurtarmak için kaçmak zorunda kalmıştı. Şimdi ise A şeklinde bir sığmak oluşturan iki duvar parçasının alıma girerek, yerdeki sığ bir çukurun içine kıvrılmış, kendim yıllardır yaptığı gibi peleriniyle saklamıştı. Tek umudu Will'in Aıald ve Rodney ile oraya gelmesiydi. Yardım gelene kadar canavan kendinden uzak tutabilirse, canını kurtarabilirdi.

Diğer olasılığı; yanı Gilan'ın oraya diğerlerinden önce, yalnızca yayı ve kılıcıyla varabileceğini düşünmemeye çalıştı. Kalkaıalan yakından gördükten sonra, bir adamın onlarla tek başına dövüşemeyeceğmı anlamıştı.

Eğer Gıian şövalyelerden önce gelirse hem o hem de Halt burada ölürlerdi.

Canavar şimdi kale bahçesini oyun isteyen bir köpek gibi, köşe bucak anyordu. Bir arama yöntemi benimsemişti ve ileri geri yürüyerek her açıklığa, her köşeye, olasr her saklanma yerme bakryordu. Halt, bu kez bulunacağını biliyordu. Elini yanında kalan tek silah olan küçük fırlatma bıçağının kabzasına koydu. Bu zayıf, neredeyse boşuna bir savunma olacaktı ama hiç yoktan iyiydi.

O anda savaş atlarının nallarından çıkan sesi işitti. Başını kaldırıp onu saklayan kayaların arasındaki küçük bir boşluktan Kalkaıayı izledi. O da onları duymuştu. Dimdik durmuş, duvar yıkıntılarının dışından gelen sese doğru bakıyordu.

Atlar durdu. Halt, yem düşmanlarına meydan okuyan, ölümcül şekilde yaralanmış Kalkaranın ortalığı inleten böğürmesini duydu. Nal sesleri hızlandı. Sonra yem bir böğürtü ve göğe yükselen dev, kızıl bir parıltı oldu. Hah, birinci Kalkara- nın ateşe atıldığını düşündü. Yavaş yavaş gerileyerek, saklandığı yerden çıktı. Belki kalan Kalkaraya görünmeden yan tarafa gidip, duvara tırmanarak arkadan saldırabiliıdi. Şansı var gibiydi. Kalkaranın dikkati dışarıda olanlardaydı. Ama daha düşünürken bile, bunun işe yaramayacağını anladı. Kalkara, o an için Halt'u ımutmuş görünse bile, hissettirmeden, duvarın tepesine çıkan taşlara doğru yaklaşıyordu. Halt'unbir şeyden haberi olmayan arkadaşlarının tepesine ansızın binecekti. Halt'un buna engel olması gerekiyordu.

Halt, saklanma yerinden çıkmış, mekik dokuyarak sağa sola saçılmış yıkıntıların arasından geçti. Küçük bıçağı, adeta kendi iradesiyle kınından kayıp kurtuldu. Kalkara, Hah henüz bnkaç adım atmışken onu duydu. Arkadaşlarım uyarmasına fırsat vermeden yakalamak için, Muhafız'm peşine düştü.

Halt, gözleri ona doğru gelen Kalkaraya dikili halde, aniden durdu.

Birkaç metre daha giderse, canavarın bakışı Hah'un zihnini ele geçirecekti. Halt o kızıl gözlere bakma isteğinin kuvvetlendiğim hissediyordu. Kusursuz bir şekilde odaklandı, kaşlarını çattı ve gözlerini kapattı. Bıçağım başının üzerine kaldırdı. Hedefinin hareketini, bıçağın elinden çıkıp havada dönerek gideceği ve hedefle buluşacağı yeri zihninde canlandırarak atışım yaptı.

Bu atışı yalnızca bir ya da birkaç Onnan Muhafızı yapabilirdi. Bıçak, canavarın sağ gözüne saplandı. Kalkara, acı ve öfkeyle bağırarak, elini gözüne götürdü. Hah ise kayaların üzerinden koşup canavarın yanından geçerek, sura doğru ilerledi.

Wıll, yıkıntı surun tepesine tirmanan Halt'u karaltı halinde gördü.

• • •

iki şövalyeye "Bakın, Halt!" diye bağırdı. Uçü, Muhafız'in durup arkasına baktığını ve duraksadığım gördü. Derken, birkaç metre arkasında Kalkaranm dev cüssesi belirdi. Caıiavann gözündeki yara acı

verse de kesinlikle ölümcül değildi.

Baron Arald, gidip atına bindi. Ama sonra o yıkıntıların arasında hiçbir atm yürüyemeyeceğını anlayarak, büyük kılıcını aldı ve kalıntılara doğru koştu.

İlerlerken "Geıı çekil. Wıll!" diye bağırdı. Will, Çekıci'yi ağaçlaıin kenarına sürdü. Surun üzerindeki Halt, bağırışı duydu ve Baron Aıald'm ona doğru koştuğunu gördü. Sör Rod- ney de büyük bir savaş baltasını başının üzeıinde sallayarak, Arald'm arkasından geliyordu.

Arald "Atla, Halt! Atla!" diye bağırdı. Halt'un artık davetiye bekleyecek hah yoktu. Üç metre yüksekliğindeki surdan atladı. Yere düşüşünü yumuşatmak için yuvarlandı. Sonra ayağa kalkıp bacağındaki açık yara yüzünden yalpalayarak, iki şövalyeye doğru koşmaya başladı.

Halt onlara doğru koşarken, Will yüreği ağzında olanlaıı izliyordu. Kalkara bir an duıaksadiktan sonra, kan donduran bir böğürtüyle Halt'un arkasından atladı. Ama Halt yuvarlanarak atlamışken. Kalkara, inanılmaz ölçüde kuvvetli arka bacakları sayesinde yukarı ve öne doğru sıçradı. Üç metrelik atlayışı dev bir sıçramaya çevirdi ve bu tek hareketle Halt'la arayı kapatıverdi. Dev koluyla Halt yandan bir darbe indirip, onu ileri doğru savurdu. Ama canavarın baygın haldeki Halt'un işini bitirecek zamanı yoktu. Çünkü Baron Arald, kılıcıyla onun boğazını yarıyordu.

Müthiş çeviklikteki Kalkara, eğilerek ölümcül darbeden kaçtı ve pençesini Baron'ııı sırtına geçirdi. Baron, sırtındaki yanın düzme yarıktan oluk

gibi kan akarken, yediği darbenin şiddetiyle dizlerinin üstüne yıkıldı.

Acı ve hayret içinde bağırarak, kılıcını elinden düşürdü.

Sör Rodney olmasaydı, Arald oracıkta ölürdü. Savaş Ustası, savaş

baltasını oyuncak gibi başının üzerinde çevirerek, Kalkaranm yan tarafına savurdu.

Mumlu posttan oluşan zırhı, canavarı korumuştu ama darbenin şiddetiyle

bağırarak yana doğru tökezledi. Rodney, Hah ve Baron'a kendini siper

ederek, canavara bir balta darbesi daha indirdi.

Ve o anda tuhaf bir şekilde baltasını elinden bıraktı ve Kalkaranm önünde kalakaldı. Çünkü Kalkaranm, gözüne değen bakışı, onu dondurmuştu.

Kalkara, başım karanlık göğe kaldırıp bir zafer çığlığı attı. Yüzünden

olıık oluk kara kan akıyordu. Bu üç adamın ona çektirdiği acılan, daha

önce hiç tatmamıştı. Şimdi ona karşı koyacaklannı sandıklan için

öleceklerdi. Ama ilkel zekâsı, zafer anının keyfini çıkarmak istiyordu. O

yüzden iiç çaresiz adamın başında uludu durdu.

Will, manzarayı dehşet içinde izliyordu. Zihninin köşesinde bir düşîmce

şekillendi. Yan tarafa bakınca, Baron'un yere atmış olduğu yanan meşaleyi gördü. Kalkarayı alt edebileceği bir silahtı bu. Ama kırk metre

uzaktaydı...

Kılıfından bir ok çekip eyerinden yere atlayarak, yanan meşaleye doğru

koşmaya başladı. Meşalenin sapma epey miktarda yapışkan, erimiş katran

akmıştı. Wıll, okun ucunu bu yumuşak ve yapışkan maddeye buladıktan sonra, ateşle tutuşturdu.

Kırk metre ötede devasa kötü yaratık, baygın Halt ile acı içinde kıvranan Arald'm tepesinde dikilmiş, çığlıklar atarak zaferini kutluyordu. Sör

Rodney ise olduğu yerde kalakalmış, çaresizce ölümü bekliyordu. Kalkara,

onu devirmek için koca pençesini kaldırdı. Şövalyenin tek hissedebildiği, canavann bakışının felç eden dehşetiydi.

Wıll, alevler yayı tutan elini yakarken, yüzünü buruşturarak okunu

yerleştirdi ve yayını gerdi. Katranın ağırlığım da hesaba katarak biraz

daha yükselttiği oku fırlattı.

Ok, alevden bir yay çizerek yükseldi. Rüzgârından, kendi alevini kora

çevriliyordu. Kalkara, ona doğru gelen panitıya bakmak için döndüğünde,

kendi kaderini çizmiş oldu. Ok, canavarın geniş göğsünün tam ortasına

saplandı.

Ok, kalın posta zar zor girebildi. Ama küçük ateş alevlenerek kılları

tutan maddeyle tutuşunca, inanılmaz bir hızla yayılmaya başladı.

Hayatta tek korktuğu şey olan ateşi hisseden Kalkara, dehşet içinde

bağırmaya başladı.

Canavar, pençeleriyle göğsündeki alevlere vursa da bu, yalnızca ateşin

kollaıına sıçramasına yaradı. Kızıl bir alev parlayıverdi ve birkaç

saniyede tepeden tırnağa tutuşan canavar, döne döne koşmaya başladı. Hiç

durmayan ve giderek artan çığlıkları ise dayanılmazdı.

Sonra çığlıklar kesildi. Canavar ölmüştü.

OTUZ BİR

Wensley Köyü'nün hanından müzik, kahkaha ve gürültü yükseliyordu. Wrll,

Horace, Alyss ve Jeııny, brr masada oturmuşlardı. Hancı da önlerine

kızarmış ördek ve taze sebzelerden oluşan akşam yemeğini, ardından da

incecik hamuruyla, lezzetli bir yaban mersini kekini getiriyordu.

WiH'in Redmont Kalesi'ne dönüşünü bir ziyafetle kutlamak, Horace'm

fikriydi. WiH'inkiyle karşılaştırınca çok monoton gelen günlük

yaşamlarından kaçma fırsatını yakalayan ıkı kız da bu teklifi hemen kabul etmişlerdi.

Doğal olarak Kalkaralarla savaşa dair söylenti, köye çabucak yayılmıştı.

O akşam Will, arkadaşlarıyla hana girdiğinde, içende beklenti dolu bir

sessizlik olmuş ve bütün gözler onlara dönmüştü. Neyse ki pelerininin

büyük bir başlığı vardı da yüzünün kızardığı belli olmuyordu. Üç arkadaşı onun utandığını hissettiler. Hızlı davranarak hanı saran sessizliği ilk

bozan, her zamanki gibi Jenny oldu.

Şöminenin yanındaki müzisyenlere "Haydi, suskun beyler," diye seslendi.

"Biraz müzik yapalım! Birazda sohbet,

isterseniz!" ikinci öneriyi, odadaki diğer insanlara bakarak anlamlı bir şekilde söylemişti.

Müzisyenler imayı anladılar. Jenny'yi geri çevıiaıek zordu. Hemen neşeli

bir yöre ezgisini çalmaya başladılar ve müzik odayı doldurdu. Diğer

köylüler de bakışlarının Will’i rahatsız ettiğini anladılar ve aralarında konuşmaya başladılar. Yalnızca arada bir kaçamak bakışlar atıyorlardı. Bu kadar genç birinin, böylesine önemli olaylarda yer almasına hayret

ediyorlardı.

Dört eski yatakhane arkadaşı, rahatsız edilmeden sohbet edebilecekleri

bir masaya oturdular.

Alyss otururlarken, "Geoıge kusura bakmamanı söyledi," dedi. "Bir yığın belgeyle uğraşmak zorundaymış. Yazı Okulu'ndakı herkes, gece gündüz

çalışıyor."

Wıll anlayışla başını salladı. Yaklaşmakta olan savaş ve birliklerin yer

değiştımıesiyle eski işbirlikçilerden yardım isteme işi, bir yığın

yazışma çıkanyor olmalıydı.

Kalkaıalar ile savaşın ardından geçen on günde, birçok şey olmuştu.

Rodney ile Will, kalıntıların yanma kamp kurarak Baron Arald'la Halt'un

yaıalanyla ilgilenmişler, sonunda rahat bir uyku çekmelerini

sağlamışlardı. İlk ışıkla birlikte, sahibini arayan Abelaıd, koşarak

kampa gelmişti. Will, atı güçlükle sakinleştirdikten sonra, yorgun Gılan, çökük sırtlı bir çiftlik atının üzerinde göründü. Uzun boylu Orman

Muhafızı, Alaz'ını büyük bir sevinçle geri aldı. Eski ustasının tehlikede olmadığını görünce, hemen kendi eyaletine doğru yola çıktı. Çiftlik atını Will geri götürecekti.

Günün ilerleyen bir vaktinde Wıll, Halt, Rodney ve Aıald Redmont

Kalesi'ııe dönerek soluklanmaya bile fırsat bulamadan kalenin savaşçılarım hazırlamaya giriştiler. Halledilmesi gereken binlerce ayrıntı, iletilecek mesaj ve gönderilecek çağn vardı. Henüz tam topallanamamış olan Halt'ıın işleri de Wıll'e kalmıştı.

Wıll, böyle zamanlarda Orman Mıihafızlan'nm dinleneme- yeceğini anlamıştı. O yüzden bıı akşam, ona çok iyi gelmişti. Onların masasına özel ilgi gösteren hancı, masaya koyduğu dört tane cam kupaya, zencefil kökünden yaptığı alkolsüz içecekten doldurdu.

"Bu gece belidensiniz," dedi. "Hanımıza şeref verdiniz. Orman Muhafızı."

Servis yapan çocuklardan birini çağırıp. Orman Muhafızı' nin masasıyla ilgilenmesini söyledi ve "Çevik davran!" diyerek oradan uzaklaştı. Alyss, şaşkınlık içinde tek kaşım kaldırdı.

"Ünlü biliyle olmak güzelmiş," dedi. "Bizim Skinner'ın eli öyle sıkıdır kı, parayı bir tuttu ııu metali eritir."

Wıll eliyle bir "Aman canım, " hareketi yapıp, "İnsanlar her şeyi abartıyorlar," dedi.

Aııa Hoıace, dirseklerini masaya dayayarak öne doğru uzandı. Öğrenmek için can atarak "E, anlatsana dövüşü," dedi.

Jenıiy de gözleıini açmış Wıll'e bakıyordu. Hayranlıkla "Nasıl o kadar cesur olabildin, inanamıyorum!" dedi. "Ben korkudan ölih-düm."

Wıll sırıtarak "Aslında ben de donakaldım," dedi. "Cesur olan, Baıon'la Sör Rodney idi. O canavarlarla yakın dövüşen onlaıdı. Ben kırk, elli metre uzaktaydım."

Olanları anlatırken, Kalkaralaıı fazla ayrıntılı tanımlama-

• •

dı. Ölmüş gitmişlerdi, en iyisi onları bir an önce unutmaktı. Bazı

şeyleri fazla kurcalamamak gerekirdi. Jenny iri iri açtığı gözleriyle

heyecanlı; Hoıace, olayın ayrmtılanm öğrenmeye hevesliydi. Alyss ise her

zamanki gibi sakin ve ağırbaşlı, ama hikâyeye dalmış halde, onu dinledi.

Wıll, yardım getirmek için tek başına at sürüşünü anlatırken, Horace

hayranlıkla başını sallıyordu.

"Bu Orman Muhafızı atlaıi, ayn bir cins olmalı," dedi.

Will aklına gelen espriyi yapmaktan kendini alamayarak, arkadaşına

sırıttı. "Asıl iş, atm sırtında durabilmekte," dedi. Sonra Hoıace'm yüzünde. Hasat Günü Panayıı'ndakı olayı hatırladığının belirtisi olan

sıntışı görünce sevindi. Sevinçten hafifçe yüzü kızararak, Horace'la

artık sıkı dost oldıklannı fark etti. Artık hem Wıll hem de Horace

birbirlerini eşit görüyordu. Wıll, ilgi odağı olmaktan kurtulmak için,

Hoıace'a Savaş Okulu'ndakı hayatını sordu. İri yan çocuğun gülümsemesi,

tüm yüzüne yayıldı.

"Halt sayesinde, bugünlerde çok daha iyi," dedi. Will ona durmadan soru sordukça, onlara Savaş Okulu'ndakı hayatını ayıntılanyla anlattı.

Hataları ve eksiklikleriyle dalga geçti. Aldığı cezalan anlatırken,

gülüyordu. Will, eskiden böbürlenmeyi seven ve biraz küstah olan Hoıace'm son zamanlarda ne kadar alçakgönüllü olduğunu fark etti. Hoıace'm

göründüğünden çok daha ıyı bir çırak olduğunu düşündü.

Dehşetli Kalkara avından sonra, bu güzel akşam ne kadar ıyı gelmişti!

Hızmethıer masadan tabaklan kaldırdıktan sonra, Jenny iki çocuğa

gülümseyerek baktı.

Neşeyle, "Evet! Şimdi kını benimle dans edecek?" diye sordu. Wıll, yanıtlamakta çok yavaş davrandığı için Horace, Jenny'nin elini tıtııp

onıı piste çıkardı. Onlar diğer dans edenlerin arasına karışırken. Wıll,

çekinerek Aiyss'e baktı. Uzıın boylu kızın ne düşündüğünden hiç emin

değildi. Nezaketen onu dansa kaldırmayı teklif etmesi gerektiğini düşündü. Heyecanla boğazını temizledi.

Beceriksizce "Ehra... Sen de dans etmek ister misin, Aiyss?" dedi.

Aiyss, hafifçe gülümsedi. "Yok, Will. Ben dans etmesini pek bilmem.

Bacaklanm biraz fazla uzun."

Aslında çok güzel dans ederdi ama çok da iyi bir diplomat olduğundan,

Will'in ona nezaketen teklif ettiğim sezmişti. Wıll birkaç kez başım

yukarı aşağı salladı ve ikisi sessizliğe gömüldüler - ama dostane bir

sessizliğe.

Birkaç dakika sonra Aiyss, Will'e dönüp, elim çenesinin altına koyarak

onu yakından inceledi.

Kız, "Yarın büjnık gün," deyince. Will kızardı. Ertesi gün Baron'un ahalisinin huzuruna çıkacaktı.

"Ne gerek var, bilmiyorum," diye mırıldandı Wıll.

Aiyss ona gülümsedi. "Sana herkesin huzurunda teşekkür edecektir," dedi.

"Baronların, hayatlarını kurtaranlara böyle teşekkür ettiklerini

duymuştum."

Will bir şey söyleyecek oldu ama Aiyss, yumuşak elim onun elinin üstüne

koyarak çocuğu susturdu. Wıll onun sakin, gülümseyen gri gözlerine baktı.

Aiyss ona hiç bu kadar güzel görünmemişti. Güzel sarı saçının çevrelediği zarafet, nezaket

ve O gri gözlerinin yarattığı doğal güzelliğin, alımlılıktan çok daha öte olduğunu şimdi fark ediyordu.

"Hepimiz seninle gurur duyuyoruz, Will. En çok da ben galiba."

Ye Wıll'ı öptü. Wıll, inanılmaz ve anlatılmaz bir yumuşaklık hissetti.

Saatler sonra, uykuya dalarken, o yumuşaklığı hâlâ hissedebiliyordu.

OTUZ İKİ

Baron'un ağırlama salonunun büyük kapısından henüz girmiş olan Wıll,

heyecandan donakalmıştı.

Bina çok büyüktü. Burası Baron'un saray ahalisiyle bütün resmi işlerini

gördüğü, şatonun en büyük salonuydu. Tavan sanki göğe yükseliyordu.

Devasa duvarlardaki yüksek pencerelerden içeriye, güneş ışığı gıiiyordu.

Odanın çok uzak görünen diğer ucımda, en iyi giysisini giymiş olan Baron

taht gibi, yüksek bir yere oturmuştu.

Arada da Will'in o zamana kadar gördüğü en kalabalık topluluk yer

alıyordu. Hah, çırağını sırtından hafifçe iterek ilerlemesini sağladı.

"Haydi bakalım," diye mırıldadı.

Büyük Salon'da yüzlerce insan vardı ve bütün gözler Will'e doğru dönmüştü. Baron'un bütün Zanaat Ustaları da törende resmi giysileriyle hazır bulunuyorlardı. Bütün şövalyeleri ve sarayın bütün leydıleri hepsi de en güzel elbiselerini giymişti. Biraz daha ilende Baron'un ordusundan silahlı adamlar, köyden diğer çıraklar ve meslek okulu öğretmenleri vardı.

Wıll, ağırlığım bir ayağından diğerine geçirerek, tuhaf bir şekilde dikiliyordu. Keşke Hah Muhafız pelerinini giymesine izin verseydi. Böylece arka zemine uyum sağlayarak, görünmez olurdu!

Halt onu yemden itti. "Kımıldasana!" dedi.

Wıll ona dönüp, "Sen benimle gelmiyor musun?" diye sordu.

Hah başını salladı. "Ben davet edilmedim. Haydi yürü!"

WiU'ı bir kez daha ittikten sonra, yaralı bacağını dinlendirmek üzere bir sandalyeye oturdu. Nihayet, gidecek başka yol olmadığım gören Will,

upuzun koridorda yürümeye başladı. Yürürken fısıltılaıı, adının mml mırıl söylendiğini dujoıyordıı.

Derken, alkış başladı.

Önce bir şövalyenin hanımı alkışlamaya başladı, sonra alkışlar hızla bütün salona yayıldı. Wıll, Baıon'ım koltuğunun önüne varana kadar

kulaklan sağır edici, yankılanan alkış seli devam etti.

Will, Hah'un ona öğretmiş olduğu gibi, tek dizinin üzerine çöküp, başını

öne doğru eğdi.

Baron ayağa kalkıp elini havaya kaldırarak alkışı susturdu.

Şefkatli bir sesle "Ayağa kalk. Will," dedi ve elini uzatıp, çocuğun kalkmasına yardım etti.

Sersemlemiş olan Wıll, emre uydu. Baron, elim Will'in omzuna koyarak, onu büyük kalabalığa doğru çevirdi. Konuştuğunda kamı sesi, salonun öbür

ucundan rahatlıkla duyuluyordu.

"Bu Will. Bu eyaletin Orman Muhafızı Hah'un çırağıdır. Hepiniz onu

tanıyın. O, bu eyalete ve Araluen Krallığı'na olan bağlılığını,

cesaretini ve atılganlığını ispatladı."

Törem izleyen insanlardan bir memnuniyet uğultusu yükseldi. Bu kez övgü

sözleri eşliğinde, bir alkış daha koptu. Will, tezahüratların Savaş Okulu öğrencilerinin durduğu kısımdan başladığını fark etti. Kalabalığın

arasında, koroyu yöneten Horace'ın sırıtan yüzünü seçti.

Baron, elini kaldırarak sessizlik sağladı.

Büyük salonun ta öbür ucunda yankılanan sesiyle "Will," dedi. "Sana hayatımı borçluyum. Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Fakat

bir zamanlar bana söylediğin bir dileğini yerine getirebilirim..."

Wıll kaşlarını çatarak ona baktı. Baron'un sözleıine bir hayh şaşırarak,

"Dilek mi, efendim?" dedi.

Baron başını salladı. "Ben bir hata yaptım. Will. Bana Savaş Okulu'na girmek istediğini söylemiştin. Dileğin benim şövalyem olmaktı ama ben bu

arzunu reddetmiştim. Şimdi bu hatayı düzeltebilirim. Böyle cesur ve

yetenekli bir şövalyeye sahip olmak, benim için bir onurdur. Sen de kabul edersen, Savaş Okulu'nda Sör Rodney'nîn çırağı olmana izin veriyorum."

Will'in kalbi, göğsünde deli gibi atmaya başladı. Hayatı boyunca bir

şövalye olmayı ne kadar çok istediğini düşündü. Seçmelerin yapıldığı gün, Sör Rodney ile Baron, onun isteğini geri çevirdiği zaman hissettiği derin acıyı ve lıayalkırıklığım hatırladı.

Sör Rodney öne çıktı ve Baron, ona konuşmasını işaret etti.

Savaş Ustası "Lordum," dedi, "biliyorsunuz, bu çocuğu çırağım olarak kabul etmeyen bendim. Şimdi burada bulunan herkesin huzurunda yanılmış

olduğumu itiraf ediyorum.

Şövalyelerim, çıraklarım ve ben, hepimiz. Savaş Okulu'nun Will'den daha

değerli bir üyesinin olmayacağı konusunda hemfikiriz!"

Şövalyelerden ve savaşçı çıraklarından büyük bir onaylama uğultusu

yükseldi. Müthiş bir şakırtı sesiyle kılıçlanın kınlarından çıkarıp

başlanılın üzerinde birbirine vurarak, Will'in ismini bağırdılar. Hoıace, yine en başta davranan ve en son duran oldu.

Gürültü, yavaş yavaş azaldı ve şövalyeler kılıçlarını tekrar kınlarına

soktular. Baron Arald'm işareti üzerine, şövalye eğitimi alan iki çocuk,

öne çıkıp taşıdıkları kılıçla süslü kalkanı Will'in ayağının dibine

bıraktılar. Kalkanın üzerinde korkunç bir yaban domuzu resmi vardı.

Baron, kibarca "Mezun olduğunda bunlar senin silahların olacak. Wıll," dedi. "Bunlar dünyaya senin cesaretini ve dosta sadakatini ilk öğrendiğimiz zamanı hatırlatacaklar."

Çocuk tek dizinin üstüne çöküp, kalkanın süslü yüzeyine dokundu. Kılıcı yavaşça ve saygıyla kınından çıkardı. Çok güzel bir silahtı, kılıç ustasının bir şaheseriydi. Bıçak kısmı jilet kadar keskin, hafifçe de maviydi. Kabza ve aradaki parça altın kaplamaydı ve yaban domuzu kafası topuzun üzerinde de işlenmişti. Kılıç sanki canlıydı. Tüy gibi hafifti.

Bakışlarını mücevherli, güzel kılıçtan, kendi Muhafız bıçağının basit deri sapma çevirdi.

Baron "Bunlar şövalye silahlarıdır. Wıll," dedi. "Ama sen bunları hak ettiğini fazlasıyla kanıtladın. İste, senin olsunlar."

Will kılıcı tekrar kınına sokup yavaşça doğruldu. Hayatta en çok istediği şey ona sunuluyordu. Ama...

Halt'la ormanda geçirdiği günlen hatırladı. Oklarından birinin tam hedefine, tıpkı atmadan önce hayalinde canlandırdığı gibi saplandığında hissettiği müthiş sevinci hatırladı. Saatlerce hayvanların ve insanların izini sürmeyi öğrenişini düşündü. Saklanma sanatını öğrenişini.

Çekicı'yi, midillinin cesaretim ve adanmışhğım.

Ve görevini hakkıyla yerine getirdiğinde, Halt'un bir "Aferin!" deyişiyle nasıl sevindiğini düşündü. Ve birden anladı. Baron'a bakıp, kendinden emin bir sesle şöyle dedi:

"Ben bir Orman Muhafızı'yım, Lordum."

Kalabalıktan bir şaşkınlık uğultusu yükseldi.

Baron ona yaklaşıp alçak sesle, "Emin misin. Will? Sırf Halt gücenecek ya da kızacak diye bu teklifi gen çevirme. O ısrarla bunun senin seçimin

olduğunu söyledi. Senııı kararına uymayı kabul etti."

Wıll kafasını salladı. Şimdi daha da emindi.

"Bu onur için size teşekkür ederim. Lordum." Sör Rod- ney'nîn

onaylarcasma başını sallayıp gülümsediğini görerek şaşırdı. "Savaş Ustası ile şövalyelerine de cömert tekliflerinden dolayı teşekkür ederim. Ama

ben bir Orman Muhafızı'yım." Duraksadı. Çekingen bir tavırla "Bunu sizi gücendirmek için söylemiyorum. Lordum," dedi.

Baıon'un yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve Will'in elim coşkuyla

tuttu. "Beni gücendirmedin. Wıll. Hem de hiç! Sanatına ve ustana

bağlılığın hem senin hem seni tanıyan herkes için bir şereftir!" Wih'in elim bir kere daha dostça sıkıp bıraktı.

Wi.ll, başıyla selam verip geri dönerek, uzun koridorda tekrar yürümeye

başladı. Tezahürat yeniden başladı ve bu sefer Wıll, Büyük Salon'u

tavanına kadar dolduran övgüleri başı dik karşıladı. Sohıa, büyük kapıya

bir kere daha yaklaşırken, onu şaşırtarak duraksatan bir şey gördü.

Bu, grı-yeşıl pelerinine sarınmış, gözleri başlığının gölgesinde,

kalabalıktan biraz uzakta dikilen Halt'tu.

Ve gülümsüyordu.

SONSOZ

Akşamüzeri kutlama ve tantana sona erdikten sonra Wıll, Halt'un küçük

verandasında tek basma oüuruyordu. Elinde, tepesindeki bir halka ve onun

içinden geçen bir zinciri olan, meşe yaprağı şeklinde, bronzdan küçük bir tılsım vardı.

Hocası, şatodaki törenden sonra kolyeyi ona veıiıken "Bu bizim

sembolümüz," demişti. "Bu, Orman Muhafızları'nm armasıdır."

Sonra ehni yakasından ıçeıı sokup, boynundaki zincirin ucunda duran, aynı meşe yaprağından bir tane çıkardı. Şekil aynıydı ama renk farklıydı.

Hah'un taktığı meşe yaprağı, gümüştendi.

Halt ona "Bronz yaprak çıraklar içindir," demişti. "Eğitimini tamamladığında sen de bunun gibi bir gümüş yaprak alacaksın. Orman

Muhafız Birliği'nde hepimiz bunları takanz, bronzunu ya da gümüşünü."

Birkaç dakika bakışlarını çocuktan çevirmiş, sonra da kısık sesle şunlan

eklemişti: "Kurallara göre, bu kolyeyi ilk değerlendirmeyi geçene kadar alamazsın.

Ama gelişmelere bakılırsa, kimsenin buna karşı çıkacağını sanmıyorum."

Şimdi garip şekilli metal parçası, kararını düşünen Willin elinde donuk

bir şekilde parlıyordu. Bütün hayatını hayalını kurarak geçirdiği şeyden

vazgeçmek, şimdi ona çok tuhaf geliyordu. Oysa hayatta en büyük isteği,

hep Savaş Okulu'na gitmek ve Redmont Kalesi'nde şövalye olmaktı.

Bronz meşe yaprağının zincirini işaret parmağına doladı, sonra tekrar

çözdü. Derin bir nefes aldı. Hayat bazen çok karmaşık oluyordu. İçten içe doğrıı bir karar verdiğini biliyordu. Ama yine deıinleıde bir yerde,

ufacık bir kuşku kırıntısı yok değildi.

Yanında birinin dikildiğini fark edince yerinden sıçrayıverdi. Çabucak

dönüp bakınca, Halt'u gördü. Muhafız eğilmiş, dar verandanın çam

döşemesine oturmuştu. Akşamüstü güneşinin ışığı, ormanın parlak yeşil

yapraklarının arasından süzülüyordu.

Babacan bir ses tonuyla "Büyük gündü," dedi. Will başını sallayarak onıı onayladı.

Muhafız, birkaç dakikalık sessizliğin ardından "Verdiğin karar da

büyüktü," dedi. Bu kez. Wıll ona döndü.

Sonunda, sesindeki üzüntüyü gızleyemeyeıek "Halt, doğru kararı mı verdim?" diye sordıı. Hah dirseklerim dizlerine dayayarak, biraz öne uzanıp ağaçların arasından görünen parıhı- ya kısık gözlerle baktı.

"Bana kalırsa, evet. Sem çırak olarak seçtim ve şendeki Orman Muhafızlığı potansiyelini görebiliyorum. Senııı ayağımın altında dolaşmandan

hoşlanmaya bile başlamıştım," diye ekle-

di, çok tıafıfçe gülümseyerek. "Ama bu konuda benim duygu ve

düşüncelerimin önemi yok. Senin için doğru karar, en çok istediğindir."

Wıll, "Ben hep şövalye olmak istedim," dedi. Sonra, cümleyi geçmiş zaman kipinde kurduğunu şaşkmiıkla fark etti. Ama bir yanı, hâlâ şövalyeliği

istiyordu.

Halt, "Olabilir, tabii," dedi. "Aynı anda iki farklı şeyi isteyebilirsin.

O zaman hangisini daha çok istediğine karar vermen gerekir."

Will, daha önce birçok kez olduğu gibi, Halt'un yine onun aklım okuduğunu sezdi.

"Baron'un teklifim geri çevirmene biraz üzülmene neden olan şey nedir?"

diye sordu Halt.

Wıll, soru üzerinde düşündü. Yavaşça, "Galiba..." dedi, "Savaş Okulu'nıı geri çevirerek babamı hayal kırıklığına uğratmışım gibi geliyor."

Halt'ın kaşları hayretle kalktı. "Babanı mı?"

Will başım salladı. "O güçlü bir savaşçıydı," dedi Orman Muhafızı'na,

"Şövalyeydi. Waıgallarla savaşırken, öldü - kahraman olarak."

Halt ona "Sen bunları biliyor musun?" diye sordu. Wıll başıyla onayladı.

Kim olduğunu, nereden geldiğim bilmeden geçirdiği o uzun ve yalnız yıllar boyunca, onu ayakta tutan şey bu hayaldi. Rüyası gerçek olmuştu.

"O her evladın gurur duyacağı bir babaydı," dedi.

Halt, başını sallayarak, "Çok doğru," diye onayladı.

Halt'un sesinde, WıU'i duraksatan bir şey vardr. Halt onu sırf

kibarlıktan onaylamamıştı. Muhafız'm sözlerinin gerçek anlamını kavrayan

Wıll, çabucak ona döndü.

"Onu tanıyor muydun, Hak? Babamı tanıyor muydun?"

Çocuğun gerçek için yanıp tutuşan gözlerinde, bir umut ışığı vardı. Hak

ciddi bir tavırla başını salladı.

"Evet, tanıyordum. Uzun süreli bir tanışıklığımız olmadı. Ama sanırım onu iyi

tanıdığımı söyleyebilirim. Haklısın. Onunla ne kadar gurur duysan

azdır."

Will "O güçlü bir savaşçıydı, değil mi?" dedi.

"O bir askerdi," diye onayladı Halt, "yiğit bir dövüşçüydü."

Wıll mutlulukla "Biliyordum!" dedi, "o müthiş bir şövalyeydi!"

Halt son derece şeficatlı bir tavırla "Çavuştu," diye düzeltti.

Will'in ağzı açık kaldı, söylemek üzere olduğu sözler, boğazında

düğümlendi. Sonunda şaşkın bir ses tonuyla konuşabildi:

"Çavuş mu?"

Halt başını salladı. Çocuğun gözlerindeki hayal kırıklığını görerek,

kolunu onun omzuna doladı.

"Wıll, bir insanrn değelim, hayattaki konumuyla belirleme. Baban Daniel, sadık ve cesur bir askerdi. Savaş Okulu'na gitme olanağı bulamamış, çünkü hayata bir çiftçi olarak başlamış. Ama ondan çok ıyı bir şövalye olurdu."

Çocuk, üzüntülü bir şekilde "Ama o..." diye söze başladı. Muhafız aynı nazik, yumuşak ses tonuyla konuşmaya devam ederek, onu susturdu.

"Çünkü baban, şövalyelerin yeminleıiıı etmeden ve eğitimlerim almadan da şövalyelik, cesaret ve kahramanlığın

yüce erdemlerine sahipti. Hackham Çayıı'ndaki savaştan bir-

• •

kaç gün sonraydı. Moıgaıath ile Waıgallaıi, dövüşe dövüşe Uç Adım

Geçidı'ne doğru çekiliyorlardı. Bize aniden saldırdılar. Baban, Waıgal

birliğinin bir arkadaşının çevresini sardığını gördü. Adam yerdeydi ve

doğranması an meselesıyken, baban yardımına koştıı."

Çocuğun gözlerindeki ışık yeniden parlamaya başladı.

• •

Wıll "Öyle mi?" diye sordu. Halt başını salladı.

"Öyle. Cephenin güvenliğim terk edip, yalnızca mızrağı olduğu halde ileri atıldı. Kendini arkadaşına siper ederek onu Waıgallaıa karşı korudu. Bir

tanesini öldürdü, sonra biri onu yalnızca mızrağın sapıyla bıraktı. O da

bunu savaş sırığı olarak kullanarak ıkı tanesini daha devirdi - sol, sağ!

İşte böyle!"

Elini sola ve sağa çevirerek hareketi gösterdi. Will ise onu dikkatle

seyrediyor, dövüşü gözlerinde canlandırıyordu.

"Mızrağın sapı da karşı saldırıyla kırılınca, baban yaralandı. O yara normalde insanı öldürür. Ama baban öldünnüş olduğu Waıgallaıdan birinin

kılıcım alıp üç tanesini daha yere indirdi, hem de kanayan bir yarası

olmasına rağmen."

Wıll "Üç tanesini ha?" dedi.

• •

"Uç. Leopar çevikliğine sahipti. Birde düşün, mızrakçı olduğu için kılıç eğitimi yoktu."

Hah, yıllar önceki o günü, yeniden yaşıyordu.

"Biliyorsun kı Wargallar hiçbir şeyden korkmazlar. Onlara 'akılsız' denir ve

bunlar bir dövüşe başladılar mı, bitirmeden bırakmazlar. Bu, neredeyse hep böyle olmuştur. Ama ben o

zaman Waıgallarin korktuklarını görmüştüm. Baban yaralı arkadaşına kendim siper ederek sağa sola saldırırken Waıgallar, geri çekilmeye başladılar.

Başta yavaş yavaş. Sonra koşmaya başladılar. Dönüp kaçtılar. Wargallaıi

korkutup kaçıran başka bir adam, şövalye ya da savaşçı görmedim ben.

Baban yaptı bunu. Baban bir çavuş olabilir. Wıll. Ama benim tanışma

şerefine eriştiğim en müthiş savaşçıydı. Wargallar kaçarken, balpaıı

ölmek üzereydi. Yine de koruduğu adamın yanma diz çöküp ona siper olmayı

sürdürdü. Yarım düzine kadar yara almıştı. Ama sanırım onu öldüren, ilk

aldığı yaraydı."

Wıll, alçak sesle "Arkadaşı kurtuldu mu?" diye sordu.

Halt şaşkın şaşkın bakıp, "Arkadaşı mı?" diye sordu.

"Koruduğu adam," dedi Will. "O yaşadı mı?"

Nedense babasının yüıekh çabasının boşa gitmesinin çok acıklı olacağını

düşünüyordu.

Halt "Onlar arkadaş değillerdi," dedi. "Baban, o ana kadar adamı görmemişti bile." Duraksadı, sonra, "Ben de onu," diye ekledi.

Bu son sözlerin ciddiyeti, Will'i derinden etkiledi.

"Sen miydin?" diye fısıldadı. "Kurtardığı adam sen miydin?"

Hah başıyla onayladı. "Dediğim gibi, onu yalnızca o birkaç dakikada

tanıdım. Ama ne ondan önce ne de ondan sonra kimse benim için daha büyük

bir iyilik yapmadı. Ölürken bana ardında bıraktığı hamile eşini anlattı.

Karısına göz kulak olmam için bana yalvardı."

Will çok iyi tanıdığı somurtkan, sakallı yüze baktı. O günü hatırlayan

Halt'uıı gözlerinde, derin bir keder vardı.

"Annen için ne yazık kı çok geç kalmıştım. Zor bir doğmn- dıı ve annen doğumdan kısa bir süre sonra öldü. Ama sem alıp buraya getirdim ve Baron

Aıald sem yetimhaneye almayı kabul etti, büyüyüp benim çırağım olana

kadar..."

"Ama bütün o yıllar boyunca sen hiç..." Wıll ne diyeceğini bilemeyerek sustu. Halt ona kederli bir gülümsemeyle baktı.

"Seni yetimhaneye yerleştirenin ben olduğumu söylemedim mi? Hayır.

Düşünürsen, yapamazdım. İnsanlar zaten Orman Muhafızlarına tuhafgözle

bakıyorlar. Sen büyürken sana da öyle bakacaklardı. Seıın nasıl bir

yaratık olduğunu merak edeceklerdi. Benimle bağlantını kimsenin

bilmemesinin daha iyi olacağını düşündük."

Will başını salladı. Halt haklıydı tabu. Yetim olmak zaten zordu,

insanlar onun Halt'la bağlantısını bilselerdi, her şey daha da zor

olurdu.

Wıll, "Yani beni babamdan dolayı mı çırak olarak aldın?" diye sordu. Ama Halt bu kez başını ıkı yana salladı.

"Hayır. Babanın hatırına seni emin ellere teslim ettim. Sem çırak olarak seçmemin nedeni ise Orman Muhafızlığı için gerekli yetenek ve beceıileıe

sahip olmandı. Hem babandaki bazı özellikler, sende de vardı."

Wıll babasını düşünürken, bir süre sessizce oturdular. Nedense, gerçek,

güçlü olmak ıçıı yıllarca kurduğu hayallerden çok daha heyecan verici ve doyurucuydu. Sonunda Halt, ayağa kalkıp gitmeye hazırlandı. Wıll, günün

kaybolan son ışığında, kır saçlı adama bakıp gülümsedi.

Bronz meşe yapraklı kolyeyi boynuna geçirerek, "Eminim, babam seçtiğim yolu desteklerdi," dedi. Halt, başını bir kere sallayıp içeri girerek, çırağını düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Wıll, birkaç dakika sessizce oturdu. Elim düşünmeden, boynundaki bronz

meşe yaprağına götürdü. Akşam esintisi, uzaklardan. Savaş Okulu'nun

eğitim bahçesinden belli belirsiz sesler taşıyordu. Wıll, silah deposunda bir haftadır gece gündüz durmaksızın devam eden hazırlığın gürültüsünü de duyuyordu. Redmont Kalesi yaklaşan savaşa hazırlanıyordu.

Ama Wıll, hayatında ilk kez huzurluydu.

“Son yıllarda pek çok fantastik kitap yayımlandı ama pek azı bu özgün

öykünün çekiciliğine erişebildi

... ^ i - Booklisl W

Araluen Krallığı'nda yaşayan yetim Will, yaşına göre ufak tefek ama çok

çevik ve zeki bir çocuk.

Hayattaki tek isteği, hiç görmediği babası gibi bir şövalye olmak...

Bu nedenle, Redmont Kalesi'nin Savaş Okulu’na kabul edilmediğinde, dünya

başına yıkıldı. Savaş Okulu'na gitmek yerine, Orman Muhafızı çıraklığına

kabul edildi. Yay ve oku kusursuz kullanan, esrarengiz Orman Muhafızı

Halt'un çırağı oldu; büyük serüven böylece başladı.

Gölgelerin Efendisi serisinin bu ilk kitabında, Will ve ustası, kötülüğün korkunç yaratıklarıyla başa çıkabilecekler mi? Orman Muhafızının

sakladığı büyük sır ne?